

סֵפֶר

אוֹצֵר ל"ג בְּעֹמֶר יְמֵי הַסְּפִירָה

וְהוּא לְקוּטֵי קוֹנְטֵרְסִים יְקָרִים מִפֶּז
וּמִפְּנִינִים, שְׁנֵדֶפְסוּ וְנִתְּפָשְׁטוּ כְּכַר בְּעוֹלָם,
הַמְדַבְּרִים מִמַּעַלַת הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא
ל"ג בְּעֹמֶר, הַלּוֹלֵא דְבַר יוֹחָאֵי, וּמִמַּעַלַת
יְמֵי הַסְּפִירָה הַקָּדוֹשִׁים.

בְּנוֵי וּמִיֶּסֶד עַל־פִּי דְבָרֵי
רַבְּנֵי הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצֶּפוֹן
בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנָנוּ, מוֹרְנֵנוּ וְרַבְּנֵנוּ
רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ
וְעַל־פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנֵנוּ הַגָּאוֹן
הַקָּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִיס לִיה
רַבֵּי נֶתָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ
וּמִשְׁלָב בְּפֶסוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי
חֻכְמֵינוּ הַקָּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקָּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל־יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֶסְלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

הכתובת להשיג את הספר הקדוש הזה
וכל ספרי אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע
וספרי תלמידיו הקדושים

בארץ ישראל
יבנאל עיר ברסלב
גליל

בארצות הברית
מתיבתא היכל הקודש – חסידי ברסלב
Mesifta Heichal Hakodesh
1129-42nd street
Brooklyn N.Y. 11219

מוסדות "היכל הקודש" חסידי ברסלב בארץ ובחו"ל
שע"י עמותת "ישמח צדיק – קהילת ברסלב בגליל"
בנשיאות כ"ק מוהרא"ש שליט"א – הצדיק מיבנאל
רח' רבי נחמן מברסלב 1, ת.ד. 421 יבנאל, 15225
טלפון רב קווי: 04-6708356 – פקס: 04-6708359
Web site: www.moharosh.org E-Mail: breslevcity@gmail.com

אוֹצֵר ל"ג בְּעֹמֶר וַיְמֵי הַסְּפִירָה

- א. ל"ג בְּעֹמֶר ה
ב. גְּדֻלַּת ל"ג בְּעֹמֶר כה
ג. הָאֲרֵת ל"ג בְּעֹמֶר מז
ד. זְכוּת ל"ג בְּעֹמֶר עז
ה. סְגֻלַּת ל"ג בְּעֹמֶר קג
ו. מַעֲלַת ל"ג בְּעֹמֶר קכז
ז. קְדוּשַׁת ל"ג בְּעֹמֶר קמט
ח. יְמֵי הַסְּפִירָה קסה
ט. יְמֵי סְפִירַת הָעֹמֶר קצה
י. סְפִירַת הָעֹמֶר ריז
יא. תְּקוּן הַכֶּלֶלִי רלח

עַל-יְדֵי הָעֲצוֹת שֶׁנִּתְגַּלִּין בְּעוֹלָם,
דִּהְיִנוּ שְׂיֹדְעִין בְּעוֹלָם לְתַן עֲצָה
לְנַפְשָׁם כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵה שְׂצָרֶיךָ,
עַל-יְדֵי-זֶה גְדֻלָּה הָאֲמוּנָה, בְּבַחֲיַנֵּת
(יִשְׁעִיהָ כה, א) : "אוֹדָה שְׂמֵךְ כִּי עָשִׂיתָ
כִּלָּא עֲצוֹת מִרְחוֹק אֲמוּנָה אֲמֵן",
שֶׁעַל-יְדֵי הָעֲצוֹת גְדֻלָּה הָאֲמוּנָה.

(לקוטי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן ה')

קונטרס

ל"ג בעומר

למוד ותפלה נוראה נפלאה ויקרה עד
מאד, ללמד ולהתפלל ביום הקדוש הזה.

אשר גלו ותקנו

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ותלמידו

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: מִי שֶׁלֹּא הָיָה פַּעַם
בְּל"ג בְּעֹמֶר בְּמַרוֹן, הוּא לֹא טָעַם טָעַם
שְׂמֻחָה מִיָּמָיו, כִּי הַשְּׂמֻחָה הַגְּדוֹלָה בְּל"ג
בְּעֹמֶר בְּמַרוֹן, זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְתַאֵר וּלְשַׁעַר
כָּלֵל, וַחֲסִידִים וְאֲנָשִׁי מַעֲשֵׂה הָיוּ אוֹמְרִים,
שְׂבֻפָּנִים הַמְּעָרָה הוּא יוֹם הַכְּפוּרִים
וְהוֹשֵׁעָנָא רַבָּה, מְרַב בְּכִיּוֹת וּשְׂפִיכַת לֵב,
שְׂבֻנֵי־אָדָם בּוֹכִים וְשׁוֹפְכִים אֶת מְצוּקַת
לִבָּם אֵלָיו יְתַבְּרֵן. וּבַחוּץ בְּחֶצֶר הַיָּא
שְׂמֻחַת תּוֹרָה, מְרַב הַרְקוּדִים וְהַשְּׂמֻחָה
שֶׁהַיְהוּדִים שְׂמֻחִים עִם יְלָדֵיהֶם, זֶה אֵין
לְתַאֵר וְאֵין לְשַׁעַר כָּלֵל, אֲשֶׁרִי מִי שְׂזוּכָה
לְהִיּוֹת בְּל"ג בְּעֹמֶר בְּמַרוֹן!

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקעג)

קונטרס

ל"ג בעומר

התורה מלקוטי-מוהר"ן

"לכו חזו מפעלות ה'"

אשר גלה רבנו הקדוש, איש האלקים, אור העולם
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

"לכו חזו מפעלות ה'", התגלות נפלאה מסוד
גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי, זכרוננו
לברכה:

רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתפח תורה
מישראל על ידו, כמובא בדברי רבותינו,
זכרונם לברכה (שבת קלח:): כשנכנסו רבותינו לכרם
ביבנה, אמרו: עתידה תורה שתשתפח מישראל,
ואמר רבי שמעון בן יוחאי, שלא תשתפח,

שְׁנֵאמַר: "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ", וְכַמֵּאמֵר הַזֶּהר
 (נְשֵׂא, דָף קכד:): בְּהֵאֵי חֲבוּרָא דְאִיהוּ סִפְרֵי הַזֶּהר
 יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא; וְאַתָּה בּוֹא וּרְאֵה וְהִבֵּן
 נִפְלְאוֹת נִסְתָּרוֹת שֶׁל תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה, כִּי עַל-כֵּן
 סָמַךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי עֲצָמוֹ עַל זֶה הַפְּסוּק:
 "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ", כִּי בְּאֵמֶת בָּזָה הַפְּסוּק
 בְּעֲצָמוֹ מְרָמֵז וְנִסְתָּר הַסּוּד הַזֶּה, שְׁעַל-יְדֵי זִרְעוֹ שֶׁל
 יוֹחָאי, שֶׁהוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי, עַל יְדוֹ לֹא
 תִשְׁתַּפַּח הַתּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי סוֹפֵי תְבוּת שֶׁל זֶה
 הַפְּסוּק: כִּי 'לֹא' תִשְׁכַּח 'מִפִּי' זִרְעוֹ, הֵם אוֹתִיּוֹת
 "יוֹחָאי", וְזֶה שְׁמֵרֵמֵז וּמְגַלֵּה הַפְּסוּק "כִּי לֹא תִשְׁכַּח
 מִפִּי זִרְעוֹ" — מִפִּי זִרְעוֹ דִּיקָא, הִינּוּ מִפִּי זִרְעוֹ שֶׁל
 זֶה בְּעֲצָמוֹ, שֶׁהוּא מְרָמֵז וְנִסְתָּר בָּזָה הַפְּסוּק, שֶׁהוּא
 הַתַּנָּא יוֹחָאי, כִּי עַל-יְדֵי זִרְעוֹ שֶׁל יוֹחָאי שְׁמֵרֵמֵז
 בָּזָה הַפְּסוּק בְּסוֹפֵי הַתְּבוּת כַּנִּל, שֶׁהוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן
 בֶּר יוֹחָאי, עַל יְדוֹ לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה, כִּי בַזֶּהר דָּא
 יִפְקֹון מִן גְּלוּתָא כַּנִּל:

וְדַע שֶׁסּוּד רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּעֲצָמוֹ הוּא מְרָמֵז בְּפְסוּק
 אַחֵר, כִּי דַע, כִּי הַתַּנָּא הַקְּדוּשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן הוּא
 בַּחֲיִנַת (דְּנִיָּאל ד'): עֵיר וְקָדִישׁ מִן שְׁמִיָּא נְחִית
 — רְאֵשֵׁי תְבוּת שְׁמַעוֹן וְכו':

פֵּרוּשׁ נִפְלֵא מֵהַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ "שְׁפַת־ הַנַּחַל"

"לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת ה'", הַתְּגָלוֹת נִפְלְאָה מְסוּד
גְּדֵלַת הַתְּנַא אֱלֹקֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי ז"ל.

כְּשֶׁנִּכְנְסוּ רַבּוֹתֵינוּ לְכָרֶם בִּיבְנָה, רַש"י פֵּרֵשׁ כָּרֶם
— עַל שֵׁם שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבֵינָן שׁוֹרוֹת כְּכָרֶם.

אָמְרוּ: עֲתִידָה תּוֹרָה שֶׁתִּשְׁתַּכַּח מִיִּשְׂרָאֵל, זֶהוּ סוֹבֵב
עַל יְמֵי הַגָּלוּת, שְׁנֵאמַר (עֲמוֹס ח): "הִנֵּה יָמִים
בָּאִים בָּאִם נָאִם ה' אֱלֹקִים, וְהִשְׁלַכְתִּי רָעַב בְּאֶרֶץ, לֹא
רָעַב לֶלְחֶם וְלֹא צָמָא לַמַּיִם, כִּי אִם לִשְׁמַע אֶת דְּבָרֵי
ה'" וְגו'. כִּי תִהְיֶה הַסְּתָרָה גְּדוֹלָה בְּעוֹלָם.

וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, שְׁלֹא תִשְׁתַּכַּח, הֵינּוּ רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי הַבְּטִיחַ לְרַבּוֹתֵינוּ: לֹא כְּמוֹ
שֶׁאַתֶּם אוֹמְרִים, שְׁעַל־יְדֵי כְּבֹד הַגָּלוּת יִהְיֶה הַהֲכָרַח
לַתּוֹרָה לְהִשְׁתַּכַּח, כִּי אֲנִי אֶפְתַּח אֶת צְנוּרֵי הַחֲכָמָה
הַעֲלִינָה, וְאֶגְלֶה וְאֶזְהִיר אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ בְּזֵהר
הַמְּזֵהִיר, אֲשֶׁר מִי שִׁיעֵסֶק בְּזֵה, יִזְכֶּה לְהָאִיר נִשְׁמָתוֹ
מֵאוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ, וְיֵצֵא מֵהַגָּלוּת שֶׁהִיא הַהֲסְתָרָה, כִּי

(זהר הקדוש נשא קכד): **בְּהַאי חֲבוּרָא דְאִיהוּ סִפְר**
הַזֶּהר מִן זוּהֲרָא דְאִימָא עֲלָאָה וְכוּ', יִפְקוּן בֵּיהּ מִן
גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי וְכוּ', כִּי שָׁם מִתְגַּלִּים אֲוֵרוֹת נְשַׁגְבִּים
וְכוּ', וְאָמַר רַבְנּוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סימן קח), שְׁלֵמוּד
הַזֶּהר מְסַגֵּל מְאֹד מְאֹד, וְעַל-יְדֵי לְמוּד הַזֶּהר נַעֲשֶׂה
חֶשֶׁק לְכָל מִינֵי לְמוּדִים שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה,
וְהַלְשׁוֹן הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַזֶּהר מְעוֹרֶרֶת מְאֹד לְעִבּוּדַת
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, דִּהְיִנוּ הַשֶּׁבַח שְׁמִשְׁבַּח אֶת הָעוֹבֵד ה',
דִּהְיִנוּ הַלְשׁוֹן הַרְגִּיל בַּזֶּהר לֹאמַר זַכָּאָה וְכוּ' עַל כָּל
מַצּוֹה וְעִבּוּדָה, וְלִהְיוֹת הַצְּעָקָה שְׁצוּעָק וִי וְכוּ', וִי
לִיָּה, וִי לְנִשְׁמַתִּיהָ עַל הַסֵּר מִעִבּוּדַת ה', אֱלוֹ
הַלְשׁוֹנוֹת מְעוֹרְרִים מְאֹד אֶת הָאָדָם לְעִבּוּדָתוֹ
יִתְבָּרַךְ, עֵינַן שָׁם.

שְׁנַאֲמַר (דְּבָרִים לֵא): "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ", פָּסוּק
זֶה נֶאֱמַר בְּנִבְאוֹת מֹשֶׁה, שְׁנִבְאָ מַה שְׂיִהְיֶה
בְּאַחֲרִית הַיָּמִים: "וְהָיָה כִּי תִמְצָאן אֶתוֹ רָעוֹת רַבּוֹת
וְצָרוֹת, וְעָנְתָה הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעֵד, כִּי לֹא
תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ, כִּי יִדְעַתִּי אֶת יִצְרוֹ אֲשֶׁר הוּא
עוֹשֶׂה הַיּוֹם" וְגו', הֵינּוּ דִיקָא כְּשִׁיגִיעוּ הַרְעוֹת רַבּוֹת
וְהַצָּרוֹת וְהַהִסְתָּרָה שְׁבִתוֹף הַסְתָּרָה, יִתְגַּלוּ גְלוּיִים
חֲדָשִׁים עַל-יְדֵי יְחִידֵי הַדּוֹרוֹת, שְׂיִפְרְשׁוּ אֶת סִתְרֵי

התורה שנתגלו לזרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון, ויקרבו את זאת יותר אל הבנת והשגת המון העם, ובזה תלויה כל הגאולה.

כי התנא הקדוש רבי שמעון, הוא בחינת עיר וקדיש מן שמיא נחית. והטעם שנקרא רבי שמעון בר יוחאי עיר, כי כל ענינו הוא התעוררות השנה שמעורר בני אדם מן השנה, בחינת עיר, שהוא הפך השנה, ועל-כן הוא גלה ביותר כל רזין דאורייתא וסתרי תורה, שהם התעוררות השנה, המשכת המחין, שזוכין דיקא בעת התעוררות מן השנה (לקוטי-הלכות, נזיקין, הלכה ד', אות ג'). [ואנשי שלומנו אמרו: עיר וקדיש הוא על דרך שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות שנה, סימן א'): מי שהוא מקדש יותר, הוא רחוק מהשנה יותר].

שמעון וכו'. בכתב יד: ועכשו יש נחל נובע מקור חכמה, שאפלו העיר וקדיש מן שמיא, גם-כן צריך לקבל משם, עד כאן לשונו; כי לתפס היטב את דברי רבי שמעון בר יוחאי אי אפשר, כי אם על-ידי ההקדמות שגלה האריז"ל, ולתפס דברי האריז"ל, ולהשיג אלקותו ותברך גם בתוך העולם אי אפשר, כי אם על-ידי ההקדמות שגלה

הַבַּעַל-שֵׁם טוֹב הַקָּדוֹשׁ, וְלִתְפֹס דְבָרֵי הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקָּדוֹשׁ וּלְקַרְבָּם אֶל שֶׁכֶל אֲנוּשֵׁי, עַד שְׁאַפְלוּ הַגְּרוּעַ שְׁבַגְרוּעִים וְהַפְּחוֹת שְׁבַפְּחוֹתִים הַמִּנְחָ בְּעַמְקֵי עַמְקִים בְּשֵׁאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתָיו, גַּם-כֵּן יִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ כָּל אֵלוֹ הָאוֹרוֹת, הַגְּלוּיִים וְהַשְּׁגוּת, וְיִזְכֶּה לְהַתְעַלּוֹת בְּתַכְלִית הָעֲלִיָּה, זֶהוּ אִי אֶפְשָׁר, כִּי אִם עַל-יַדֵּי הַהַקְדָּמוֹת שְׁגִלָּה רַבְּנוּ מוֹהַר"ן מִבְּרֶסֶלַב, שְׁזָכָה לְהַפְשִׁיט אֶת כָּל הָאוֹרוֹת הַרוֹחָנִיִּים מְכָל הַלְבוּשִׁים, וְטָהַר אֶת הַשָּׁמַיִם מֵהַעֲבִי"ם וְהַגִּשְׁ"ם, עַד שֶׁנַּעֲשׂוּ כָּל הַנְּסֻתוֹת נִגְלוֹת, עַד שֶׁקִּטְנִים גַּם-כֵּן יִשְׁיגוּ הַשְּׁגוֹת, וְיִתְגַּלֶּה לָהֶם אוֹרוֹ יִתְבַּרֵךְ וְאַמְתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּגִלּוֹי רַב, וְהוּא הִכְנֶה לְמֹשִׁיחַ צְדִקְנוֹ, אֲשֶׁר יִהְיֶה מִיּוֹצְאֵי חֲלָצִיו בְּרוֹחָנִיּוֹת וּבַגִּשְׁמִיּוֹת, וּבִדְעָתוֹ יִכְבַּשׁ מֹשִׁיחַ אֶת כָּל הָעוֹלָם. וְעַל-כֵּן אַף שֶׁהַגְּלוּיִ הַזֶּה נֶאֱמַר עַל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי בְּעֲצָמוֹ, שֶׁהוּא הַתַּחֲלַת הַתְּקוּן הַנִּצְחִי שֶׁלְאַחַר הַחֲרָבָן, אֲמָרוּ הָעֶקֶר עַל עֲצָמוֹ, שֶׁהוּא גָּמַר כָּל הַתְּקוּנִים, וְאֲשֶׁר הָעִיר וְקַדִּישׁ גַּם-כֵּן צָרִיךְ לְקַבֵּל מִשָּׁם, כִּי הַדּוֹר יֵרֵד כְּכָר כָּל-כָּף בְּרַעוּ"ת וּבְצָרוּ"ת רַבּוֹת, וְנִסְתָּרַת הַהִסְתָּרָה בְּעֲצָמָה, עַד שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַתְקַרֵּב וּלְשׁוּב אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, כִּי אִם עַל-יַדֵּי הַדְּרָךְ הַקְּלָה וְהַנְּעִימָה שֶׁסָּלַל וְתִקֵּן

והדריך וגלה, ומובאים בספר הקדוש והנורא הזה. ופעם אחת אמר לתלמידו: קדם שהיה נמצא הצדיק האמת בעולם, היו יכולים להתקרב להשם יתברך מעצמו, אבל אחר שנמצא הצדיק האמת בעולם, אי אפשר להתקרב להשם יתברך באמת בשום אופן, כי אם כשזוכין להתקרב אליו (עין חיי-מוהר"ן, גדלת השגתו, אות נ"ט); כי בדורות שלפנינו לא היתה כל-כך ההסתרה, והיה בנקל להתקרב להשם יתברך, אבל עכשו אשר נתפשט החשך כפול ומכפל, אי אפשר בשום אופן שבעולם לצאת כל אחד מגלותו וחשכותו, כי אם על-ידי העצות שלו המאירות את עיני ההוגים בהן, ומגלות את אמתת מציאותו יתברך, ונפתח הפה לדבר עמו יתברך, כאשר ידבר איש עם רעהו, מחמת רב אור האמת שמאיר במקרביו, ובשלמות יקיים דבר זה על-ידי משיח בעצמו, שיגלה למודיו, וכמו שנאמר (צפניה ג): "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' לעבדו שכם אחד"; ופעם אחת אמר רבנו ז"ל (שם, אות לט): מן רבי שמעון בר יוחאי, שהיה חדוש כמפרסם, היה העולם שקט עד האריז"ל, הינו שמרבי שמעון בר יוחאי עד האריז"ל לא נתגלו חדשות כמו שנתגלו

עַל-יְדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, עַד שֶׁבָּא הָאָרִיז"ל,
 שֶׁהָיָה חֲדוּשׁ כַּמְּפָרָס, וְהוּא גָּלָה חֲדָשׁוֹת לְגַמְרֵי
 שְׁלֹא נִמְצָא מִי שִׁיגָלָה חֲדָשׁוֹת כְּאֵלֶּה עַד רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, וּמִן הָאָרִיז"ל עַד
 הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, הָיָה גַם-כֵּן הָעוֹלָם
 שֶׁקָּט בְּלִי חֲדוּשׁ, עַד שֶׁבָּא הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב, זְכוּרֵנוּ
 לְבִרְכָה, שֶׁהָיָה חֲדוּשׁ נִפְלָא, וְגָלָה חֲדָשׁוֹת, וּמִן
 הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב עַד עֵתָהּ הָיָה גַם-כֵּן הָעוֹלָם שֶׁקָּט
 בְּלִי חֲדוּשׁ כְּזֶה, וְהָיָה הָעוֹלָם מִתְנַהֵג רַק עַל-פִּי
 הַהַתְגַּלוֹת שֶׁגָּלָה הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב, זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה,
 עַד הַנָּה, עַד שֶׁבָּאתִי אֲנִי, וְעֵתָהּ אֲנִי מִתְחִיל לְגַלוֹת
 חֲדָשׁוֹת נִפְלָאוֹת לְגַמְרֵי, שֶׁעֲדִין לֹא נִתְגַּלוּ, וְעֵתָהּ
 מוֹבֵן הֵיטֵב לָמָּה נִדְפַס גִּלּוּי זֶה כָּאֵן בְּתַחֲלַת הַסֵּפֶר,
 אֲשֶׁר אָמְרוּ רַבְּנֵי ז"ל בְּשַׁעַר שְׁנַסַּע לְאוּמָן לְהַסְתִּילָק
 לְעֵילָא וּלְעֵילָא וְכוּ', כִּי הַגִּלּוּי הַנִּפְלָא הַזֶּה סוֹבֵב
 הָעֶקֶר עָלָיו בְּעֶצְמוֹ, שֶׁהוּא תִקְנֹת כָּל הַדּוֹרוֹת וְתִקְנֹת
 כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל; אֲשֶׁרִי הַמְּחַכֶּה וַיִּגִיעַ, אָמֵן כֵּן יְהִי
 רְצוֹן!

תִּפְלֶה נֹרְאָה וְנִפְלְאָה עַד מְאֹד לְאִמְרָה בְּל"ג בְּעֹמֶר

חֲבֵרוּ וְתִקְנֵנוּ וְיִסְדּוּ

הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ אֲשֶׁר כָּל רִז לֹא אָנִיס לִיה

מִוְרָנוּ רַבִּי נָתַן מִבְּרִסְלָב זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי עִיר וְקִדְיֵשׁ מִן

שְׁמִיָּא נְחִית, בּוֹצִינָא קִדְיֵשָׁא,

בּוֹצִינָא עֲלָאָה, בּוֹצִינָא רַבָּא, בּוֹצִינָא

יְקִירָא, אַתְּם הַבְּטַחְתֶּם לְיִשְׂרָאֵל שְׁלֹא

תִּשְׁתַּכַּח הַתּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל עַל יְדֵכֶם,

כִּי בְּזַהַר דָּא יִפְקֹן מִן גְּלוּתָא, וְאַפְלוּ

בְּתַקָּה הַהִסְתַּרְהָ שְׁבַתוֹךְ הַסְתַּרְהָ

בְּעַקְבוֹת מְשִׁיחָא בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים

הָאֵלֶּה, הַבְּטַחְתֶּם שְׂאֵף עַל פִּי כֵן לֹא

תִּשְׁכַּח הַתּוֹרָה מִפִּי זְרַעְנוּ, כְּמוֹ

שְׁכַתוֹב: "וְאַנְכִי הִסְתַּר אֶסְתִּיר פָּנַי

בַּיּוֹם הַהוּא עַל כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה, וְעַנְתָּה

הַשִּׁירָה הַזֹּאת לְפָנָיו לְעַד כִּי לֹא

תִּשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוּ". וְהִנֵּה עֲתָה הִגִּיעוּ

הַיָּמִים אֲשֶׁר אֵין לָנוּ בָּהֶם חֶפְצִין, כִּי
אֶרֶךְ עָלֵינוּ הַגְּלוּת וּמִשָּׁךְ עָלֵינוּ
הַשְּׁעֵבֹדָה, וּבְכָל יוֹם אָנוּ חוֹלְכִים
וְדָלִים, וּמָטָה יַדֵּינוּ מְאֹד. "כִּי אֶזְלַת יָד
וְאָפֶס עָצוּר וְעָזוּב". כִּי נִשְׁאַרְנוּ
בֵּיתוֹמִים וְאֵין אָב, וְאֵין מִי יַעֲמֹד
בְּעַדְנוּ. וְהִנֵּה בְּתַקְוָה סוֹף הַגְּלוּת הַמֵּר
הַזֶּה, וּכְבָר הַתְּחִיל לְהַתְּנוּצֵץ
הַתְּנוּצְצוֹת מְשִׁיחַ מִיָּמֵי הָאֱלֹהִי
הָאֶרֶ"י זָכַר צְדִיק לְבָרָכָה, וְעָמַד בֵּית
יִשְׂרָאֵל מִשְׁתַּזְקָקִים וּמִתְגַּעְגְּעִים מְאֹד
לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְהַכֵּל חֶפְצִים לִירְאָה
אֶת שְׁמֵךְ בְּהַשְׁתַּזְקָקוֹת נִמְרָץ וְנִפְלָא
אֲשֶׁר לֹא הִיָּתָה כְּזֹאת מִיָּמֵי קֶדֶם.
"הַקִּיצוֹתֵי וְעוֹדֵי עָמַד", בָּאתִי עַד קִץ
כָּל הַדּוֹרוֹת וְעוֹדֵי עָמַד. עֲדִין אָנוּ
אֲחוּזִים בָּךְ, וּמִשְׁתַּזְקָקִים לְעִבּוֹדָתְךָ
בְּכָלֹת הַנְּפֶשׁ. אֲבָל אַף עַל פִּי כֵן, גַּם

גִּדְלֵי רְחוּקָנוּ מִמֶּךָ בְּעֵתִים הַלָּלוּ הוּא
גַּם כֵּן בְּלִי שְׁעוֹר, כִּי טַבַּעֲנוּ בִּיּוֹן
מִצוּלָה וְאִין מְעַמֵּד בְּאֵנוּ בְּמַעֲמָקֵי
מַיִם וְשִׁבְלַת שְׁטַפְתָּנוּ. וְרָאָה אֶת עַמֶּךָ
יִשְׂרָאֵל מְרוּדִים מְאֹד, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשָׁר
לְבַאֵר וּלְסַפֵּר גִּדְלֵי הַתְּגָרוֹת הַבַּעַל דְּבָר
אֲשֶׁר הַתְּגָרָה בָּנוּ מְאֹד, עַד אֲשֶׁר הִפִּיל
אוֹתָנוּ מְאֹד. וְהִנֵּה אֲנֹכִי בְּעֵנַי מִי
אֲנֹכִי לְסַפֵּר צָרוֹת יִשְׂרָאֵל, רַק אַתֶּם
לְבַד יֹדְעֵתֶם אֶת כָּל הַמְּעַמֵּד וּמַצַּב שֶׁל
יִשְׂרָאֵל בְּאַחֲרִית הַיָּמִים הָאֵלֶּה. אֲךָ
בְּאֵתִי לְסַפֵּר וּלְצַעֵק עָלַי וְעַל נַפְשִׁי, עַל
עַצֶּם רְחוּקֵי מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְעַצֶּם
פְּגָמֵי וְעוֹזוֹנוֹתַי הָרַבִּים וּפְשָׁעֵי
הָעֲצוּמִים, וְ"עַל אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכִיהַ עֵינַי
עֵינַי יוֹרְדָה מַיִם", כִּי אֵינִי יוֹדֵעַ שׁוֹם
דָּרָךְ אֵיךְ לְהַחֲזִיר לִי הַכַּחַ וְקִדְשָׁהּ,
וְאֵיךְ לְזַכּוֹת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וּבְאִיזָה

דָּרַד אֶת־חֵיל לְעִזּוֹב דָּרְכֵי הָרַע
 וּמַחֲשָׁבוֹתַי הַמִּגְנוֹת, וְאִיד וּבִמָּה
 אֲזַכֵּה לְתַקֵּן קַלְקוּלִים וּפְגָמִים כְּאֵלֶּה.
 "לֹא יָדַעְתִּי נַפְשִׁי, אָנָּה אֲנִי בָּא", אָנָּה
 אֹלֵיךְ אֶת חֲרַפְתִּי הֶעֱצוּמָה, אָנָּה
 אֲבָרָה, אָנָּה אֶטְמֵן מִפְּנֵי בְשָׁתִי
 וּבִלְמַתִּי, וְאָמַר לְהָרִים כִּסּוּנִי
 וְלַגְבְּעוֹת נִפְלוּ עָלַי, אֲזִי מַה הָיָה לִי,
 אֲזִי מַה הָיָה לִי, "עַל כֵּן אָמַרְתִּי שְׁעוּ
 מִנִּי אֲמַרְדּוּ בְּכִי", אֹלֵי יַחוּס אֹלֵי
 יִרְחַם, כִּי אֵין מִעֲצוּר לִיחֻדָּה לְחֹשֵׁינַע
 גַּם אֹתִי בַּעַת הַזֹּאת, כִּי הֲרִיבָה רוּחַ
 וְהֶעֱלָה לִפְנֵי, כִּמוֹ שְׂכַת־טוֹב: "הֵן כֹּל
 תוֹכֵל וְלֹא יִבָּצֵר מִמֶּךָ מִזְמוּחָה, וְמִי
 יֹאמַר לָךְ מַה תַּעֲשֶׂה". עַל כֵּן בָּאתִי
 כְּעֵנִי בַּפֶּתַח, רֵשׁ דֵּל וְאַבְיוֹן, נִגְוָע
 וּמַעֲנָה, מִבְּלָבֵל וּמִטְרָף עֵנִי וּכְוֹאֵב,
 לְצַעֵק וּלְזַעֵק לִפְנֵי הַדָּרַת קִדְשֵׁיכֶם:

רַבִּי רַבִּי רַבִּי "אָבִי אָבִי רַכֵּב יִשְׂרָאֵל
 וּפְרָשִׁיו", נְהִירוּ נְהִירוּ דְבוּצִינָא
 דְּאֹרִייתָא, "עֹרָה לְמַח תִּישָׁן", אִיד
 תּוּכְלוּ לְסַבּוֹל צָרוֹת יִשְׂרָאֵל, קוּמוּ
 וְהִתְעוֹרְרוּ עִם כָּל הַצְּדִיקֵי אֲמַת
 לְהִסְתַּכֵּל וּלְרַאוֹת בְּמַרְיָרוֹת צָרוֹת
 נַפְשֵׁנוּ, "הַקִּיצוּ וְרַנְנוּ שׁוֹכְנֵי עֵבֶר",
 קוּמוּ יְשִׁינֵי מִכַּפֵּל לְסַעְדֵינוּ. צְדִיקֵי
 יְסוּדֵי עוֹלָם, קוּמוּ בְּעֹזְרֵתֵנוּ בַּעַת צָרָה
 הַזֹּאת, חוּסוּ וְחַמְלוּ עַל כָּל עַדְתֵי בְנֵי
 יִשְׂרָאֵל, וּבְתוֹכֵם עָלֵי הַחוּטָא וְהַפְּנוּם
 הַמָּלֵא חַטָּאִים מִכַּף רִגְלֵי וְעַד רֵאשֵׁי.
 אַתֶּם יֹדְעֵתֶם "אַתְּ כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר
 מִצְּאֵתֵנוּ" מִיּוֹם גְּלוֹת הָאָרֶץ עַד הַנּוֹה
 כָּל מַח שְׁעֵבֶר עַל כָּלל יִשְׂרָאֵל
 בְּכָל־לֵינֹת, וּבְכַרְטִיּוֹת מַח שְׁעֵבֶר עַל
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד. וּבְכַרְטֵי מַח שְׁעֵבֶר עָלֵי
 מִיּוֹם שְׁנֵאֲצִלוּ וְנִבְרְאוּ וְנִצְרְוּ וְנַעֲשׂוּ

נִשְׁמָתִי וְרוּחִי וְנַפְשִׁי וְגוֹפִי, כָּל מֵה
 שֶׁעָבַר עָלַי בְּכָל גְּלוּלוֹת וְגְלוּלוֹת, וּבְפָרְט
 מֵה שֶׁעָבַר עָלַי בַּגּוֹף הַזֶּה, כָּל מֵה
 שֶׁעָבַרְתִּי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, מֵה
 שֶׁאֲנִי זוֹכֵר עַדִּין וּמֵה שֶׁנִּשְׁפַּח מִמֶּנִּי,
 הַיִּסְפִּיקוּ כָּל אֵילֵי נְבִיּוֹת לְבָאֵר וּלְסִפֵּר
 אִפֶּס קֶצֶה מֵהַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בְיוֹם
 אֶחָד כִּפִּי מֵה שְׁנוֹגְעִים הַפְּגָמִים בְּמָקוֹם
 שְׁנוֹגְעִים כִּפִּי שֶׁרֵשׁ נִשְׁמָתִי, וּמִכָּל
 שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן מֵה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּכָל
 הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ עָלַי מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד
 הַיּוֹם הַזֶּה, (וּבְפָרְט וְכוּ) מִי יוֹכֵל לְסִפֵּר, מִי
 יוֹכֵל לְשַׁעַר, מֵה אֲדַבֵּר מֵה אֶתְאוּנֶנּוּ,
 מֵה אֹמֵר מֵה אֲדַבֵּר וּמֵה אֶצְטַדֵּק:

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, תֵּן בְּלֵב הַצַּדִּיק
 הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה (אם יזכה
 לַהֲיוֹת בְּאִ"י עַל קִבְר רִשְׁבִ"י יֹאמֵר: הַשּׁוֹכֵן פֶּה).

וּבְלֵב כָּל הַצְּדִיקִים אֲמַתִּים לְבַל
 יִסְתִּירוּ פְּנֵיהֶם מִמּוֹנֵי, וַיַּעֲמְדוּ בַּעֲדֵי
 לְמַלְיָצֵי יִשְׂרָאֵל, לְהַפּוֹךְ בְּזִכּוֹתַי וּלְבַקֵּשׁ
 וּלְמַצֵּא בִּי נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת, וַיִּמְלִיצוּ
 טוֹב בַּעֲדֵי שְׁתַּקְרַבְנִי אֵלֶיךָ בְּרַחֲמִים,
 וְתַתֵּן בִּי לֵב חָדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה תַתֵּן
 בְּקִרְבִּי, שְׂאֵזְכָּה לְהִתְעוֹרֵר מֵעַתָּה
 בְּאַמַּת לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמַּת וּבְלֵב
 שָׁלֵם. אֵי שָׁמַיִם הַפְּגִינוּ בַּעֲדֵי, כָּל
 בַּעֲלֵי רַחֲמִים וְחַמְלָה חֲמְלוּ עָלַי. כָּל
 שׁוֹכְנֵי עָפָר הֶעֱתִירוּ בְּעַד מְטַבֵּעַ
 "בִּיּוֹן מְצוּלָה וְאִין מַעֲמָד" כְּמוֹנֵי:

רַבֵּי רַבֵּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, זָכְרוּ זֹאת
 וְתִשְׁיִמוּ עַל לֵב, שְׁזַכִּינוּ בְּדוֹרוֹת
 הַלְלוּ לְשִׁמְעַ נְפִלְאוֹת נוֹרְאוֹת
 גְּדֻלַּתְכֶם. אֵיךְ מֵרְפוּז בַּתּוֹרָה שֶׁעַל
 יְדְּכֶם לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה, כִּי הַפְּסוּק

שֶׁהֵבֵאתֶם רֵאִיָּה מִמֶּנּוּ, שֶׁהוּא כִּי לֹא
 תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ הוּא סוּפֵי תִבוֹת
 יוֹחֵא"י, וְשִׁמְכֶם הֶקְדוּשׁ בְּעֵצְמוֹ מִרְמֹז
 בַּפֶּסוּק "עִיר וְקָדִישׁ מִן שְׁמִיָּא
 נְחִית". אֲשֶׁר אַתֶּם לְבַד יוֹדְעִים סוּד
 דְּבָרִים הָאֵלֶּה, אַתֶּם לְבַד יוֹדְעִים גְּדֻלַּת
 הַהִבְטָחָה שֶׁהִבְטַחְתֶּם לְיִשְׂרָאֵל
 שֶׁתִּתְּנֶנָּה לֹא תִשְׁכַּח מִיִּשְׂרָאֵל עַל
 יְדֵכֶם, וְאִיךָ מִנְּשָׂה רַבֵּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם
 נִבְּא עַל זֶה בְּתוֹרָתוֹ הֶקְדוּשָׁה מִקֶּדֶם.
 עַל כֵּן בָּאתִי לְהִזְכִּיר, נָא רַבּוֹתַי
 הֶקְדוּשִׁים, חֲמְלוּ עָלַי וְאֵל תִּסְתַּכְּלוּ עַל
 כָּל הָרַע שֶׁעָשִׂיתִי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם
 הַזֶּה, בְּמַחֲשָׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה, אֲשֶׁר
 הִמְרִיתִי אֲמָרִי אֵל וְעֵצָת עֲלִיּוֹן
 נֶאֱצַתִּי. אֵל תְּבִיטוּ בְּמַעֲשֵׂי הָרָעִים,
 וְאֵל תַּעֲשׂוּ עִמִּי כַחֲטָאִי, וְאֵל אֶקוּץ
 בְּעֵינַיְכֶם, עַל אֲשֶׁר זֶה כַּמָּה אֲשֶׁר

מְעוֹרְרִים אוֹתִי בְּאַלְפִים וּרְבָבוֹת
רְמָזִים וְהַתְּעוֹרְרוֹת, וּבְכַמָּה מִיָּנִי
עֲצוֹת נְכוֹנֹת בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת,
לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְאֲנִי בְּעֵצָם
קְשִׁיּוֹת עָרְפִי קִלְקַלְתִּי וּפְגַמְתִּי בְּכָל
זֶה, וְלֹא הִטִּיתִי אָזְנִי וְלִבִּי לְכָל זֶה.
חֹסֶן עָלַי וְאֵל תְּשִׁיתוּ לִב לְכָל זֶה, וְאֵל
יַחַר אַפְכֶם בִּי חֲלִילָה, רַק תִּחְשְׁבוּ
מִחְשְׁבוֹת עוֹד מֵעַתָּה לְבַל אֶהְיֶה נִדְחָה
מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּמִכֶּם חֲלִילָה. כִּי עַדִּין
"אֵין מֵעֲצוֹר לִיחֻזָּה לְהוֹשִׁיעַ" גַּם בָּעֵת
הַזֹּאת. כִּי אֵין לִי שׁוּם כַּח עֲתָה אֲלֹא
בְּכִי לְבַד, וְגַם זֶה מֵאֲתוֹ יִתְבָּרֵךְ אֲשֶׁר
לֹא עָזַב חֲסֵדוֹ וְאֱמֶתוֹ מֵעַמִּי, וְנָתַן כַּח
לְיַעֲקֹב כְּמוֹנִי, לְדַבֵּר עִתָּה מְעַט דְּבָרִים
הָאֵלֶּה. וְעַל זֶה תִּמְכַּתִּי יִתְדוֹתַי,
שֶׁתִּרְחַמוּ עָלַי וְתַעֲשׂוּ אֶת אֲשֶׁר אֲזַכֶּה
לְשׁוּב בְּאֱמֶת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. (וְלִבֵּא לְאָרֶץ

יִשְׂרָאֵל מִהֲרָה בְּשָׁלוֹם, וְלִדְבַר כָּל זֶה וְיוֹתֵר מִזֶּה שָׁם
 עַל צִיּוֹן שְׁלָכֶם הַקְּדוֹשׁ), וַיְהוּהָ הַטּוֹב
 בְּרַחֲמָיו יִשְׁמַע תְּפִלָּתְכֶם וַיַּעֲזֹר וַיִּגַן
 וַיּוֹשִׁיעַ אֹתִי וְאֵת כָּל יִשְׂרָאֵל
 לְמַעַנְכֶם, וַיַּחְזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
 לְפָנָיו מִהֲרָה, וַיֹּאחֲזֵנִי וְלֹא יִרְפֵּנִי, וְאֵל
 יַעֲזֹבֵנִי וְאֵל יִטְשֵׁנִי בְּשׁוֹם אַפֶּן, עַד
 שְׂאֵזְכָּה לָשׁוּב אֵלָיו בְּאַמֶּת, וְלִהְיוֹת
 בְּרִצּוֹנִי הַטּוֹב מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם,
 וְלִתְקוֹן בְּחַיֵּי אֵת כָּל אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי,
 בְּכַח וּזְכוֹת הַצְּדִיקִים אֲמֵתִיִּם, אֲשֶׁר
 עָלִיהֶם לְבַד אָנִי נִשְׁעָן לְסֹדֵר דְּבָרֵי
 אֱלֹהִים לְפָנֵיהֶם וּלְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, בַּעַל
 הַרְחָמִים יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת. "יְהוּהָ יִגְמֹר
 בְּעַדִּי, יְהוּהָ חֲסֵדֵךְ לְעוֹלָם מִמַּעֲשֵׂי יָדֶיךָ
 אֵל תִּרְפֵּה, הוֹצִיאָה מִמִּסְגַּר נַפְשִׁי
 לְהוֹדוֹת אֵת שִׁמְךָ, בִּי יִכְתִּירוּ צְדִיקִים
 כִּי תִגְמַל עָלַי":

קוֹנְטֵרַס

גְּדֵלַת ל"ג בְּעֶמְר

בו תבאר מעלת גדלת היום הנורא, יומא דהלולא רבא,
יום שמחתו של התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי,
זכותו יגן עלינו, ומה שיכולים לפעל בו.

בְּנוֹי וּמֵיֶסֶד עַל־פִּי דְבָרֵי

רַבֵּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָא, אֲדוֹנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבִּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלְב, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תְלָמִידוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן

הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִיס לִיה

רַבִּי נֶתָן מְבַרְסֵלְב, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלָב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמַאֲמָרֵי

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזַהַר הַקְּדוֹשׁ

הוּבָא לְדָפוּס עַל־יָדֵי

חֲסִידֵי בְּרִסְלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁבִיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר,
אִז מְאִיר אֹרֹךְ הַגְּדוֹל שֶׁל רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּן
יֹחָאֵי בְּעוֹלָם, כִּי הוּא גָּלָה כָּל-כֶּךָ אֶת
רוּחַנִיּוֹת אֱלֻקוֹתָיו יִתְבָּרַךְ בְּעוֹלָם, בְּגִלּוֹי
רַב נוֹרָא וְנִפְלְאָ כְּזֶה, עַל-יְדֵי הַלְמוּדִים
בְּזִהָר וּבִתְקוּנִים, עַד שֶׁהֵאָרָה הַזֹּאת
נִשְׁאַרָה לְדוֹרֵי דוֹרוֹת. כִּי כָל הַגְּלוּיִים שֶׁל
הָאֲרִיז"ל וְתַלְמִידָיו, וְהַבְּעַל-שֵׁם-טוֹב
הַקְּדוֹשׁ זי"ע וְתַלְמִידָיו, וְכֵן בְּעַלֵּי הַמוֹסֵר
וְתַלְמִידֵיהֶם, הִפְלֵ מִיֶּסֶד עַל דְּבַרֵּי רַבִּי
שְׁמֵעוֹן בֶּן יֹחָאֵי וְהַזְהָר וְהַתְּקוּנִים, וְלִכֵּן
בַּיּוֹם הַזֶּה מְאִיר מְאֹד אֹרֹךְ שֶׁל רַבִּי
שְׁמֵעוֹן בֶּן יֹחָאֵי בְּהֵאָרָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה
מְאֹד.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקעד)

קונטרס

גְּדֵלַת ל"ג בְּעֶמְרָא

א.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֲהוּבֵי, בְּנֵי הַיָּקָר, כִּי בַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא ל"ג בְּעֶמְרָא, הַלּוּלָא רַבָּא דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי, נוֹהֲגִים בּוֹ שְׁמַחָה גְּדוּלָה עַד מְאֹד, וּמְדַלִּיקִים אוֹרוֹת וּמְדוֹרוֹת לְכַבּוּדוֹ, כִּי הוּא נִקְרָא בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא (הַיָּר הַקָּדוֹשׁ), כִּי הוּא הָאִיר אֶת כָּל הָעוֹלָם עִם אוֹרוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-כֵּן עַל יְדוֹ נִתְעוֹרְרִים מִן הַשָּׁנָה, כְּמוֹ שֶׁגְּלָה רַבְּנוֹ ז"ל, שְׁרַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי נִקְרָא עַל שֵׁם (דְּנִיאל ד, י): "עִיר וְקַדִּישׁ מִן שְׁמֵיָא נִחַת", כִּי הוּא מְעוֹרֵר מִן הַשָּׁנָה, עַל-יְדֵי רַבּוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה שֶׁגְּלָה; כִּי הוּא גְּלָה כָּל רְזִין דְּאוּרִיתָא וְסִתְרֵי תּוֹרָה, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְעוֹרְרִין מִן הַשָּׁנָה, וְתַכְף-וּמְיָד כְּשֶׁנִּתְעוֹרְרִין מִן הַשָּׁנָה, אֲזִי נִצּוּלִין מִכָּל מִינֵי חֲטָאִים וְעוֹנוֹת. כִּי כָּל הַיְרִידוֹת וְהַנְּפִילוֹת

וְהַשְּׁלֻכוֹת שְׁעוֹבְרוֹת עַל הָאָדָם, הֵן רַק מִחֲמַת שְׂמֵחוֹ יִשָּׁן,
 וְאִינוּ זוֹכֵה לְהַפִּיר בְּגִדְלַת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, כִּי אִם מִח
 וְדַעַת הָאָדָם הָיוּ עֵרִים, אַף פַּעַם לֹא הָיָה בָּא לְיַדֵּי חֲטָאִים
 וְעוֹנוֹנוֹת, כִּי הַמַּפִּיר אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְיִודַע וְעַד
 אֲשֶׁר אֵין בְּלִעְדָּיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא עוֹמֵד עַל יְדוֹ, אֲזִי אַף
 פַּעַם לֹא הָיָה בָּא לְיַדֵּי חֲטָאִים, וּמִחֲמַת שְׂמֵחוֹ וְדַעַתוֹ נִפְלוּ
 לְבַחֲיַנַּת שְׁנָה, עַל-יְדֵי-זֶה בָּא לְחֲטָאִים וְעוֹנוֹנוֹת. וְעַל-כֵּן מֵאֵז
 שֶׁגָּלָה רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי אֶת סִפְרֵי הַזֶּהָר וְהַתְּקוּנִים, שֶׁהֵם
 גְּלוּיִים שֶׁל אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ וְכָל סוּדוֹת חֲכַמַּת
 הַקְּבָלָה, וְגָלָה אֶת סִתְרֵי נִסְתָּרוֹת הַבְּרִיאָה, עַל-יְדֵי-זֶה
 נִמְשָׁכִים שֶׁכָּל וְדַעַת חֲדָשִׁים בְּעוֹלָם, וְנִצּוּלִים מִכָּל מִינֵי
 חֲטָאִים וְעוֹנוֹנוֹת, כִּי עַל-יְדֵי גְלוּי אֱלֻקוֹת, שְׂאָדָם מְרַגֵּישׁ אֶת
 אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה נִתְעוֹרֵר מֵהַשְּׁנָה וְנִצֵּל
 מִכָּל מִינֵי חֲטָאִים וְעוֹנוֹנוֹת, וְזוֹכֵה לַחֲזוֹר בְּתִשְׁבָּה שְׁלֵמָה, כִּי
 מְאִירִים לוֹ דַּעַתוֹ וּמְחוֹ בְּהֶאֱרָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה עַד מְאֹד.
 וְעַל-כֵּן הַיּוֹם הַזֶּה הוּא יוֹם שֶׁכָּלוּ אוֹרָה, וְלִכֵּן נוֹהֲגִים
 לְהַדְלִיק בּוֹ מְדוּרוֹת אוֹר, וּשְׂמֵחִים מְאֹד מְאֹד. כִּי בְּאֲמַתַּת אֵין
 לָךְ עוֹד שְׂמֵחָה יוֹתֵר גְּדוֹלָה מִשְׂמֵחָה זוֹ שֶׁנִּתְגַּלָּה אֲמַתַּת
 מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּעוֹלָם, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִצּוּלִין מִכָּל מִינֵי
 חֲטָאִים וְעוֹנוֹנוֹת וּפְשָׁעִים, וְזוֹכִים לַחֲזוֹר בְּתִשְׁבָּה שְׁלֵמָה אֵלָיו
 יִתְבָּרֵךְ.

ב.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנִי, אֲשֶׁר יוֹם ל"ג בְּעֹמֶר, יוֹם
הַהִסְתַּלְקוֹת שֶׁל רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, הוּא יוֹם שְׁמִתָּה
גְּדוּלָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּבְפָרֵט בְּעוֹלָם הַזֶּה, כִּי הַהִסְתַּלְקוֹת
שֶׁל הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל בְּמַעַלָּה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, עוֹשֶׂה תְקוּן
בְּכָל הָעוֹלָמוֹת יוֹתֵר מִבְּחַיָּו, כִּי גְדוּלִים צַדִּיקִים בְּמִיתָתָן
יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶן (חֲלִין ז:), כִּי הֵם מְתַקְּנִים נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל
בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם, וּמְכַנְיְעִים אֶת הַסְטָרָא אַחְרָא
וְהַקְּלָפוֹת הַנֶּאֱחָזִים בַּנַּשְׁמוֹת הַנְּפוּלוֹת בְּעוֹנוֹתֵיהֶם, כִּי
הַצַּדִּיקִים מְכַנְיְעִין וּמְבַטְּלִין אוֹתָם בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם,
בְּסוּד (שׁוֹפְטִים טז, ל): "וַיְהִיֹּ הַמָּתִים אֲשֶׁר הִמִּית בְּמוֹתוֹ
רַבִּים מֵאֲשֶׁר הִמִּית בְּחַיָּו", שֶׁהַצַּדִּיק הָאֵמֶת מְנַהֵיג הַדּוֹר
הָאֵמֶתִי מִמִּית אֶת שׁוֹנְאֵי הַקְּדוּשָׁה וְהַקְּלָפוֹת וְהַסְטָרָא אַחְרָא
בְּמוֹתוֹ יוֹתֵר מִבְּחַיָּו, כִּי גְדֻלַת מַעַלַת הַצַּדִּיק, שְׁכָל יְמֵי חַיָּו
בְּכָל עֵת וְרָגַע בְּעוֹדוֹ בְּעוֹלָם, הוּא מוֹסֵר אֶת נַפְשׁוֹ, גּוֹפּוֹ
וְנַשְׁמָתוֹ בְּעִבּוּרוֹ יְתַבְּרֵךְ, וְנַעֲשֶׂה כְּאִין מִמֶּשׁ, וְנִכְלָל בְּמָקוֹם
שְׁנִכְלָל בְּעוֹדָנּוֹ בְּגִשְׁמִיּוֹת גּוֹפּוֹ, עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה אֶחָד עִם עֵצִים
עֲצָמִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יְתַבְּרֵךְ; כִּי מֵרַב יִגִּיעַתוֹ וְטִרְחָתוֹ בְּעִבּוּדָתוֹ
יְתַבְּרֵךְ שְׁמוֹ, גּוֹפּוֹ הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי נַעֲשֶׂה כְּלִי לְקַבֵּל בּוֹ עֵצִים
עֲצָמִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יְתַבְּרֵךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה בְּעֵצְמוֹ הוּא זוֹכֶה
לְעוֹרֵר וּלְחַזֵּק וּלְאַמֵּץ אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וּלְקַרְבֵּן אֱלֹהֵי
יְתַבְּרֵךְ, כִּי מֵרַב אֹר וְחַיּוֹת וְזִיו וְדַבְּקוֹת שֶׁנֶּצְטַמְצְמִים בּוֹ,

אפלו שעדין מלבש בלבוש החמרי והגשמי, בכל זאת גם הם מזדככים, כי הפלים נעשים בבחינת אורות, לכן כל מי שמקרב אליו, גם עליו נמשך אורו ואמתתו יתברך, עד שזוכה לחזר בתשובה שלמה. כי הצדיק הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד, חפץ תמיד בטובות ובתקון נשמות ישראל, ועקר הטוב ועקר ההצלחה האמתית הוא הצלחת הנפש. לטהר נשמות ישראל מזהמתן, ולהחזירן בתשובה שלמה, לעוררן משנתן, שלא תישנה שנת עולם, חס ושלום. וזה כל עניניו בחייו, שנתלבשת נשמתו הרוחנית בתוך גופו הגשמי, אשר דיקא על-ידי-זה יש לבני-אדם שיכות אליו, כי באמת גדולי מבחרי הצדיקים שהם בטלים באין סוף ברוך הוא, והם בעיני עצמם כלא ממש, בטלים ומבטלים כלא ממש, בהם אין לשום ברירה השגה כלל, כי "עין לא ראתה" (ישעיה סג, ד) את גדל השגתם ומדרגתם, שעולה עד אין סוף, אבל על-ידי גשמיית גופם, עדין יש לבני-אדם שיכות והשגה בהם, ואף שגם בזה צריכים זכות גדולה מן השמים, שלא יתהפכו להיות חולקים על הצדיקים, כי הרי גופם הגשמי והחמרי מכסה על אור נשמתם, עם כל זאת מי שזוכה לחזר בתשובה אמתית, וגם הוא משתוקק אל רוחניות חיות אלקותו יתברך, אזי גם הוא יכול שתהיה לו איזו השגה ותפיסה בגופו הקדוש של הצדיק, שנזדכך ונעשה הפלי (הינו גופו הגשמי) גם-כן

לאור, עם כל זאת אי אפשר לצדיק לקרב את נשמות
 ישראל אלא בשעה שהוא בבחינת שנה, הינו שנשמתו
 שרויה בתוך גופו, כי ממח הצדיק בעצמו אי אפשר לו
 לקבל, כי מחו גדול ונשגב ונעלה מאד מאד, עד שאי
 אפשר לקבל ממנו בשום אופן, כי אם על ידי שהצדיק
 מוריד עצמו אל העולם, ומסלק את דעתו, ומדבר עם
 העולם שיחת חלין וספורי מעשיות, שכל זה הוא סוד שנה
 לגביו, וכזה יש לבני אדם איזו תפיסה בו וכדבריו, לא כן
 שמתגלה אור קדשתו בשלמות, שאז אי אפשר להשיג את
 דעתו כלל, ומזה בא שיש לגדולי מבחרי הצדיקים
 מתנגדים גדולים, מאחר שהאנשים חטאו ופגמו ולכלכו
 נצמם ימים ושנים בחטאים ועוונות ופשעים, וכל מחם
 מטנף בכל מיני טנופים, ואם כן איך ישיגו ויתפסו באור
 ויחניות גדולי הצדיקים? ! ולכן ההכרח להם להתנגד להם,
 כי אינם יכולים להבין איך שיהי בזה עולם החמרי והגשמי,
 המלא הסתרות וכסויים, שישתובב פאן לפיד ומדורה של
 נש, הדבוק באור האורות בו יתברך; ועל כן מזה נמשך,
 שבחיים חיותם של גדולי הצדיקים, יש עליהם מחלקת
 דולה, ומחרפים ומבזים אותם, כי לא כל אחד ואחד יכול
 להתקרב אליהם, כי אי אפשר להתקרב אליהם אלא בשעה
 שהם מורידים ומשליכים את עצמם מרום גבהי השגתם אל
 שמיות ספורי העולם, כי אחרת לא היה לבני אדם שום

תְּפִיסָה וְהִרְגָּשָׁה כָּלֵל, וּבּוּ בְּרַגְעֵי שָׁהֵם מִשְׁלִיכִים אֶת עֲצָמָם
 אֶל תּוֹךְ זֶה הָעוֹלָם, וּמִלְבִּישִׁים אֶת עֲצָמָם בְּלְבוּשׁ אַחֵר, כְּכֹר
 נִעְלָם וְנִתְכַּפָּה וְנִסְתָּר אֹרָם. וְעַל-כֵּן לֹא לִשְׂוֹא מִי שְׂמָלָא
 טְנוּפִים וְלִכְלוּכִים וְעוֹנוֹנוֹת וּפְגָמִים וּבִפְרֹט פְּגָמֵי הַבְּרִית,
 חוֹלֵק עַל הַצְּדִיק הַגָּדוֹל בְּמַעֲלָה נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד. לֹא-כֵן
 בְּשַׁעַה שֶׁנִּסְתַּלַּק הַצְּדִיק, שָׂאז הַפְּשִׁיט מֵעֲצָמוֹ אֶת גּוּפוֹ
 הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, עַד שֶׁעָלָה לְמָקוֹם שֶׁעָלָה, וְנִכְלָל בְּמָקוֹם
 שֶׁנִּכְלָל וְכוּ', אִז כְּכֹר אֵין גּוּפוֹ הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי בְּזֶה הָעוֹלָם,
 אִז דִּיקָא נִתְבַּטְּלוֹת כָּל הַמַּחְלוּקוֹת מִמֶּנּוּ, כִּי כָּל זְמַן שֶׁהִיָּה
 בַּחַיִּים חַיּוֹתוֹ, הִיּוּ הַגּוֹף הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי וְכֵן הַסְּבִיבָה שֶׁבָּה
 הִיָּה מְסַבֵּב, מְעֲלִימִים וּמְכַסִּים וּמְסַתִּירִים אֶת גְּדֻלַּתוֹ, וְעַל-
 יְדֵי-זֶה הִיָּה מְקוֹם לְמִתְנַגְּדִים אֲרוּרִים וּפְגוּמִים לְחֵלֶק עָלְיוֹ,
 וְלִרְחֵק מִמֶּנּוּ אֲנָשִׁים, לֹא-כֵן כְּשֶׁנִּפְטָר וְנִסְתַּלַּק, כְּכֹר הַפְּשִׁיט
 אֶת גּוּפוֹ הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי שֶׁהוּא בַּחֲיֵינָת שְׁנָה, וְעָלָה לְמָקוֹם
 שֶׁעָלָה, וְדִיקָא בְּשַׁעַת הַהִסְתַּלְּקוֹת נִתְעוֹרָר מִבַּחֲיֵינָת שְׁנָה, כִּי
 נִכְלָל בְּמָקוֹם שֶׁנִּכְלָל, וְנִעֲשֶׂה אֶצְלוֹ הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה,
 וְעַל-כֵּן אִז יוֹם הַהִלּוּלָא שָׁלוֹ, יוֹם חֲתָנָתוֹ, כִּי אֵיתָא בְּזִהָר
 הַקְּדוּשׁ (אַחֲרֵי עֵא): צְדִיקָא אַף-עַל-גַּב דְּאַתְפִּטָּר מֵהֵאֵי
 עֲלָמָא לָא אִסְתַּלַּק וְלָא אִתְאַבִּיד מִכְּלָהוּ עֲלָמִין דְּהָא בְּכָלְהוּ
 עֲלָמִין אִשְׁתַּכַּח יְתִיר מִחַיָּוִי (הַצְּדִיק עַל אַף שֶׁנִּפְטָר מִזֶּה
 הָעוֹלָם, לֹא הִסְתַּלַּק וְלֹא נִאָּבַד מִכָּל הָעוֹלָמוֹת, שֶׁהָרִי בְּכָל
 הָעוֹלָמוֹת נִמְצָא הוּא יוֹתֵר מִבַּחַיָּוִי). כִּי אִז בְּשַׁעַה שֶׁהַפְּשִׁיטוֹ

אֶת גּוֹפֶם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי נִשְׁאָרוּ אֶצְלָם רַק אִוְרוֹת בְּלִי כֵלִים. וְעַל-כֵּן גְּדוּלֵי מִבְּחָרֵי הַצְּדִיקִים חַיִּים לְעוֹלָם, כְּמֵאמָרָם ז"ל (בְּרֻכּוֹת יח.): צְדִיקִים [אֶפְלוּ] בְּמִיתַתָּן קְרוּיִים חַיִּים, וְעַל-כֵּן דִּיקָא אִזְ הֵם זֹכִים לְקָרֵב נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם.

וְזֶה סוּד הַשְּׂמִחָה שְׁעוֹשִׁים בְּל"ג בְּעֶמֶר, בְּיוֹם הַסְּתַלְקוֹת הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, אֲשֶׁר בְּנֻדְאֵי בְּחַיִּים חַיּוֹתוֹ עֶבֶר עָלָיו מָה שְׁעֶבֶר, וְהִיָּתָה עָלָיו מַחְלַקַת גְּדוּלָה, עַד שָׂרְצוּ לְהַרְגוֹ, וְהִכְרַח לְהַחֲבִיא עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ הַמְּעָרָה שְׁלֹשׁ-עֶשְׂרֵה שָׁנָה, וְאֶפְלוּ אַחֲרֵי-כֵן כְּשִׁיְצָא, הַתְּלוּצְצוֹ וְדִבְרוּ עָלָיו: "טַהַר בֶּר יוֹחָאִי אֶת הָעִיר טְבַרְיָה" (שַׁבַּת לג), אֲבָל אַחֲרֵי הַסְּתַלְקוֹת, שָׁזָה יוֹמָא דְהַלּוּלָא שְׁלוֹ, אִזְ נִתְגַּלָּה אִוְרוֹ לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, כִּי הַשְּׂאִיר אַחֲרָיו סְפָרִים קְדוּשִׁים, סְפָרֵי הַזִּהָר וְהַתְּקוּנִים, אֲשֶׁר מְזַהֲרִים וּמְאִירִים אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּאִוֵר נִוְרָא וְנִפְלָא מְאֹד; וְעַל-כֵּן יוֹם ל"ג בְּעֶמֶר, יוֹם הַהַסְּתַלְקוֹת שֶׁל הַתְּנָא הַקְּדוּשׁ רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, הוּא יוֹם גְּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד, יוֹם שְׂמִחָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּבְפָרְט בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְזֶה כָּלֵל כָּל יְמֵי הַהַלּוּלוֹת שֶׁל כָּלֵל גְּדוּלֵי מִבְּחָרֵי הַצְּדִיקִים, שְׁבַנְזִיִּים חַיּוֹתָם עֲסָקוּ לְקָרֵב בְּנֵי-אָדָם אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְעָבְרוּ עֲלֵיהֶם צְרוֹת וְיִסּוּרִים, מַחְלַקַת וּמְרִיבוֹת, חֲרוּפִין וּגְדוּפִים, בְּזִיוּנוֹת וּשְׂפִיכוֹת דְּמִים, מִכָּל מִינֵי רְשָׁעִים

ורורים, אשר עסקו להעלים ולהסתיר את גדלתם, ולרחק
 את נשמות ישראל מהם, וכיום הסתלקותם מזה העולם,
 טאז נתגברה הנשמה על הגוף, ונתפרדה החבילה, ונשארה
 רק הרוחניות, כי הגוף לקבר יובל, והנשמה הרוחנית
 שארת קימת בתוספת אור, ומה גם שהשאירו אתריהם
 פרים קדושים ונוראים מאד מאד, המקרבים את בני-אדם
 אליו יתברך, אזי עושים יום הלולא ויום שמחה ביום
 סתלקותם. כי אין לה עוד יום שמח כיום זה, שהנשמה
 הרוחנית מאירה בכל העולם, ומי שרק רוצה לעיין בספריהם
 קדושים והנוראים, ולהנות מזיו אורם, יכול בלי שום
 גניעה ועכוב כלל להשיג את אורם הרוחני; ועל-כן גדולים
 דיקים במיתתן יותר מבחייהם, ולכן מדליקים נרות ביום
 סתלקותם, כי אז מאיר אורם יותר בעולם. ולכן ביום
 קדוש והנורא ל"ג בעומר, הוא שמחתם של כלל ישראל,
 טאז הוא יומא הלולא רבא של התנא האלקי רבי שמעון
 בן יוחאי, וכן השאיר אתריו ספרים כאלו אשר מחיים
 שמות ישראל, מי שרק הוגה בהם. כי מי שרגיל בלמוד
 פרי הזהר והתקונים, מתעורר מאד מאד בתשובה, כי
 לשון הקדושה של הזהר והתקונים מעוררת את האדם
 השנה, ומכל שכן וכל שכן מי שזוכה גם להתעמק בהם
 להבין את רוחניות חיות אלקותו יתברך המצמצמת בתוך
 דרושים הנוראים והנפלאים האלו. על-כן אשרי ואשרי

הַאִישׁ הַזּוֹכֶה לָבֹא אֶל הַצִּיּוֹן הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא שֶׁל הַתַּנָּא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי בְיוֹם הַהַלּוּלָא שְׁלוֹ, שָׂאז בּוֹדָאִי יִקְבֵּל מִמְּנוּ אִוְרוֹת צַחְצַחוֹת, אִוְרוֹת עֲלִיוֹנִים, וְכֵן אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּא אֶל צִיּוֹנִם הַקָּדוֹשׁ שֶׁל גְּדוּלֵי הַצַּדִּיקִים הַגְּדוּלִים בְּמַעֲלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה בְיוֹם הַסְּתַלְקוֹתָם דִּיקָא, שָׂאז יִקְבֵּל מֵהֶם מַתָּנוֹת גְּדוּלוֹת, וַיִּזְכֶּה לְהַתְעוֹרֵר וּלְחַזֵּר בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה עַל יָדָם.

ג.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, אֲשֶׁר הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא ל"ג בְּעַמָּר, יוֹם הַהַלּוּלָא שֶׁל הַתַּנָּא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, הוּא יוֹם בְּהִיר וְשִׁמְחָה עַד מְאֹד, יוֹם שְׁמַאִיר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְעַל-כֵּן בְיוֹם הַזֶּה יְכוּלִים לַפְעֵל הַרְבֵּה אֲצִלוּ יַתְבָּרַךְ כָּל מַה שְּׁצָרִיכִים, כִּי יָמֵי הַסְּפִירָה הֵם יָמֵי אֲבֵל, שְׁבָהֶם נִסְתַּלְקוּ תַלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, שְׁקִנְאוּ זֶה בָּזָה, וְלֹא כִּבְדוּ זֶה אֶת זֶה (עֵין יְבָמוֹת סב:), אֲשֶׁר זֶה כָּלֵל הַמַּחְלָקֶת שֵׁישׁ בְּעוֹלָם בֵּין הַתַּלְמִידִים, שֶׁלֹּא שִׁמְשׁוּ כָּל צָרְכָם, וְעַל-יְדֵי הַמַּחְלָקֶת גּוֹרְמִים לְעַצְמָם וּלְכָל הָעוֹלָם רְעָה גְדוּלָה, כִּי כָּל הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִין וְהַמְרִירוֹת שְׁעוֹבְרִים בְּעוֹלָם, הֵם רַק עַל-יְדֵי הַמַּחְלָקֶת וְהַמְרִיבוֹת, שְׁנַעֲשׂוֹת עַל-יְדֵי הַתַּלְמִידִים שֶׁלֹּא שִׁמְשׁוּ כָּל צָרְכָם. כִּי בְּאַמַּת הַצַּדִּיק הַגְּדוּל, בְּמַעֲלָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, כָּל מְגַמְתוֹ הִיא לְגַלוֹת

לְפָרְסֵם אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, לְהוֹרוֹת וּלְגַלּוֹת, שְׂאִין בְּלַעְדָּיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וּבְכָל תְּנוּעָה וּתְנוּעָה שָׁם אֲלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲתָה הוּא קֹדֶם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם, וְאֲתָה הוּא מְשׁוֹנְבָרָא הָעוֹלָם, וְדוּמָם, צוּמַח, חַי וּמְדַבֵּר, הֵם כֶּסֶף וּלְבוּשׁ לְאַלְקוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאִין בְּלַעְדָּיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וּבִיּוֹדֵעוֹת אֵלּוֹ נִתְרַבָּה הַשְּׁלוֹם; וְעַל-כֵּן אָמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרִכּוֹת סד.):

תְּלַמְדֵי חַכְמִים מְרַבִּים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, כִּי זֶהוּ עֵקֶר עֲבוֹדַתְּם שֶׁל תְּלַמְדֵי הַחַכְמִים, לְהַשְׁלִים כְּפוֹנֵת הַבְּרִיאָה, לְגַלּוֹת אִיךְ שֶׁהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּרָה הִיא, שְׁזֶה נִקְרָא שְׁלוֹם — לְשׁוֹן שְׁלֵמוֹת, וְעַל-כֵּן שְׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ הוּא שְׁלוֹם (שַׁבַּת י.);

כְּשֶׁהַתְּלַמִּידִים מְקַבְּלִים אֶת הַלְמוּד הַזֶּה מֵרַבָּם אִזּוֹ מְכַבְּדִין הַאֵת זֶה, וְשׁוֹרָה בֵּינֵיהֶם שְׁלוֹם וְאַהֲבָה גְּדוֹלָה, וְאִזּוֹ עוֹזְרִין הַלְזָה, לֹא-כֵן אִם נִתְקַלְקַל הַשְּׁלוֹם בֵּינֵיהֶם, הֵינּוּ שְׂאִינָם מְשֻׁמְשֵׁין אֶת רַבָּם כָּל צָרָכָם, אִזּוֹ מְחַרְפִּין וּמְבַזִּין וּמְכַנְיְעִין אֶחָד אֶת הַשֵּׁנִי, וְגוֹרְמִים חֲרָבָן בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, מְבַחֵר תְּלַמִּידֵי רַבֵּי עֲקִיבָא, זָכָה לְשִׁמְשׁ אֶת רַבּוֹ בְּלַצְרָכוֹ, כִּי קִבֵּל פִּי-שָׁנִים מֵרַבּוֹ, וְעַל-יְדֵי-זֶה הָאִיר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ עִם אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ וּבְסִפְרֵי הַקְּדוֹשִׁים שֶׁהֵנִיחַ אַחֲרָיו בְּרַכָּה, שֶׁהֵם סִפְרֵי הַזֵּהָר וְהַתְּקוּנִים, שְׁמִי שָׂרַק הוֹגָה בָּהֶם, יִשְׁבִּיעַ אֶת עֲצָמוֹ עִם אֹר אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְעַל-כֵּן יִיקָא בְּיוֹם הַהַלּוּלָא שְׁלוֹ, יוֹם הַהִסְתַּלְקוּת, שְׂאִזּוֹ זָכָה לְהַפְרִיד אֶת נַשְׁמָתוֹ מִגּוֹפּוֹ, אִזּוֹ מְאִיר אֹרּוֹ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת

וּבִפְרָט בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְעַל-כֵּן הוּא יוֹם שְׂמֵחַ, יוֹם חֲדוּוֹה, יוֹם
 שְׂיִכוּלִים לַפֶּעַל בּוּ כָּל הַיְשׁוּעוֹת בְּעוֹלָם. וְעַל-כֵּן נוֹהֲגִין
 לַעֲשׂוֹת גַּם חֲתָנוֹת וּשְׂאָר מְלֵי דְשִׂמְחָה בַּיּוֹם הַזֶּה. וּבִיּוֹתֵר
 נוֹהֲגִים לְהַדְלִיק מְדוּרוֹת וְאוּרוֹת לְכַבוֹד הַתַּנָּא הָאֱלֹקִי רַבִּי
 שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, כִּי הַיּוֹם הַזֶּה הוּא יוֹם מְאִיר וּבְהִיר אוּרוֹת
 עֲלִיוֹנִים, אוּרוֹת צַחְצַחוֹת. אֲשֶׁרֵי מִי שְׂיִקְבַּל אֶת לְמוּדוֹ
 הַטּוֹב, שֶׁהוּא גְלוֹי אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וַיַּחֲדִיר בְּעַצְמוֹ אֶת אֲמַתַּת
 מְצִיאוֹת יִתְבָּרַךְ, וַיַּדַּע שֶׁהַכֹּל אֱלֹקוֹת וְאֱלֹקוֹת הוּא הַכֹּל, וְאִין
 בְּלַעְדָּיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִהְיֶה בְּשָׁלוֹם וּבְאַהֲבָה,
 בְּאַחֻוּה וּבְרַעוּת עִם כָּלֵם, אֲשֶׁר זֶה הַמַּתָּנָה הַכִּי גְדוֹלָה
 שְׂיִכוּלִים לְקַבֵּל מִהַצְדִּיק הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא, וְהִיא — גְלוֹי
 אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וּלְכַבֵּד וּלְיַקַּר אֶת כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל, וּלְחַפֵּשׂ
 וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא גַם בּוּ אֱלֹקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. כִּי כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל הוּא
 בְּנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכִמוֹ שֶׁפְּתוּב (דְּבָרִים י"ד, א):
 "בָּנִים אַתֶּם לַהוֹי"ה אֱלֹקֵיכֶם" וְגו'; אֲשֶׁרֵי מִי שְׂמַקְבֵּל אֶת
 הַלְמוּד הַזֶּה, וְאִז יִהְיֶה בְּשָׁלוֹם וּבְאַהֲבָה, בְּאַחֻוּה וּבְרַעוּת עִם
 כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל.

ד.

צְרִיךְ שֶׁתִּדַּע אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר! אֲשֶׁר בַּיּוֹם הַקְּדוֹשׁ
 וְהַנּוֹרָא ל"ג בְּעֶמֶר, יוֹמָא הַהַלּוּלָא שֶׁל הַתַּנָּא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי
 שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, אִז מִתְחַלֵּת לְהֵאִיר קַבְּלַת הַתּוֹרָה

טמקבלין בַּחג השבועות, אֲשֶׁר הוּא הַטּוֹב הָאֲמֵתִי וְהַנֶּצְחִי
 טאין טוב אֵלֶּא תוֹרָה (אבות ו, ג), שְׁנֵאֲמַר (משלי ד, ב): "כִּי
 לָקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם", וְעַל־כֵּן בְּל"ב יָמִים הָרֵאשׁוֹנִים
 מִיִּצְיַאת מִצְרַיִם עַד הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי בְּל"ג
 בַּעֲמֹר, עוֹסְקִים בְּזַכּוּף וּבִטְהָרַת הַל"ב, לְטַהַר וּלְתַקֵּן אֶת
 מַדּוֹת הָאָדָם הַקְּשׁוּרוֹת בַּלֵּב, וּמִיּוֹם ל"ג בַּעֲמֹר עַד חַג
 הַשְּׁבִיעוֹת יֵשׁ טו"ב יָמִים, שְׁאֵז כָּבֵר מִתְחִיל הַטּוֹב שְׁבַע עוֹלָם,
 שֶׁהוּא הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. כִּי בְּאֲמַת כָּל הַצְּרוֹת, הַיְסוּרִים
 הַמְרִירוֹת, הַמַּחְלָקוֹת וְהַמְרִיבוֹת, שֵׁישׁ בֵּין בְּנֵי־אָדָם הֵן רַק
 מַחְמַת עַקְמוּמִיּוֹת הַלֵּב, מַחְמַת שְׂאִין לְאָדָם מַדּוֹת טוֹבוֹת,
 וְעַל־כֵּן לְבוֹ הוּא לֵב רַע, וְתַמִּיד מִסְתַּכֵּל בְּעֵיִן רָעָה עַל זוּלָתוֹ,
 מִזֶּה בָּאוֹת כָּל הַצְּרוֹת וְהַיְסוּרִין, הַמַּחְלָקַת וְהַמְרִירוֹת
 שֶׁסּוֹבְלִים, אֲבָל תַּכְּף־וּמָיד כְּשִׁזּוֹכִין לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה — נִגְלָה וְנִסְתָּר, עַל־יְדֵי־זֶה נִתְגַּלָּה הַטו"ב
 שֶׁבְּפִרְיָאָה וְהַטו"ב שֶׁבְּכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְעַל־יְדֵי־זֶה מוֹצְאִים
 אֶת הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא שֶׁנִּקְרָא טוֹב, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (תְּהִלִּים
 קמ"ה, ט): "טוֹב הַיּוֹ"ה לְכָל". וְעַל־כֵּן דִּיקָא בִּיּוֹם הַקְּדוּשָׁה
 הַנּוֹרָא הַזֶּה — ל"ג בַּעֲמֹר, הוּא יוֹם שְׁמֻחָה, יוֹם חֻדְוָה, כִּי
 אֵז סְפָרְנוּ כָּבֵר ל"ב יָמִים, כְּדִי לְתַקֵּן וּלְטַהַר וּלְזַכֵּךְ אֶת הַלֵּב
 מִכָּל מִינֵי מַדּוֹת רָעוֹת וְתַאוֹת מְגִנּוֹת, וְזַכִּינוּ לְפִשְׁט אֶת
 הָעַקְמוּמִיּוֹת שֶׁבַּלֵּב, וְעַל־כֵּן עֲכָשׁוּ מִתְחִילִים הַטו"ב יָמִים
 לְקַבֵּלַת הַתּוֹרָה. וְלָכֵן רָאוּי לְשֻׁמַּח מְאֹד מְאֹד בִּיּוֹם הַקְּדוּשָׁה

וְהַנּוֹרָא הַזֶּה, וְלְהַרְבּוֹת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וּבִפְרָט
בְּפִנְיָמִיּוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהוּא הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים, וְלִקְבֹּל
עַל עֲצָמוֹ קְבָלוֹת טוֹבוֹת וְחֻזְקוֹת לְהִבָּא, כִּי הַיּוֹם הַזֶּה מְסַגֵּל
לְטו"ב.

ה.

צָרִיךְ שְׁתַּדַּע אֱהוּבִי, בְּנֵי הַיֶּקֶר, אֲשֶׁר אֵין בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ
כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּרָה הִיא, וּבְכָל תְּנוּעָה וְתַנּוּעָה
שֶׁם אֱלוֹפּוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְכָל מָה שֶׁאַתָּה רַק רוֹאֶה וְשׁוֹמֵעַ
וּמְרַגֵּשׁ, הַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּרָה הִיא, וְאֵי אֶפְשָׁר לְתַפֵּס אֶת
הַהִשְׁגָּה וְהַדַּעַת הַזֶּה אֶלָּא עַל-יַדֵּי הַצְּמֻצוֹם, שֶׁזֶה כָּלֵל הַיָּמִים,
שֶׁכָּל יוֹם וָיוֹם הוּא צְמֻצוֹם בְּפִנְי עֲצָמוֹ, וְעַל-כֵּן בְּכָל יוֹם וָיוֹם
עוֹבֵר עַל הָאָדָם מָה שֶׁעוֹבֵר, קְטָנוֹת וְצְמֻצוּמִים וִירִידוֹת
וְחִלְיִשׁוֹת הַדַּעַת וּבְלִבּוֹלִים אַחֲרִים, כִּי כָּל יוֹם וָיוֹם הוּא מְדָה
בְּפִנְי עֲצָמָה לְקַבֵּל בּוֹ אֶת אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְאֶלְמָלָא
הַיָּמִים שֶׁהֵם כָּלֵל הַצְּמֻצוּמִים, לֹא הָיוּ מְשִׁיגִים שׁוֹם הַשְׁגָּה
כָּלֵל, כִּי הִיא נַעֲשֶׂה רַבּוּי אֹר שְׁגוּרָם שְׁבִירַת הַכְּלִים. וְזֶה
סוּד סְפִירַת הָעֶמֶר שֶׁהִיא מְצוּה קְדוּשָׁה וְנוֹרָאָה מְאֹד מְאֹד,
מְצוּת עֲשֵׂה מִהַתּוֹרָה, לְסַפֵּר אֶת הַיָּמִים, הֵינּוּ מַעַת יְצִיאַת
מְצָרִים שְׁיֻצָּאִים מִהַמִּצָּרִים וְהַגְּלוּת שְׁלוֹ, עַד קְבֻלַּת הַתּוֹרָה,
שֶׁהִיא גְלוּי אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, מְצוּה לְסַפֵּר כָּל יוֹם
וָיוֹם, לִידַע שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיג אֹרֵו הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא,

גְּדֻלַת ל"ג בְּעֶמֶר

היא התורה הקדושה, שהיא חכמתו יתברך, אלא על-ידי
ימים והמדות, ליִדַע שְׁכַל יום ויום הוא יום, אף עקר
בודתנו, להעלות ולהגביה את היום והזמן אל למעלה מן
ימים והזמן, שזו תהיה עבודת משיח צדקנו, לבטל את
זמן והצמצום, הינו שישִיגו תמיד את אמתת מציאותו
יתברך, ויקים אז (זכריה יד, ז): "והיה יום אחד הוא יודע
הוי"ה לא יום ולא לילה"; כי אז בהתגלות האור הנפלא
זה אשר הכל לכל אלקות גמורה היא, אז נתבטלו כל
צמצומים, וזה יום השמחה והחדוה שיש בל"ג בעמר,
ולא רבא רבי שמעון בר יוחאי, כי ממנו התחילה
תנוצצות הגאולה, על-ידי שגלה סודות התורה, הינו את
מתת מציאותו יתברך בכל העולם, ועל-פני היום הקדוש
הנורא הזה הוא יום התנוצצות הגאולה, ועל היום הזה
אמר (שם יד, ח): "והיה לעת ערב יהיה אור"; כי הגלות
ומה לילה (פסיקתא וישלח), ועקר קיומנו בערב ובלילה
ארץ הזה, שהיא הגלות המרה והנמקרת, דיקא על-ידי
מוד סתרי תורה, שהם הזהר והתקונים וכל סודות הקבלה,
ועל-ידי-זה נתבטל החשך והלילה, ומאיר האור אין סוף
רוך הוא. ועל-פני דיקא ביום ל"ג בעמר, יום הלולא רבא
של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שגלה את כלל
תרי תורה, דיקא ביום הזה נעשה לילה ליום, וזהו כלל
מדורות והאורות שנוהגים להדליק ולהאיר, ונעשה לילה

כִּיּוֹם יָאִיר, מֵרַב הָאֹר שֶׁהָאִיר הַתְּנָא הַקְּדוֹשׁ בְּעוֹלָם; אֲשֶׁרִי
 מִי שֶׁשָּׂם לְבוֹ וְנִפְשׁוֹ אֶל תּוֹךְ סְתְרֵי תוֹרָה, וּמַדְבֵּק אֶת עֲצָמוֹ
 לְסִפְרֵי הַזֶּהָר וְהַתְּקוּנִים, שֶׁיָּאִיר אֶת נַפְשׁוֹ בְּאוֹרוֹת צַחְצַחוֹת,
 עַד שֶׁתִּתְבַטֵּל כָּל גְּלוּתוֹ וְצָרוֹתָיו וְיִסּוּרָיו הַמְּרִים, וְיִזְכֶּה
 לְהָאִיר עַל עֲצָמוֹ אֹר נְעֻרָב, אֹר נִפְלָא; אֲשֶׁרִי לוֹ בְּזֶה וְאֲשֶׁרִי
 לוֹ בְּבֹא!

ו.

צְרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיְקָר! כִּיּוֹם הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא
 הַזֶּה ל"ג בְּעֶמֶר, הַלּוֹלָא רַבָּא שֶׁל הַתְּנָא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן
 בַּר יוֹחָאִי, אַז צְרִיף לְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ יוֹתֵר מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל
 "וְאֶהְבֶּתָּ לְרַעְיָךְ כְּמוֹךָ" (ויקרא יט, יח), שֶׁאָמַר הַתְּנָא הַקְּדוֹשׁ
 רַבִּי עֲקִיבָא, שֶׁהַמְצָוָה הַזֶּה הִיא כָּלֵל גְּדוֹל בַּתּוֹרָה (עַן
 ירושלמי נדרים ט, ד), הִינּוּ כִּי כָּל הַתּוֹרָה תְּלוּיָהּ בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה
 שֶׁל "וְאֶהְבֶּתָּ לְרַעְיָךְ כְּמוֹךָ", לְאַהֲבֵת אֶת זוּלָתוֹ כְּמוֹ שֶׁאוֹהֵב
 אֶת עֲצָמוֹ, וְכִמוֹ שֶׁאֵין אָדָם רוֹצֵה לְרֵאוֹת חוֹב לְעֲצָמוֹ, כֵּן
 אֲסוּר לוֹ לְרֵאוֹת חוֹב לְזוּלָתוֹ, אֲלֵא צְרִיף לְהַשְׁתַּדֵּל לְאַהֲבֵת כָּל
 בַּר יִשְׂרָאֵל כְּמוֹתוֹ, וְכִמוֹ שֶׁאָדָם יַעֲשֶׂה כָּל מִינֵי פְעֻלוֹת
 שְׁבַע עוֹלָם הָעֵקֶר לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא בְּעֲצָמוֹ זְכוּת, כְּמוֹ-כֵן
 צְרִיף כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא בְּזוּלָתוֹ נְקֻדּוֹת
 טוֹבוֹת, וּלְדוֹנּוֹ לְכַף זְכוּת. וְתַלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא לֹא שָׁמְעוּ
 בְּקוֹל רַבָּם, וְעַל-כֵּן מֵתוּ בֵּימֵי הָעֶמֶר, עַל שֶׁלֹּא נִהְגּוּ כְּבוֹד

ה בזה, ולא היתה ביניהם אהבה, וכודאי היו צדיקים, אף
א הלכו במדות החסד והרחמים על זולתם, וכל אחד
אחד הסתכל רק על הרע שבחברו, ולא על הטוב שבו,
גל-ידי-זה עקרו נשמות ישראל משרשן, כי כשאין דנים
ת נשמות ישראל לכף זכות, על-ידי-זה מרחיקים אותן
גמרי, כי צריכים להשתדל לדון את כל בר ישראל לכף
כות, ולמצא בו נקדות טובות, ולהחזירו בתשובה שלמה
ליו יתברך, וזה זוכים רק על-ידי שמוצאים ומחפשים
זולתו נקדה טובה. ותכף-ומיד שמוצאים בזולתו נקדה
ובה על-ידי-זה מעלים אותו מהרע שלו ומכניסים אותו
ל הטוב, שהוא התורה והקדוש-ברוך-הוא. וזה עקר הדרך
החזיר בני-אדם בתשובה — למצא בהם רק את הטוב
לדונם לכף זכות, ועל-ידי-זה מחזירים אותם אל התורה
קדושה ואל הקדוש-ברוך-הוא (עין לקוטי-מוהר"ן, חלק א,
ימן רפב). וזו היתה דרכו של התנא הקדוש רבי שמעון בר
חאי אחר שיצא מהמערה, שראה זקן רץ עם שני בדי
דסים, ושאלו: "בעבור מה זה?" ואמר: "אחד בעבור
שמור' ואחד בעבור 'זכור'". ענה ואמר לבנו רבי אלעזר:
ראה כמה חביבין המצוות לבני ישראל" (שבת לג.). וקדם
כן בכל מקום שנתן עיניו — נשרף, אבל אחר-כך מצא
קדה טובה אצל כל בר ישראל, כי כך קבל מרבו רבי
קיבא, שהיה נכנס בשלום ויצא בשלום (עין חגיגה טו:).

וְעַל-כֵּן נִתְגַלְגְּלָה הַזְכוּת עַל-יְדֵי הַתָּנָא הַקְדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, שֶׁעַל יָדוֹ נִתְוַסְפוּ אַרְבַּע מֵאוֹת סַפְסָלִים בְּבֵית-הַמִּדְרָשׁ, כִּי סָלְקוּ אֶת שׁוּמְרַת הַפֶּתַח שֶׁהָעֶמֶיד רַבֵּן גַּמְלִיאֵל, וְאָמַר: כָּל תַּלְמִיד שֶׁאֵין תּוֹכוֹ כְּבָרוֹ אֵל יִכְנַס לְבֵית-הַמִּדְרָשׁ (בְּרֻכּוֹת כח.). וְעַל-כֵּן הַיּוֹם הַקְדוֹשׁ וְהַנוֹרָא הַזֶּה ל"ג בְּעֶמֶר, יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתָּנָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, הוּא יוֹם קְדוֹשׁ, שֶׁבוֹ מְאִיר הַטּוֹב שֶׁבְכָל בַּר יִשְׂרָאֵל. וְעַל-כֵּן בַּיּוֹם הַזֶּה יְכוּלִים לְהַחְזִיר אֶת כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, עַל-יְדֵי הַלְמוּד שֶׁלְמַד הַתָּנָא הַקְדוֹשׁ רַבִּי עֲקִיבָא וְתַלְמִידוֹ הַתָּנָא הַקְדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, אֶת הַכָּלֵל גְּדוֹל בַּתּוֹרָה, שֶׁכָּל הַתּוֹרָה תְלוּיָהּ בּוֹ, וְהִיא מְצוּת עֲשֵׂה שֶׁל "וְאָהַבְתָּ לְרַעֲךָ כְּמוֹךָ" — לְאַהֲבֵךְ אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשׁוֹ, וְלִמְסֹר אֶת נַפְשׁוֹ לְהַקִּים בְּתֵי-כְנַסְיֹת וּבְתֵי-מִדְרָשׁוֹת בְּכָל עִיר וְעִיר, וּלְהַרְבּוֹת בִּישִׁיבוֹת, וּלְקַבֵּץ אֶת כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְתוֹכָן, וּלְלַמֵּד לָהֶן אֶת תּוֹרָתוֹ יִתְבַּרְךָ. כִּי זֶה לְעֻמַּת זֶה — קוֹל הַמוֹלָה שֶׁל רַמִּי מְנַסֵּר בְּרַקִּיעַ, קוֹלֵם הַטָּמֵא שֶׁל כָּלֵל אַמּוֹת הָעוֹלָם הַמְּלֵאִים בְּאַמוֹנוֹת טְפִלוֹת, אֲשֶׁר מְקוֹר טְמֵאָתָן בְּאֶרֶץ מִרְמֵי, וְכָל הַמְּסִיתִים וְהַמְּדִיחִים זֶה אֶל־פָּנִים שָׁנוֹת גְּלוּתָנּוּ בְּאִים מְמַלְכוֹת רַמִּי הַמְּתַפְשֵׁטת בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוּ, וְהֵם הֵיוּ אֵלּוֹ שֶׁהֲרִגוּ אֶת הַתָּנָא הַקְדוֹשׁ רַבִּי עֲקִיבָא, וְסָרְקוּ אֶת בְּשָׂרוֹ בְּמִסְרָקוֹת שֶׁל בְּרֻזָּל, וְלֹא יָכְלוּ לְסַבֵּל אֶת לְמוּדוֹ הַטּוֹב שֶׁגָּלָה אֶת הַכָּלֵל הַגְּדוֹל שֶׁבַּתּוֹרָה — לְאַהֲבֵךְ אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל,

בן תלמידו התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, היה צריך
 ברח ממלכות רמי, ולהחבא במערה י"ג שנים. כי קלפת
 לכות רמי היא קלפה עצומה שעם ישראל סבל ממנה זה
 לפנים שנה, שהם כלל הפירות והאפיקורסות והחכמות
 חיצוניות והמדמות שנמשכות מהם, והמסיתים והמדיחים
 הערב-רב שנתערב בינינו, עושים פרוצות בנפשות ישראל,
 ל-ידי שמכניסים גם בהם את החכמות החיצוניות,
 חכמות של הבל, הפפירות והאפיקורסות, עד שאין
 תבישים לדבר נגדו יתברך בריש גלי, ומעבירים על הדת
 וליונים מאחינו בני ישראל בעוונותינו הרבים. ועל-כן
 יקא ביום הקדוש והנורא הזה, יום ל"ג בעמר, שהוא יומא
 ולוא רבא של התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, הוא
 גם סגלה לקבץ את כלל נשמות ישראל, ולהכניסם תחת
 נפי השכינה, ולגלות ולפרסם להם את אמתת מציאותו
 תברך, ולהכניסם אל בתי-כנסיות ובתי-מדרשות ולישיבות,
 ללמד עמהם את תורת הוי"ה, ולא להתפעל משום בריה.
 כי היום הקדוש והנורא הזה מסגל להכניע את קלפת
 מלכות רמי, שממנה נתפשטה האמונה הטפלה, שסובלים
 ממנה כלל נשמות ישראל במשך כל ימי גלותנו, ועל-כן
 יקא ביום הזה התחילה התנוצצות הגאולה, כי כשזה קם
 ה נופל (רש"י בראשית כב, כג; ועין פסחים מב:), כשקמה
 מלכות דקדושה על-ידי גלוי אמתת מציאותו יתברך בסתרי

תורה, על-ידי-זה נופלת מלכות הרשעה, מלכות רמי הרשעה, ומבטלים את כלל המסיתים והמדיחים והערב רב שנתפשטו על נשמות ישראל; ולכן אשרי מי שעוזר לזה, לבנות בתי-כנסיות ובתי-מדרשות וישיבות, ולקבץ את נשמות ישראל, ולהכניסן בתוכם, וללמד עמהם תורת השם יתברך, ובפרט סתרי תורה שגלה התנא הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי, שעל-ידי למודו הטוב של התנא הקדוש הזה נזכה להגאל. כמו שאמרו (זהר נשא קכד): ביהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא (בחבור הזה שהוא ספר הזהר, יצאו בו מהגלות); כי על-ידי למודו הטוב של התנא הקדוש הזה, נזכה לצאת מן הגלות המרה והנמקרת שאנו נמצאים תחת מלכות רמי הרשעה, שהם כלל העבודות זרות והתכמות החיצוניות, הכפירות והאפיקורסות, שמתפשטות בעולם, על-ידי המינים והערב-רב שבכל דור ודור המתערבים בינינו, ועלינו לעקר אותם מאתנו, ולהזרים את אור התורה והאמונה וגלוי אלקות בנשמות ישראל ובכל העולם כלו, ודיקא על-ידי-זה נזכה להגאל גאלת עולם.

תם ונשלם, שבה לאל בורא עולם!

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: מִי שְׂזוּכָה
 לְהִיּוֹת בְּל"ג בְּעֶמֶר בְּצִיּוֹן הַתְּנָא הָאֱלֹקִי
 רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי בְּמֵרוֹן, יִזְכֶּה לְקַבֵּל
 הַרְבֵּה מִתְּנוּת מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד מֵה שְׁרוּצָה
 וְצָרִיךְ, כִּי בְּל"ג בְּעֶמֶר, אָז הוּא יוֹם
 הַהִלּוּלָא שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי, הֵינּוּ
 יוֹם הַחֲתָנָה שְׁלוֹ, וְכִמוֹ בְּגַשְׁמִיּוֹת בְּיוֹם
 הַחֲתָנָה הַחֲתָן מְלֵא שְׂמֵחָה, וְכָל מֵה
 שְׂמֵבֶקְשִׁים מִמֶּנּוּ הוּא נוֹתֵן, כְּמוֹ-כֵן
 וַיּוֹתֵר מִכֵּן הַתְּנָא הַקָּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר
 יוֹחָאֵי, הוּא הַחֲתָן, וּמִי שֶׁבָּא לְחֲתָנָתוֹ
 שֶׁהִיא בְּל"ג בְּעֶמֶר, יִקַּבֵּל מִתְּנוּת מִמֶּנּוּ
 כָּל אֶחָד מִבְּקָשׁוֹ וְצָרְכָיו.

קונטרס

הַאֲרֶת ל"ג בְּעֹמֶר

בו יבאר גדל ההארה שמארה בעולם ביום
הקדוש והנורא, הלולא של רבי שמעון בן
יוחאי, אשר בזכותו אנחנו קימים.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהו הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידו ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוהרא"ש נ"י אָמַר, שְׁמִיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר,
אֲזַ מְאִירָה כְּכַר הָאֶרֶת קִבְּלַת הַתּוֹרָה, כִּי
עַד ל"ג בְּעֶמֶר, הָיוּ יָמֵי אָבֶל, עַל
שְׁתַּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא לֹא נִהְגּוּ כְּבוֹד זֶה
בְּזֶה, וְלָכֵן מֵתוּ, אֲבָל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאִי הָיָה הַתְּקוּן לְזֶה, שְׁבֻזָּה שֶׁגָּלָה
לְתַלְמִידָיו אֶת הַלְמוּד שֶׁל "וְאֶהְבֶּתְ לְרַעֲךָ
כְּמוֹךְ", וְאָמַר "אֲנִן בְּחִיבוּתָא תְּלִיא",
אֲנַחְנוּ תְּלוּיִים רַק בְּאַהֲבָה, וּרְבִנוּ ז"ל
אָמַר (שיחות הַר"ן, סימָן צא), שְׁעַל-יְדֵי
שְׁנֵזְהָרִים לֹא לְדַבֵּר עַל שׁוֹם בֵּר יִשְׂרָאֵל,
וְאוֹהֲבִים אֶת כָּל אֶחָד, עַל-יְדֵי-זֶה נִכְנָסֶת
בּו תְּשׁוּקָה לְלַמֵּד תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, לָכֵן
מִיּוֹם ל"ג בְּעֶמֶר מִתְחִילָה הָאֶרֶת קִבְּלַת
הַתּוֹרָה, מֵאַחַר שֶׁאֲז נִכְנָס הַלְמוּד שֶׁל רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי לְאַהֲב אֶחָד אֶת הַשְּׁנִי.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקעה)

קוֹנְטֵרַס

הַאֲרֵת ל"ג בְּעֶמֶר

א.

צָרִיף שֶׁתִּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר הָאָדָם צָרִיף
לְשֹׁמֵר מְאֹד מְאֹד עַל מַחְשַׁבְתּוֹ, כַּמּוּבָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ
ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן לֵה), שֶׁעָקֵר הַתְּשׁוּבָה
הוּא לְהַחֲזִיר אֶת עֲצָמוֹ לְמָקוֹם שֶׁלְקַח מִשָּׁם, בְּסוּד
(תְּקוּנֵי-זֹהַר, תְּקוּן כ"א): וְרָקָא דְאֲזֻדְרִיקַת לְאַתֵּר
דְּאִיתְנַטִּילַת מִתַּמָּן; שֶׁאָדָם צָרִיף לְזֹרֵק אֶת עֲצָמוֹ
חֲזָרָה מִהֵיכָן שֶׁהוּא בָּא, וּמָאן הֵהוּא אֲתֵר, וּמֵאִיפֵה
הוּא בָּא? מַחְכְּמָה עֲלִיוֹנָה; כִּי חֲכָמָה הִיא שׂוֹרֵשׁ כָּל
הַדִּבְרִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קד): "כֻּלָּם בְּחֲכָמָה
עָשִׂיתָ"; וְלִכֵּן צָרִיף כָּל אֶחָד לְשֹׁמֵר אֶת שְׂכָלוֹ
וְחֲכָמָתוֹ מִשְׂכָּלִיּוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, וְאֵל יְכַנִּיס בְּדַעְתּוֹ
שׁוּם מַחְשָׁבוֹת זְרוֹת אַחֲרוֹת, אֲלָא צָרִיף כָּל אֶחָד

לְהַכְנִיִּים בְּדַעְתּוֹ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי זֶה עֵקֶר
 הַשְּׁלֵמוֹת — רַק לְקִנּוֹת חֲכָמַת אֱלֻקוֹת, הֵינּוּ
 שְׁתֵּמִיד יַחֲשֵׁב בְּדַעְתּוֹ, שְׂאִין בְּלַעְדָּיו יִתְבַּרֵּךְ כָּלֵל,
 וְהַכֵּל לְכֹל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, וְדָבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן
 אֵינּוּ נַעֲשֶׂה מֵעֲצָמוֹ, אֶלָּא בְּהַשְׁגַּחַת הַמַּאֲצִיל
 הָעֲלִיּוֹן. וּבִידִיעוֹת אֵלוֹ הוּא קוֹנֵה לְעֲצָמוֹ חֲכָמַת
 אֱלֻקוֹת, שְׁזֵה עֵקֶר הַחֲכָמָה; כִּי עֵקֶר שְׁלֵמוֹת
 הַחֲכָמָה הוּא רַק לְהַשִּׁיג אֱלֻקוֹת, וּשְׂאֵר שְׂכֵלִיּוֹת הֵם
 הַכֵּל הַבֵּל הַבָּלִים. וְלָכֵן עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה, שְׂאֵדָם צָרִיף
 לְחִזּוֹר בַּתְּשׁוּבָה, הוּא רַק עַל-יְדֵי שְׁהַכְנִיִּים בְּמַחֲ-
 מַחֲשֶׁבְתוֹ כָּל מִינֵי חֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וּמַחֲשָׁבוֹת שֶׁל
 הַבֵּל, וְהַרְהוּרִים רָעִים, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, אֲשֶׁר כָּל זֶה
 מְנַתֵּק אוֹתוֹ מִשְׂרָשׁוֹ שֶׁהוּא אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ. וְלָכֵן
 עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה הוּא רַק לְחִזּוֹר תְּמִיד אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ,
 וְלְהַכְנִיִּים בְּדַעְתּוֹ אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ, כִּי בְּזֵה
 שְׁחֹשֵׁב רַק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵּךְ, עַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ עָלָיו
 אוֹר גָּדוֹל וְנוֹרָא מְאֹד. כִּי בְּאֲמַת אָמַר רַבֵּנוּ ז"ל
 (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן מו), אֲשֶׁר צָרִיף לְשָׁמֵר אֶת
 הַמַּחֲשָׁבָה מְאֹד, כִּי מִמַּחֲשָׁבָה יְכוּל לְהִיּוֹת נַעֲשֶׂה
 דָּבָר חִיוֹנִי מִמֶּשׁ, כִּי כָּל שֶׁהַשְּׂכֵל גָּבִה לְמַעְלָה
 יוֹתֵר אֶצֶל הָאָדָם, הִיא יְכוּלָה לְהַגִּיעַ וְלְהַשִּׁיג יוֹתֵר.

כְּמוֹ לְמַשָּׁל: עִם הַרְגֵל יְכוּלִין לְהַשְׁלִיךְ אִיזָה דָבָר לְמַעֲלָה, אָבֵל עִם הַיָּד יְכוּלִין לְהַשְׁלִיךְ לְמַעֲלָה יוֹתֵר. וּבַדְּבֹר יְכוּלִין לְהַשְׁיֵג וּלְהַגִּיעַ יוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּי בַדְּבֹר יְכוּלִין לְדַבֵּר לְמִרְחוֹק. וְהַשְׁמִיעָה הִיא גְבוּהָה יוֹתֵר, וְיְכוּלִין לְשָׁמַע קוֹל מִרְחוֹק מְאֹד, כְּגוֹן: כְּשִׁיורֵין בְּקִנֵי שְׂרָפָה (שְׁקוֹרֵין הוֹרְמַאטָעס), יְכוּלִין לְשָׁמַע לְמִרְחוֹק מְאֹד. וְהָרְאִיָּה יְכוּלָה לְהַשְׁיֵג וּלְהַגִּיעַ עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר, כִּי בְּהָרְאִיָּה יְכוּלִין לְרְאוֹת וּלְהַבִּיט עַל הַשָּׁמַיִם. נִמְצָא, שֶׁכָּל בְּחִינָה שֶׁהִיא גְבוּהָה יוֹתֵר לְמַעֲלָה, הִיא יְכוּלָה לְהַשְׁיֵג וּלְהַגִּיעַ יוֹתֵר. אָבֵל הַמִּחְשָׁבָה הִיא גְבוּהָה מְאֹד לְמַעֲלָה מִן הַכֹּל, וְיְכוּלָה לְהַשְׁיֵג וּלְהַגִּיעַ לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה, עַל-כֵּן צְרִיכִין לְשַׁמְרָה מְאֹד, כִּי עִם מִחְשַׁבְתּוֹ הוּא יְכוּל לַעֲלוֹת מֵעוֹלָם לְעוֹלָם, וּלְהַשְׁיֵג הַשְּׂגוֹת אֱלֻקוֹת, עַל-יְדֵי שְׁמוֹת וְיַחְוּדִים, וְיְכוּל לְטַיֵּל בְּעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים כְּמַטִּיל בְּגֵן נִפְלָא, שְׁזָה כָּל סוּד סִפְרֵי הַזֵּהָר וְהַתְּקוּנִים וְכַתְּבֵי הָאֲרִיז"ל, לַעֲלוֹת עַל-יְדֵי שְׁמוֹת וְיַחְוּדִים מֵעוֹלָם לְעוֹלָם, וּלְהַגִּיעַ עַד אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁרִי הָעֵין רָאָתָה אֵלָה.

ב.

וְזֶה סוּד ל"ג בְּעֹמֶר, שֶׁהוּא הַלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שְׁנוּהֶגִין בּוֹ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁמִיחָה גְדוּלָה. כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הוּא סוּד הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה. כִּי מִבְּאֵר בְּדַבְרֵי רַבְּנּוּ ז"ל (הַתְּחֵלֶת לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן), שְׁרַבִּי שְׁמַעוֹן הוּא סוּד (דְּנִיָּאל ד'): עִיר וְקַדִּישׁ מִן שְׁמִיָּא נְחִית, שֶׁהוּא רָאשֵׁי תְבוֹת שְׁמִיעוֹן. עִיר וְקַדִּישׁ דִּיקָא, שֶׁהוּא סוּד הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה; כִּי עִיר הוּא הַפֶּךְ הַשָּׁנָה, שֶׁהִיא מַחֲמַת קְטָנוֹת הַמַּחִין, וְעַל־כֵּן גָּלָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּיוֹתֵר כָּל רְזִין דְּאוּרִיתָא וְסִתְרֵי נְסִתְרוֹת הַתּוֹרָה, כִּי לִיהִי יְהִיבֵי רְשׁוּתָא מִשְׁמִיָּא. כִּי סִתְרֵי תּוֹרָה הֵם סוּד הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה, כִּי מִגָּלָה אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּגִלּוֹי רַב וְנִפְלָא מְאֹד, עַד שֶׁכָּל אֶחָד יִרְגִישׁ אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, שְׂאִין בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּר הוּא, אֲשֶׁר כָּל זֶה הוּא סוּד הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה, שְׁנִתְגַּלָּה עַל־יְדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שֶׁהוּא עִיר וְקַדִּישׁ, עִיר דִּיקָא הַפֶּךְ הַשָּׁנָה. וְלָכֵן בְּסִפְרֵי הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים, שָׁם נִתְגַּלִּין אוֹרוֹת נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים

מָאֵד, עַד שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סימן קה),
 אֲשֶׁר לַמּוֹד הַזֶּה מְסַגֵּל מְאֹד מְאֹד, כִּי עַל-יְדֵי לַמּוֹד
 הַזֶּה נַעֲשֶׂה חֶשֶׁק לְכָל מִינֵי לַמּוֹדִים שֶׁל הַתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה. וְהַלְשׁוֹן הַקְּדוּשׁ שֶׁל הַזֶּה מְעוֹרֵר מְאֹד
 לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, דְּהֵינּוּ הַשִּׁבְחָה שֶׁמִּשְׁבַּח
 וּמִפָּאָר אֶת הָעוֹבֵד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, דְּהֵינּוּ הַלְשׁוֹן
 הַרְגִיל בַּזֶּה לֹא זָכָה וְכוּ' עַל כָּל מִצְוָה וְעִבּוּדָה,
 וְלִהְפֹךְ הַצְּעָקָה שְׂצוּעָה וְכוּ', וְיֵלֵךְ, וְיִלְנַשְׁמְתָה,
 עַל הַסֵּר מֵעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, אֵלּוּ הַלְשׁוֹנוֹת
 מְעוֹרְרִים מְאֹד אֶת הָאָדָם לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי
 בְּתוֹךְ הַזֶּה וְהַתְּקוּנִים שֶׁגָּלָה רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי
 וְתַלְמִידָיו, מִתְגַּלֵּין אִוְרוֹת צַחְצַחוֹת, אִוְרוֹת
 עֲלִיוֹנוֹת, שֶׁמְעוֹרְרִין אֶת הָאָדָם מְאֹד מְאֹד,
 וּמְשִׁיכִים אֶת לְבוֹ אַחֲרָיו יִתְבָּרַךְ.

ג.

וְזֶה מֵה שֶׁאֲנַחֲנוּ מוֹצְאִים, אֲשֶׁר הִסְתַּלְקוּתוֹ שֶׁל
 רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, הִיְתָה בִּימֵי הַסְּפִירָה דִּיקָא,
 הֵינּוּ בְּל"ג בְּעֹמֶר, שָׂאז מִתְחִילָה לְהַתְּנוּצֵץ הַהָאָרָה
 שֶׁל חַג הַשְּׁבוּעוֹת, שֶׁהִיא קַבְּלַת הַתּוֹרָה. כִּי כָּל יְמֵי

הַסְפִּירָה הֵם בְּסוּד שְׁנֵה דְקֻדְשָׁה, שֶׁהִיא טוֹבָה
גְּדוּלָּה לְהַמְחִין, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה בָּא הַמַּח בְּתוֹךְ
הָאֱמוּנָה וְנִתְחַדַּשׁ שָׁם, וּמִקְבֵּל שְׁכַל חֲדָשׁ וּנְשָׁמָה
חֲדָשָׁה מֵאוֹר הַפָּנִים, שֶׁהֵם ע' פָּנִים שֶׁל תּוֹרָה וְכוּ'.
שְׁכַל זֶה הוּא סוּד יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּפֶסַח, וְאַחֲר־כֵּן
בָּאִים יְמֵי הַסְפִּירָה, וְאַחֲר־כֵּן בָּא חֵג הַשְּׁבוּעוֹת,
שֶׁהוּא קִבְּלַת הַתּוֹרָה, כִּי הַכֹּל בְּשִׁבִיל תְּקוּן הַדַּעַת
וְהַמְחִין, כְּמוֹבָא בְּכּוֹנְנוֹת (שְׁעַר סְפִירַת הָעֶמֶר), שְׁכַל
הַכּוֹנְנוֹת שֶׁל פֶּסַח וְסְפִירָה וְשְׁבוּעוֹת הוּא לְחִזּוֹר
וּלְהַמְשִׁיךְ וּלְתַקֵּן הַמְּחִין שֶׁנִּפְגְּמוּ וְנִתְקַלְקְלוּ, עַל-יְדֵי
חֲטָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן, וְעַל-יְדֵי חֲטָאֵי כָּל הַדּוֹרוֹת
שֶׁלֹּאֲחֲרָיו, שֶׁהֵם דוֹר הַמְּבוּל וְדוֹר הַהַפְּלָגָה, שְׁכַל־סָם
פָּגְמוּ בְּהַדַּעַת, עַל-יְדֵי תַּאֲוֹת נְאוּף, וְעַל-יְדֵי כְּפִירוֹת
וְעִבּוּדָה זָרָה שֶׁלָּהֶם, שֶׁהוּא פָּגַם הָאֱמוּנָה, שֶׁהוּא
גַּם-כֵּן פָּגַם הַדַּעַת; כִּי עֵקֶר הַדַּעַת הוּא רַק לְהַשִּׁיג
הַשְּׂגוֹת אֱלֻקוֹת, בְּסוּד (דְּבָרִים ד'): "אַתָּה הָרֵאתָ
לְדַעַת, כִּי הוֹנִיָּה הוּא הָאֱלֹהִים, אֵינן עוֹד מְלַבְּדוּ";
וְכֵן בְּכֹל דוֹר וְדוֹר צְרִיכִין לְתַקֵּן אֱלֹהֵי הַתְּקוּנִים,
שֶׁהוּא תְּקוּן הַדַּעַת, עַל-יְדֵי שְׁאֲנוּ יוֹצְאִין מִמִּצְרַיִם,
שֶׁזֶה פֶּסַח. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (פְּסָחִים קטז):
בְּכֹל דוֹר וְדוֹר חַיֵּב אָדָם לְרַאוֹת אֶת עֲצָמוֹ כְּאִלּוּ

הוא יצא ממצרים; ואחר־כֵּן מתחילים לספור את הימים, שֶׁזֶה סוד ספירת העֹמֶר, כְּדִי לְתַקֵּן אֶת המִחִין מְקַטְנֹת לְגִדְלוֹת וְכוּ', וְאַחֲר־כֵּן בָּא חַג השָׁבוּעוֹת, שֶׁהוּא קִבְּלַת הַתּוֹרָה, כִּי בַפֶּסַח הוּא יְצִיאַת מִצְרַיִם, וְאִז נִמְשְׁכוּ כָּל הַמִּחִין בְּהַתְּגַלוֹת נִפְלְאָה וּבְהֶאֱרָה גְדוֹלָה מְאֹד כִּידוּעַ, שֶׁזֶהוּ עֵקֶר יְצִיאַת מִצְרַיִם. כִּי בְּמִצְרַיִם הָיוּ הַמַּח וְהַדַּעַת בְּגָלוֹת כִּידוּעַ, כִּי אִז עֲדִין לֹא נִזְדַּכְּךָ הַמַּח בְּשִׁלְמוֹת, כִּי שָׁם בְּמִצְרַיִם נִזְדַּכְּכוּ מְאֹד מְאֹד, כִּי הַמִּצְרַיִם הָיוּ מִזֵּהָמִים מְאֹד, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (תְּנֵא דְבִי אֵלֵיהֶוּ רַבָּה, פָּרַק ז'): אֵין לָךְ אֵמָה בְּעוֹלָם, שֶׁהִיְתָה שְׁטוּפָה בְּדַבָּרִים מְכַעְרִים וְחֲשׂוּדִים בְּכִשְׁפִים וּבְזִמָּה וּבְכָל מַעֲשִׂים רָעִים, אֲלֵא הַמִּצְרַיִים בְּלִבָּד; וְעַם יִשְׂרָאֵל הָיוּ צָרִיכִים לְהִיּוֹת בִּינֵיהֶם, וּלְהַתְּחַזֵּק לֹא לְהַמְשִׁךְ אַחַר זִהְמָתָם וְטִמְאָתָם, עַד שֶׁזָּכּוּ לְצֵאת מִשָּׁם, עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, שֶׁהַחֲדִיר בְּעַם יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּחִין, לִידַע וּלְהוֹדִיעַ וּלְהוֹדֵעַ, אֲשֶׁר אֵין בְּלַעַדָּיו יְתִבְרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכָל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, וְכֵן הוּא בְּכָל אָדָם, שְׁכָל זְמַן שֶׁאֵינוֹ זוֹכֶה לְקַדֵּשׁ אֶת מַחוֹ מִמַּחֲשָׁבוֹת וְחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וְזָרוֹת, אֲזִי הוּא נִמְצָא בְּגָלוֹת מִצְרַיִם, שֶׁמִּתְגַּבֵּר עָלָיו פְּרַעַה, עַל־יְדֵי שְׁלֹא שָׁמַר

אֶת מַח־מַח־שִׁבְתוֹ מִבְּחִינַת בֵּת פְּרָעָה, שֶׁהִיא סוּד
 חֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת. וְעַל־כֵּן לֹא הִתְחִילָה גְּאֻלַּת
 מִצְרַיִם, עַד שֶׁנּוֹלַד מֹשֶׁה, שֶׁהוּא הָיָה הַגּוֹאֵל, כִּי
 הוּא הָיָה הַדַּעַת שֶׁל כָּלֵל נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל כִּידוּעַ.
 וְתַכְף כְּשֶׁנּוֹלַד, נִתְגַּלָּה אֹר הַדַּעַת, וְהִתְחִילָה
 לְהִתְנוּצֵץ גְּאֻלַּת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת ב'):
 "וַתֵּרָא אֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא", וְאֵין טוֹב אֶלָּא דַּעַת
 דְּקַדְשָׁה, דַּעַת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלֵי
 יט): "גַּם בְּלֹא דַּעַת נִפְשׁ לֹא טוֹב" וְגו'; וְכְמוֹ
 שֶׁכָּתוּב (שֵׁם ד'): "כִּי לָקַח טוֹב נָתַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי"
 וְגו'. וְעַל־כֵּן מַחֲמַת שְׁאֵז הִתְחִיל הַדַּעַת לְהַשְׁתַּלֵּם,
 עַל־כֵּן חֲזָרָה תַכְף בֵּת פְּרָעָה אֶל הַקְּדוּשָׁה. וּבֵת
 פְּרָעָה דִּיקָא הִצִּילָה אֶת מֹשֶׁה מִן הַיָּאוֹר, זֶה רִמּוֹז
 שֶׁהַדַּעַת נִשְׁלֵם בְּשִׁלְמוֹת גְּדוּלָה, עַד שֶׁבֵּת פְּרָעָה,
 שֶׁהֵן חֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, חֲזָרָה אֶל הַקְּדוּשָׁה וְאֶל
 הַדַּעַת דְּקַדְשָׁה, שֶׁהוּא סוּד הַתְּגַלּוֹת מֹשֶׁה רַבְּנוֹ,
 אֲשֶׁר הִיא מְסֻרָה נִפְשָׁה בְּשִׁבְלֵהּ. וְעַל־יְדֵי־זֶה הֵיִתָּה
 הַגְּאֻלָּה; כִּי עֵקֶר הַגְּאֻלָּה שֶׁל מִצְרַיִם הוּא עַל־יְדֵי
 שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת, שֶׁהֵאִיר מֹשֶׁה רַבְּנוֹ לְעַם יִשְׂרָאֵל אֶת
 הַדַּעַת הָאֱמֶת, לִידַע וּלְהוֹדִיעַ וּלְהוֹדוּעַ, שְׂאֵין
 בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, אֲשֶׁר זֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַמַּחֲיִן,

לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ מֵחֵין עֲלִיוֹנִים, לִידַע שֶׁהַכֹּל זֶה
 אֱלֹקוֹת, וְאֱלֹקוֹת זֶה הַכֹּל, דְּהֵינּוּ כְּשֶׁנִּתְבַּטְּלִין
 הַחֲכָמוֹת הַחִיצוֹנִיּוֹת, שֶׁהֵם סוּד בֵּת פָּרְעָה, וְחֻזְרִין
 אֶל הַקִּדְשָׁה, וּמִכִּירִין וְיֹדְעִין כֻּלָּם, כִּי הַיְוָ"ה הוּא
 הָאֱלֹקִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד,
 שְׁזֶה עֵקֶר הַדַּעַת כִּמוֹ שִׁיְהִי לְעֵתִיד לָבוֹא, כִּמוֹ
 שְׁכָתוּב (צְפַנְיָה ג'): "כִּי אֲזִ אֶהְפֹּךְ אֶל עַמִּים שְׁפָה
 בְּרוּרָה לְקֹרֵא כֻלָּם בְּשֵׁם הַיְוָ"ה", כִּי תִכַּף-וּמָיִד
 כְּשִׁיתְגַּלֶּה לְכֻלָּם אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ, אֲזִי
 יִפְתָּחוּ אֶת פִּיהֶם לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, כִּי כְּשֶׁנִּתְגַּלֶּה
 לְאָדָם, אֲשֶׁר כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ אֱלֹקוֹת גָּמוּר הוּא,
 וְהוּא יִתְבַּרֵךְ נִמְצָא וְאֵין בַּלְעָדָיו נִמְצָא, אֲזִי נִפְתָּח
 פִּיו לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, כִּי הַמַּאֲמִין הָאֲמִתִּי,
 שְׁמַאֲמִין שֶׁהוּא יִתְבַּרֵךְ נִמְצָא אִתּוֹ, עִמוֹ וְאַצְלוֹ, אֲזִי
 יִרְגִיל אֶת עֲצָמוֹ לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, כַּאֲשֶׁר יִדְבֹר
 אִישׁ אֶל רַעְהוֹ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, שְׁזוֹ שְׁלֵמוֹת הָאֶרֶת
 הַמִּחִין, שְׁמַרְגִישׁ שֶׁהוּא יִתְבַּרֵךְ נִמְצָא כָּאֵן לְמִטָּה,
 שְׁכָל זֶה הוּא סוּד פֶּסֶח, שֶׁהוּא פֶּה-סָח, שֶׁנִּפְתָּח
 הָפֶה לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ. נִמְצָא, שְׁבִפְסִח בְּשַׁעַת
 יְצִיאַת מִצְרַיִם, נִשְׁלַם הַדַּעַת, וְנִתְבַּטְּלוּ הַחֲכָמוֹת
 חִיצוֹנִיּוֹת, שֶׁהוּא סוּד בֵּת פָּרְעָה, וְחֻזְרוּ אֶל הַקִּדְשָׁה.

עם כל זאת אֶף-עַל-פִּי שְׁבַפְסַח נְשָׁלַם הַדַּעַת מְאֹד,
 אֶף-עַל-פִּי-כֵן עֲדִין אֵין הַדַּעַת בְּשִׁלְמוֹת, עַד
 שְׁמַחְדָּשִׁין אוֹתוֹ בְּסוּד עֲבוּר, עַל-יְדֵי הַשָּׁנָה. שְׁכַל
 זֶה הוּא סוּד סְפִירַת הָעֹמֶר, שֶׁהוּא סוּד שָׁנָה,
 הַסְּתַלְקוֹת הַדַּעַת, כִּי אַחַר יוֹם רֵאשׁוֹן שֶׁל פְּסַח,
 חוֹזְרִין וְנִסְתַּלְקִין כָּל הַמַּחֲזִין וְהַדַּעַת, כְּמוֹבָא (בְּכַוְנוֹת
 חַג הַפְּסַח), וְהַסְּתַלְקוֹת הַדַּעַת הוּא סוּד שָׁנָה. וְזֶה
 עֹמֶר שְׁעוּרִים, שֶׁהוּא מְאֹכֵל בְּהֵמָה, שֶׁהוּא הָעֵדֶר
 הַדַּעַת בְּחִינַת שָׁנָה, הֵינּוּ שְׁעַכְשׁוֹ אָנוּ מְסַלְקִין
 דַּעַתָּנוּ, וּמְכַנִּיסִין מַחְנוֹ לְתוֹךְ הָאֵמוּנָה לְבַד, שֶׁהוּא
 סוּד שָׁנָה, כְּדֵי שְׁיִתְחַדֵּשׁ מַחְנוֹ, כְּדֵי שְׁנִזְכֶּה לְקַבֵּל
 שְׁכַל חֹדֶשׁ וּנְשָׁמָה חֹדֶשָׁה מְאֹר הַפָּנִים, שֶׁהוּא
 קְבֵלַת הַתּוֹרָה, שֶׁהוּא עֵי פָּנִים לְתוֹרָה, שְׁזוֹכִין לְקַבֵּל
 בְּשַׁבּוּעוֹת, שֶׁזֶהוּ סוּד מֵה שְׁחוֹזְרִין וּמְקַבְּלִין הַשְּׁכַל
 חֹדֶשׁ שֶׁהוּא הַתּוֹרָה, עַל-יְדֵי מ"ט יָמֵי הַסְּפִירָה,
 שֶׁהֵם הֵיוּ בְּחִינַת שָׁנָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְחַדֵּשׁ הַמַּח.
 כִּי יָמֵי הַסְּפִירָה הֵם סוּד צְמֻצוּמִים, שְׁאָדָם נוֹפֵל
 בְּדַעַתוֹ, וַיֵּשׁ לוֹ עֲלִיּוֹת וַיְרִידוֹת כְּדֶרֶךְ כָּל הַבָּא
 לְהַכְּנִס בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, שֶׁהֵכָרַח שִׁיְהִיוּ לוֹ
 עֲלִיּוֹת וַיְרִידוֹת קָדָם שְׁמִשְׁיַג הַשָּׁגוֹת אֱלֻקוֹת, וְקָדָם
 שְׁזוֹכָה שְׁמַח-מַחֲשַׁבְתּוֹ דְּבוֹק בְּחֵי הַחַיִּים בּוֹ יִתְבָּרַךְ,

וְעַל-כֵּן יָמֵי הַסְּפִירָה הֵם יָמֵי דֵיּוֹן כְּפִדּוּעַ, שְׁכָל זֶה
 הוּא סוּד שָׁנָה, קִטְנוֹת הַמַּחֲזִין, שֶׁהוּא לַיְלָה וְחֹשֶׁךְ,
 שָׂאז שׁוֹרִים רַק דֵּינִים כְּפִדּוּעַ, וְעַל-כֵּן נוֹהֲגִין לְהִיּוֹת
 נְעוּרִין כָּל הַלַּיְלָה כְּלוּ בַשְּׁבוּעוֹת, שֶׁזֶהוּ סוּד
 הַתְּעוּרְרוֹת הַשָּׁנָה, כִּי סְפִירָה הִיא בְּחִינַת שָׁנָה
 דְּקִדְשָׁה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא נִתְחַדַּשׁ הַמַּחַ עַל-יְדֵי
 הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שְׁמִסְלָקִין אֶת דַּעְתּוֹ לְגַמְרֵי כְּאֵלוֹ
 אֵין לוֹ שׁוּם דַּעַת, וְסוּמָךְ אֶת עֲצָמוֹ בְּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה
 בּוֹ יִתְבַרֵךְ, וְאֵז אַחֲר־כֵּךְ זוֹכִין לְשְׁבוּעוֹת, שֶׁהוּא
 הַתְּעוּרְרוֹת הַשָּׁנָה, שָׂאז מְקַבְּלִין שְׁכָל חֲדָשׁ וְנִשְׁמָה
 חֲדָשָׁה מְאוּר הַפְּנִים, שֶׁהוּא סוּד קַבְּלַת הַתּוֹרָה,
 בְּחִינַת ע' פְּנִים לַתּוֹרָה. נִמְצָא, שֶׁחֵג הַשְּׁבוּעוֹת הוּא
 סוּד הַתְּעוּרְרוֹת הַשָּׁנָה, וְעַל-כֵּן נְעוּרִין אֵז כָּל
 הַלַּיְלָה.

ד.

וּבְל"ג בְּעֶמֶר נִסְתַּלַּק רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְאֵז
 מִתְחִילָה לְהַתְּנוּצֵץ הַהָאֵרֶה וְהַקְּדָשָׁה שֶׁל חֵג
 הַשְּׁבוּעוֹת, שֶׁהוּא סוּד הַתְּעוּרְרוֹת הַשָּׁנָה, הַתְּחַדְּשׁוֹת
 הַמַּחֲזִין. וְעַל-כֵּן אֵז הוּא הַלּוּלָא רַבָּא דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן

בֶּן יוֹחָאי, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה, סוֹד עִיר
 וְקַדִּישׁ מִן שְׁמַיָּא נְחִית. כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי
 הוּא קִדְשֵׁת הַבְּרִית, כַּמְבָּאָר בְּדִבְרֵי חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוּשִׁים (מְדַרְשׁ תְּהִלִּים ל"ו), שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה לֹא נִרְאָה
 קִשְׁת בְּיָמָיו, כִּי הוּא בְּעֶצְמוֹ הָיָה בְּחִינַת קִשְׁת,
 שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה נוֹהֲגִין לְדַרְךְ הַקִּשְׁת בְּל"ג בְּעֹמֶר.
 וְקִשְׁת הִיא בְּחִינַת: תְּקִיעָה שְׁבָרִים תִּרְוַעָה,
 שְׁסִימָנָם קִשְׁת; וְכַמּוּבָא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-
 מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן מ"ב), שֶׁהֵם כָּלֵלִיּוֹת הַקּוּלוֹת שֶׁל
 הַשׁוֹפָר שֶׁהִיא בְּמַתָּן תּוֹרָה, שְׂאֵז הִיָּתָה הַתְּעוֹרְרוֹת
 הַשָּׁנָה, וְלָכֵן דִּיקָא בְּל"ג בְּעֹמֶר מִתְחִילָה לְהַתְּנוּצֵץ
 הָאֲרַת קְבֵלַת הַתּוֹרָה. וְלָכֵן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי
 גָּלָה פְּנִימִיּוֹת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁהֵם סְפָרֵי הַזִּהָר
 וְהַתְּקוּנִים, וּבְפָרְטִיּוֹת הָאִידָרָא רַבָּא וְהָאִידָרָא זוּטָא,
 שְׁבוּ מִגְּלָה אֶת פְּרָצוֹף כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְאִיךְ
 שְׁמִיחָדִים וּמְקַשְׂרִים זֶה בְּזֶה.

ה.

וּמַחְמַת שְׂרָבִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הָיָה סוֹד
 הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה, כִּי הוּא הָיָה מְאִיר אֹר הַפְּנִים,

גלוי אַמַּתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּהַתְגַּלוֹת נִוְרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד, עַד שְׁכַל אֶחָד וְאֶחָד יִזְכֶּה לְהַשִּׁיג הַשְּׂגוֹת אֱלֹקוֹת, וַיִּרְגִּישׁ אֶת אַמַּתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ עָלָיו, עַל-כֵּן הִתְפָּאֵר בְּאִידְרָא (זֶהר הָאֲזִינוּ קִלֵּב:), דְּהָא חֲמִינָא דְאַנְפֵי נְהִירִין וְכוּ'; שְׁזָה סוּד אֹר הַפָּנִים, בְּחִינַת הַתְּאֵדְמוֹת פְּנֵי הַתּוֹקֵעַ, שְׁנַמְשָׁכִין אֲזוּ בְּעַת הַתְּקִיעוֹת אֹרוֹת מְפָנִים עֲלִיוֹנִים, שְׁזָה סוּד קְרוֹן אֹר הַפָּנִים שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ עַל-יַדֵי קַבְּלַת הַתּוֹרָה, שְׁאֲצָלוּ נֶאֱמַר (שְׁמוֹת לד): "כִּי קָרַן עוֹר פְּנֵי מֹשֶׁה"; וְעַל-כֵּן לֹא הָיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי יָכוֹל לְסַבֵּל כְּשֶׁרָאָה בְּנֵי-אָדָם שְׁעוֹסְקִין בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שִׁבְת לג:): כְּשִׁיצָא מִהַמְּעָרָה חֲזִי אִינְשֵׁי דְקָא פְּרַבִּי וְזָרְעִי, אָמַר: מְנִיחִין חַיֵּי עוֹלָם וְעוֹסְקִין בְּחַיֵּי שְׁעָה וְכוּ'; כִּי כָּל הַמְּלָאכּוֹת וְעִסְקֵי דֶרֶךְ אֶרֶץ שְׁעוֹסְקִים בְּנֵי-אָדָם, הֵם כְּלָם בְּסוּד שְׁנָה, שֶׁהוּא עֲנִיָן מִשָּׂא וּמִתָּן. וּמַחֲמַת שְׂרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי הָיָה רַחוּק מִשְׁנָה, כִּי הָיָה עִיר וְקַדִּישׁ, עַל-כֵּן לֹא הָיָה יָכוֹל לְסַבֵּל כְּלָל, וְאָמַר: מְנִיחִין חַיֵּי עוֹלָם, וְעוֹסְקִין בְּחַיֵּי שְׁעָה, הֵינּוּ שְׁהֵיָה קָשָׁה לוֹ מְאֹד, כִּי הָא תִּינַח לְמִי שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, שְׁאֲזוּ הַשְּׁנָה טוֹבָה לְפָנָיו, שְׁנַתְּחַדֵּשׁ מַחוּ עַל-יַדֵי-זֶה, וְיָכוֹל

אֲחֵר־כֶּף לְעֶסֶק בַּתּוֹרָה בְּמַח זֶה בְּיֹתֵר. אֲבָל מִי
שְׁאִינוֹ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה, מַה פּוֹעֵל בְּהַשְׁנָה? ! וְזֶהוּ
'מְנִיחִין חַיֵּי עוֹלָם וְעוֹסְקִין בְּחַיֵּי שְׁעָה', הֵינּוּ כִּי
בְשִׁלְמָא אִם הָיוּ עוֹסְקִין בְּחַיֵּי עוֹלָם דִּהְיִינוּ בַּתּוֹרָה,
וְהָיוּ עוֹסְקִים גַּם בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ, שֶׁהִיא בְּחִינַת שְׁנָה,
הָיוּ יְכוּלִים לוֹמַר, שֶׁהַמַּשָּׂא וּמִתָּן שֶׁהוּא בְּחִינַת
שְׁנָה, הִיא טוֹבָה לָהֶם לְעִבּוּדַת הַבּוֹרָא, כִּי עַל־יְדֵי־
זֶה נִתְחַדַּשׁ מַחֲס. אַף מֵאַחַר שֶׁמְנִיחִין חַיֵּי עוֹלָם,
וְאִינָם עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, וְעוֹסְקִים רַק בְּחַיֵּי שְׁעָה,
בְּמִלְאָכוֹת וּבְמַשָּׂא וּמִתָּן, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁנָה, עַל־כֵּן
הַקִּפִּיד עֲלֵיהֶם בְּיֹתֵר. אֲבָל הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ הַקִּפִּיד עַל
רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, עַל שְׁאִינוֹ יְכוּל לְסַבֵּל־כָּל
וּמַעֲנִישָׁם מִיָּד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים,
שֶׁאָמַר הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי וּבְנוֹ:
לְהַחֲרִיב עוֹלָמִי יִצְאָתֶם וְכוּ'. וְלִכֵּן כְּשִׁיצְאוּ עוֹד
פַּעַם, כְּבָר הִסְתַּכְּלוּ בְּעֵיַן טוֹבָה, וְרָאוּ אֵיךְ שֶׁזָּקֵן רַץ
עִם שְׁתֵּי אֲגֻדּוֹת שֶׁל הַדְּסִים, וְשָׁאֲלוּ אוֹתוֹ: לָמָּה
אַתָּה צָרִיךְ אֶת זֶה? עָנָה וְאָמַר, שֶׁאַחַד הוּא בְּשִׁבִיל
זְכוּר, וְאַחַד בְּשִׁבִיל שְׁמוֹר. עָנָה וְאָמַר רַבֵּי שְׁמַעוֹן
בֶּן יוֹחָאִי לְבְנוֹ: רְאֵה כַּמָּה יִשְׂרָאֵל חֲבִיבִין עֲלֵיהֶם
הַמְּצוּוֹת, כִּי רְאֵה אֶת כָּל הַטּוֹב שֶׁנִּמְצָא בְּכָל בַּר

יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן לֹא בַחֲנָם, שְׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי (סֵפֶה מֵה:): יָכוֹל אֲנִי לִפְטֹר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין, מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאתִי עַד עַתָּה, וְאֶלְמְלִי אֲלִיעֶזֶר בְּנֵי עַמִּי — מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁו, וְאֶלְמְלִי יוֹתָם בֶּן עֲזִיָּהוּ עַמְּנוּ — מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד סוּפוֹ; נִמְצָא, שֶׁהַתַּנָּא הִקְדוּשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי פּוֹטֵר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין, וּמִמְשִׁיךְ רַק חֲסָדִים וְרַחֲמִים גְּמוּרִים עַל כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל.

ו.

וְעַל-כֵּן עוֹשִׂין שְׁמִיחָה גְדוֹלָה בְּיוֹם הַסְּתַלְקוֹתָיו דִּיקָא, שֶׁהוּא בְּל"ג בְּעֶמֶר. כִּי הַסְּתַלְקוֹת הַצְּדִיק עוֹשֶׂה תְּקוּן גְּדוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת יוֹתֵר מִבְּחַיָּו, כִּי (חֲלִין ז:): גְּדוֹלִים צְדִיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחַיָּהֶם; וְהֵם מְתַקְנִין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחַיָּהֶם, וּמְכַנְיַעִין הַסְּטָרָא אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת הַנְּאֻחֲזִין בְּנַשְׁמוֹת הַנְּפֹלוֹת בְּעוֹנוֹתֵיהֶם. כִּי הַצְּדִיקִים מְכַנְיַעִין וּמְבַטְלִין אוֹתָם בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחַיָּהֶם, בְּסוּד (שׁוּפְטִים טז): "וַיְהִיֹּ הַמֵּתִים אֲשֶׁר

הַמִּית בְּמוֹתוֹ רַבִּים מֵאֲשֶׁר הִמִּית בְּחַיָּיו, שֶׁהַצְדִּיק
הָאֵמֶת מְנַהֵג הַדּוֹר הָאֲמִתִּי, מִמִּית שׁוֹנְאֵי הַקְדְּשָׁה
וְהַקְּלָפוֹת וְהַסְטֵרָא אַחֲרָא בְּמוֹתוֹ יוֹתֵר מִבְּחַיָּיו, כִּי
הַמִּיתָה הִיא בְּחִינַת שְׁנֵה אַרְכָּה, וְתַחֲנִית הַמִּתִּים הִיא
בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנֵה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִשְׁעִיָּה כו):
"הִקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שִׁכְנֵי עֶפְרָיִם"; וְכִמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּנִיָּאל יב):
"וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדָמַת עֶפְרָיִם יִקְיִצוּ" וְגו'. וְהַצְדִּיק,
שֶׁחַפֵּץ תָּמִיד בְּטוֹבוֹת וְתַקְנוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעוֹסֵק
בְּתַקּוּנָם — לְתַקְּנָם, לְהַעֲלוֹתָם וּלְקַרְבָּם, וְלְהַבִּיאֵם
אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר זֶה עֵקֶר הַטוֹב וְעֵקֶר הַהַצְלָחָה
הָאֲמִתִּית, שֶׁהִיא הַצְּלָחַת הַנַּפְשׁ — לְטַהֵר נַפְשׁוֹת
יִשְׂרָאֵל מִזְהֵמָתָן, וּלְהַחְזִירָם בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה,
לְעוֹרְרָם מִשְׁנָתָם שֶׁלֹּא יִישְׁנוּ שְׁנַת עוֹלָם, חֶסֶד
וְשָׁלוֹם. אֲבָל עֵקֶר הָעֵסֶק שֶׁהַצְדִּיק הָאֲמִתִּי עוֹסֵק
לְתַקֵּן נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, הוּא בְּשַׁעַת שְׁנֵה דִיקָא. כִּי
מִמַּח הַצְדִּיק בְּעֶצְמוֹ אֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל, כִּי מַחוּ גְדוֹל
וְנִשְׁגָב וְנִעְלָה מְאֹד מְאֹד, עַד שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל
מִמֶּנּוּ בְּשׁוֹם אֶפֶן, כִּי אִם עַל-יְדֵי שֶׁהַצְדִּיק מוֹרִיד
עֶצְמוֹ אֶל הָעוֹלָם, וּמְסַלֵּק אֶת דַּעְתּוֹ, וּמְדַבֵּר עִם
הָעוֹלָם שִׁיחַת חֲלִין וְסַפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת
שְׁנֵה. וְכִמוֹ שֶׁשָּׁמַעְתִּי בְּפֶרוּשׁ מִפִּי רַבְּנוּ ז"ל,

שְׁשִׁיחַת חֲלִין שְׁמִדְבָרִין לְפַעְמִים עִם הָעוֹלָם, כְּדִי
לְפַקַח אֶת דַּעְתּוֹ, וְלַתֵּת נִיחָא לְהַמְחִין כְּשִׁיגְעִים
מִהַתּוֹרָה וְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, זֶה בְּעֶצְמוֹ שָׁנָה
מִמָּשׁ, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְחַדֵּשׁ הַמַּח. נִמְצָא, כְּשֶׁהַצַּדִּיק
מְדַבֵּר עִם הָעוֹלָם, זֶהוּ עֲנִין שָׁנָה אֶצְלוֹ, שֶׁהוּא
הַסְתַּלְקוּת הַדַּעַת, וְעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא הוּא מְעוֹרְרִם
בְּתִשׁוּבָה, וּמְחַזְרִם לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. כִּי בְשַׁעַת שָׁנָה
נִכְנָס הַמַּח בְּתוֹךְ הָאֱמוּנָה, וְהָאֱמוּנָה הִיא שׁוֹכֵנַת
תָּמִיד בֵּין הַגּוֹיִים וְהַקְּלָפוֹת, לְבָרַר מִשֵּׁם נְצוּצֵי
הַקִּדְשָׁה שְׁנִפְלוּ לְשָׁם, שֶׁהֵם הַנְּשָׁמוֹת הַנְּפוּלוֹת שֶׁל
הָרַחוּקִים מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שְׁנִפְלוּ עַל-יְדֵי עֲוֹנוֹתֵיהֶם
לְמָקוֹם שְׁנִפְלוּ, רַחֲמָנָא לְצַלָן. וְהָאֱמוּנָה מְרַחֲמַת
עֲלֵיהֶם, וְעוֹסֶקֶת תָּמִיד לְבָרְרִם. אֲבָל עָקֵר כַּח
הָאֱמוּנָה לְבָרְרִם וְלַהּוֹצִיאֵם הוּא, כְּשֶׁנְּשָׁמוֹת
הַצַּדִּיקִים עוֹלוֹת אֵלֶיהָ, וְנִכְלָלוֹת בָּהּ בְּשַׁעַת שָׁנָה,
בְּסוּד הַעֲלָאת מִין נוֹקְבִין. וְכִידוּעַ, שְׂאֵז יֵשׁ כַּח
לְאֱמוּנָה לְעֵלוֹת אֶל דּוּדָה, וְנַעֲשֶׂה יַחּוּד הָעֲלִיּוֹן.
וּבְכָל יַחּוּד עֲלִיּוֹן, שֶׁהַצַּדִּיק מְיַחֵד יַחּוּד קָדוֹשׁ
וְנוֹרָא, וּמוֹסֵר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּרוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְנִכְלָל
בְּמָקוֹם שְׁנִכְלָל, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מַעֲלֶה אֶת הַנְּשָׁמוֹת
הַפְּגוּמוֹת וְהַנְּפוּלוֹת. כִּי יֵשׁ הַרְבֵּה נְצוּצוֹת שְׁנִפְלוּ,

שֶׁהֵם סוּד נְשָׁמוֹת הַנְּפוּלוֹת, שֶׁנִּפְּלוּ מִחַמַּת
 עֲוֹנוֹתֵיהֶם, וְעָכְשׁוּ עַל-יְדֵי הַצַּדִּיק שְׁמוּסֵר אֶת נַפְשׁוֹ
 אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּמִיַּחַד יַחֲוִידִים קְדוֹשִׁים, עַל-יְדֵי-זֶה
 נִתְעוֹרְרוֹת הַנְּשָׁמוֹת הַנְּפוּלוֹת בְּתִשׁוּבָה, וְחֹזְרִין
 לַהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ כָּל אֱלוֹ הַרְשָׁעִים, שֶׁהֵם שָׂרֵשׁ נִצּוּצֵי
 נְשָׁמוֹת שֶׁנִּפְּלוּ בְּמָקוֹם שֶׁנִּפְּלוּ, עַל-יְדֵי חֲטָאֵיהֶם
 וְעֲוֹנוֹתֵיהֶם, וְאִזּוּ נִתְחַדְּשֶׁת גַּם נִשְׁמַת הַצַּדִּיק, עַל-
 יְדֵי הַיַּחֲוִיד הַזֶּה, וְעַל-יְדֵי-זֶה זֹכָה לְקַבֵּל שֶׁכֶּל חֲדָשׁ
 וְנִשְׁמָה חֲדָשָׁה, כְּמוֹבֵא בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-
 מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן נג), שֶׁבְּשִׁבִיל זֶה הַצַּדִּיקִים
 מוֹסְרִים אֶת נַפְשָׁם לְקָרֵב נְשָׁמוֹת אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, כְּדֵי
 לְהַגְדִּיל אֶת מַחֵם וְדַעְתָּם, כִּי עַל-יְדֵי שֶׁהַצַּדִּיק
 מְקָרֵב נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּם הוּא נִתְעַלָּה, וְכִכֵּל
 שֶׁהַצַּדִּיק מַעֲלָה נְשָׁמוֹת רְחוּקִים יוֹתֵר, עַל-יְדֵי-זֶה
 הוּא נִתְעַלָּה יוֹתֵר בְּדַבְּקוֹת אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא.
 וְעַל-כֵּן עָקֵר הָעֵסֶק שֶׁהַצַּדִּיק עוֹסֵק לְקָרֵב בְּנֵי-אָדָם
 לַהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ, הוּא בְּשַׁעַת בְּחִינַת שְׁנָה שְׁלוֹ דִּיקָא,
 דִּהְיָנוּ כְּשִׁיּוֹרֵד אֶל הַנְּשָׁמוֹת הַנְּפוּלוֹת וְהַפְּגוּמוֹת,
 וְעוֹסֵק עִמָּהֶם, וּמְדַבֵּר עִמָּהֶם שִׁיחַת חֵלִין וְסַפּוּרֵי
 דְּבָרִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁנָה שְׁלֵ הַצַּדִּיק. כִּי דִיקָא בְּזֶה
 שֶׁהַצַּדִּיק יוֹרֵד מְדַבְּקוֹתוֹ אֶל אֱלוֹ הַנְּשָׁמוֹת הַנְּפוּלוֹת,

בְּזֶה הוּא מַעֲלָה אוֹתָם. וְלִכֵּן אֵלֹו שְׂאִינָם זוֹכִים
לְהִבִּין דְּבַר זֶה, הֵם מְזַלְזָלִים בַּצְּדִיק, כִּי הוּא נִדְמָה
בְּעֵינֵיהֶם כְּאָדָם פָּשׁוּט; וּמִזֶּה בָּא שְׁחוֹלְקִים עַל
הַצְּדִיק כֹּל אֵלֹו הַנְּשָׁמוֹת הַפְּגוּמוֹת וְהַנְּפוּלוֹת,
שֶׁהַצְּדִיק בְּעֶצְמוֹ יוֹרֵד אֵלֵיהֶם וּמִתְחַבֵּר עִמָּהֶם,
וּמְשִׁיחַ אִתָּם שִׁיחוֹת חֲלִין, שְׁכָל זֶה הוּא בְּחִינַת
שְׁנָה אֶצְלוֹ, הַכֹּל כְּדֵי לְהַעֲלוֹתָם וּלְתַקְּנָם. אֲבָל אֵלֹו
שֶׁנִּפְגְּמוּ כָּל-כָּף, אֵינָם מְבִינִים אֶת זֶה, וְלִכֵּן הֵם
חוֹשְׁבִים אֶת הַצְּדִיק לְאָדָם פָּשׁוּט, וּמִזֶּה בָּא
שְׁמֻזְזָלִים בּוֹ מְאֹד. וְהַצְּדִיק צָרִיף לְסִבְלֵי סִבְלֵי גְדוֹל
מְאֹד מֵאֵלֹו הַנְּשָׁמוֹת הַפְּגוּמוֹת וְהַנְּפוּלוֹת, וְאֶפְלוֹ
כְּשֶׁהַצְּדִיק הָאֵמֶת מְגַלֶּה תוֹרָה לְעוֹלָם, אֶף-עַל-פִּי
שֶׁהִיא תוֹרָה גְבוּהָה מְאֹד, אֶף-עַל-פִּי-כֵן הוּא בְּסוּד
שְׁנָה לְגַבֵּי הַשָּׁגוֹת שֶׁל עֶצְמוֹ, שֶׁהִיא גְבוּהָה מְאֹד
מְאֹד, עַד שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיגָה אֶפְלוֹ בְּמַחְשָׁבָה,
וּמְכָל שְׂכֵן בְּדַבּוּר, כְּמוֹ שֶׁפְּשָׁטִי אוֹרִיתָא הֵם בְּחִינַת
שְׁנָה לְגַבֵּי דְבִקּוֹת הַבוּרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, כְּמוֹ-כֵן
הַתְּגִלוֹת הַתּוֹרָה שֶׁל הַצְּדִיק שֶׁמְגַלֶּה לְעוֹלָם, כְּדֵי
לְקַרְבָּם וּלְחַזְקָם, לְאַמְצָם, לְעוֹדְדָם וּלְשַׂמְחָם, הוּא
בְּחִינַת שְׁנָה, שֶׁהוּא פְּשָׁטִי אוֹרִיתָא כְּנֶגֶד הַשָּׁגוֹת
עֶצְמוֹ. נִמְצָא, שֶׁעַקֵּר הַתְּקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְאֲבֵיהֶם

שְׁבַשְׁמַיִם, שֶׁהַצְדִּיק עוֹסֵק תָּמִיד לְקָרְבָם, הוּא דִיְקָא
 עַל-יְדֵי סוּד הַשְּׁנָה שְׁלוֹ, שְׁיִוָּרַד מִמְדַּרְגָּתוֹ כְּדֵי
 לְהַגְבִּיחַ אֶת כָּל הַנְּשָׁמוֹת הַנְּפוּלוֹת וְהַפְּגוּמוֹת.
 וְעַל-כֵּן אֲגֹדְלִים צְדִיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם;
 כִּי עֵקֶר הַגְּדֻלָּה שֶׁל הַצְדִּיק בְּחַיָּיו וּבְמוֹתוֹ, הוּא כְּפִי
 מֵה שְׁזוּכָה לְקָרֵב נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ,
 שֶׁזֶהוּ עֵקֶר תַּעֲנוּגָיו וְשַׁעֲשׂוּעֵיו שֶׁל הֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ,
 כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (בְּרֻכּוֹת ל.ב.): כָּלוּם
 נָתַתִּי לָךְ גְּדֻלָּה, אֲלֵא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל; וְעַל-כֵּן גְּדֻלַּת
 הַצְדִּיקִים הִיא בְּמוֹתָם יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם, כִּי בְּמוֹתָם
 הֵם מְקָרְבִין בְּיוֹתֵר נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ,
 כִּי הַמִּיתָה הִיא בְּסוּד שְׁנָה אֲרֻכָּה, וּבְשַׁעַת שְׁנָה, אֲז
 דִיְקָא עֵקֶר הָעֵסֶק שֶׁל הַצְדִּיק לְקָרֵב יִשְׂרָאֵל לְאַבִּיחֵם
 שְׁבַשְׁמַיִם, כִּי הַצְדִּיק בְּשַׁעַת הַסְּתַלְקוֹתוֹ, שָׂאז זוּכָה
 לְתַכְלִית שְׁלֵמוֹתוֹ, כִּי כָּל יָמָיו הָיָה עוֹסֵק בְּעִבּוּדַת
 הֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וְעָלָה בְּכָל פַּעַם מִדַּרְגָּה לְדַרְגָּה,
 עַל-כֵּן בְּכָל פַּעַם שֶׁעָלְתָה נִשְׁמָתוֹ בְּשְׁנָה, עֵדִין לֹא
 הִיָּתָה בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת כְּמוֹ בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ, שָׂאז
 הוּא הִגִּיעַ אֶל תַּכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת. וְגַם בְּשַׁעַת שְׁנָה
 לֹא עָלְתָה לְגַמְרֵי, כִּי עֵדִין נִשְׁאַרָה בּוֹ קִצַּת בְּשִׁבִיל
 חַיּוֹתוֹ, כְּדֵי שְׁיֻכַּל לְהַתְּעוֹרֵר מִשְׁנָתוֹ. אֲבָל בְּשַׁעַת

מִיִּתָּהּ שֶׁל הַצְּדִיק, שָׁאז הַנְּשָׁמָה בְּתַכְלִית שְׁלֵמוֹתָהּ,
וְעוֹלָה לְמַעַלָּה בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים כָּל הַנְּשָׁמָה שֶׁל
הַצְּדִיק לְגַמְרֵי, לְתוֹךְ הָאֲמוּנָה שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה,
עַל־כֵּן אִז נִתְגַּדֵּל מְאֹד מְאֹד, בְּחִינַת הַהֶעֱלָאת מִן
נוֹקְבִין שֶׁל הַשְּׂכִינָה, כַּמּוּבָא (זֶהר וַיִּקְרָא י.ג.),
שֶׁהַשְּׂכִינָה מִתְפָּאֶרֶת וְאוֹמְרֶת: חֲזִי בַמָּה בָּרָא
קָאֲתִינָא לְגַבְרָא וְכוּ', כִּי מִשְׁתַּעֲשָׁעִין לְמַעַלָּה
בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים עִם נִשְׁמַת הַצְּדִיק, שְׁמֹסֵר נַפְשׁוֹ
כָּל יָמָיו בְּעִבּוּרוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְסָבַל כָּל יָמֵי חַיָּו
עֲלִבּוֹנוֹת וּבְזִיוּנוֹת, חֲרוּפִין וְגִדּוּפִין מֵאֲנָשֵׁי דְלָא
מַעֲלִי, וְדַבְּרוּ עָלָיו כָּל דְּבַר אָסוּר, וְחִלְקוּ עָלָיו,
וְהוּא הֶחְזִיק מֵעֶמֶד, וְלֹא נִשְׁבַּר מִשׁוּם דְּבַר, אֲלֵא
גָּלָה וּפְרָסָם בְּיוֹתֵר אֶת אֲמִתּוֹת מְצִיאוֹתָיו יִתְבַּרֵּךְ בְּכָל
הָעוֹלָם כְּלוּ, וְקָרַב אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ,
וְהַפִּיחַ בָּהֶם רוּחַ חַיִּים, וְקָרַבְם וְחִזְקֵם וְשִׁמְחֵם
וְעוֹדֵדֵם, שִׁיחְזְרוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ.
וְלִכֵּן דִּיקָא אַחַר הַסְּתַלְקוֹתָיו מִן הָעוֹלָם, אִז נִתְגַּדֵּל
הַיִּחוּד מְאֹד, שְׁנִתְיַחֲדָה נִשְׁמַתָּם בְּתוֹךְ הַשְּׂכִינָה
הַקְּדוּשָׁה שֶׁהִיא הָאֲמוּנָה, וְכַפִּי גְדֻלַּת הַיִּחוּד, כֵּן
נִתְרַבֵּין לְעֵלוֹת נְצוּצוֹת הַנְּפֹלִין יוֹתֵר, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה
חֲזוּרִין בְּתִשׁוּבָה רְשָׁעִים רַבִּים בְּיוֹתֵר. וְכֵן מִתְנַהֵג

כָּל יְמֵי עוֹלָם עַד הַתְּחִיָּה, שֶׁנִּשְׁמַת הַצְּדִיק שְׁמַת
 וְנִסְתַּלַּק מִזֶּה הָעוֹלָם, שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנַּת שָׁנָה אֶצְלוֹ,
 עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מַעֲלָה תָּמִיד מִיָּן נוֹקְבִין לְהַשְׁכִּינָה
 שֶׁהִיא הָאֲמוּנָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה הִיא מְבַרֶרֶת נְשָׁמוֹת
 רַבּוֹת שֶׁנִּפְּלוּ עַד אֵין קֶץ. כִּי יֵשׁ נְשָׁמוֹת נְפוּלוֹת
 מְאֹד מְאֹד, שֶׁנִּפְּלוּ כָּל-כָּף כָּמוֹ שֶׁנִּפְּלוּ, עַד שְׂאֵי
 אֶפְשָׁר שִׁיְהִיָּה לָהֶם שׁוּם תְּקוּן בְּעוֹלָם, כִּי אִם
 עַל-יְדֵי נְשָׁמַת הַצְּדִיק, וְדִיקָא עַל-יְדֵי מִיתָתוֹ.
 וְכַמוֹכֵן בְּדִבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן
 סה); כִּי כִּפִּי גְדֻלַּת הַיְחֻד שֶׁלְמַעְלָה, כֵּן עוֹלָיִם
 נִצּוּצוֹת רַבִּים מִמְּקוֹמוֹת הַקְּלָפוֹת בְּיוֹתֵר. וְעַל-כֵּן
 אֵינָא בּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ (אַחֲרֵי עֵא.), הַצְּדִיקָא שְׂכִיחֵי
 יְתִיר בְּתֵר אֶסְתַּלְקוּתִיָּה בְּהֵאִי עֲלֵמָא יְתִיר מִבְּחִיּוּהֵי.
 וְזֶהוּ סוּד הַשְּׁתַּטְּחוֹת עַל קִבְרֵי צְדִיקִים אֲמֵתִיִּים,
 שֶׁהוּא דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד, וּמוֹעִיל מְאֹד לְעַבּוֹדַת הַשֵּׁם
 יִתְבָּרֵךְ לְזַכּוֹת לְצֵאת מִהָרַע שְׁלוֹ, וְלָשׁוּב לְהַשֵּׁם
 יִתְבָּרֵךְ. כִּי יֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שֶׁנִּפְּלוּ כָּל-כָּף בְּעוֹנוֹתֵיהֶם,
 עַד שֶׁנִּאָּחַז בָּהֶם הָרַע כָּל-כָּף, עַד שְׂאֵי אֶפְשָׁר לָהֶם
 בְּשׁוּם אֶפֶן לָשׁוּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, רַק עַל-יְדֵי שְׂבָאִין
 עַל קִבְרֵי הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים, וְאִז נִכְלָלִין בְּנְשָׁמַת
 הַצְּדִיק שְׁמַת, שֶׁהוּא עוֹסֵק תָּמִיד לְבַרֵּר בְּרוּרִים,

וְהוּא בְּכֹחוֹ הַגָּדוֹל, שְׁגָדוֹל בְּמִיתָתוֹ יוֹתֵר מִבְּחַיּוֹ,
 הוּא יְכוּל לְבָרֵר אֶפְלוֹ הַנְּשָׁמוֹת שֶׁנִּפְלוּ מְאֹד מְאֹד.
 אֲבָל אֶף-עַל-פִּי-כֵן הַבַּעַל בְּחִירָה אֵי אֶפְשָׁר לְבָרְרוֹ
 בַּעַל כְּרָחוּ, כִּי אִם כְּשָׂבָא עַל הַקָּבֵר בְּמָקוֹם גְּנִיזָתוֹ
 הַקְּדוּשָׁה, וּמְעוֹרֵר עֲצָמוֹ בְּתִשׁוּבָה, שְׂאֵז יֵשׁ כַּח
 לְהַצְדִּיק לְבָרְרוֹ בְּכֹחוֹ הַגָּדוֹל, וּלְהוֹצִיאוֹ מִמָּקוֹם
 שֶׁנִּפְלַל לְשָׁם, וּלְתַקְּנוֹ אֶף-עַל-פִּי שֶׁלֹּא הָיָה אֶפְשָׁר לוֹ
 לְהַתְקַן בְּשׁוּם אֶפֶן בְּחַיּוֹ.

ז.

וְזֶהוּ סוּד הַלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי,
 שְׁעוֹשֵׁינ בְּיוֹם הַסְּתַלְקוּתוֹ דְיִקְא, כִּי דִיקְא עַל-יַדֵּי
 הַסְּתַלְקוּתוֹ, הוּא מְתַקֵּן וּמְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
 נְפִשׁוֹת רַבּוֹת יוֹתֵר, שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה נִתְרַבָּה הַשְּׂמִיחָה
 בְּיוֹתֵר, שְׂזוֹ תְהִיָּה הַשְּׂמִיחָה שְׁלֵמָה בְּעַת הַתְּחִיָּה,
 כְּמוֹ שְׂכָתוּב (יִשְׁעִיָּה לָה): "וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל
 רֵאשִׁים", כִּי תְחִיַת הַמֵּתִים הוּא עֵקֶר בְּחִיַת
 הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה, שְׂזֶה (דְּנִיָּאל יב): "וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי
 אֲדָמַת עֶפְרַיִם יִקְיָצוּ". וְעַל-כֵּן אֵז יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל,
 שְׂזֶה הַתְּעוֹרְרוֹת הַשָּׁנָה, וְעַל-יַדֵּי-זֶה יְהִי עוֹלִין אֵז

כָּל הַנִּדְחִין וְהַאֲבֻדִין, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (יִשְׁעִיָּה כז):
 "וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ
 הָאֲבֻדִים בְּאֶרֶץ אֲשׁוּר וְהַנִּדְחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם,
 וְהִשְׁתַּחֲווּ לַהֲוִי"ָה בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלַיִם". כִּי כָל־
 יְהִיָּה לָהֶם עֲלֵיהֶם וְתִקּוּן, כָּל אֶחָד כְּפִי הָרְאוּי לּוֹ,
 עַל-יְדֵי הַבְּרוּר שְׁעֶסֶק הַצְּדִיק לְבָרָרִם כָּל יְמֵי חַיָּיו,
 וּבִיּוֹתֵר בְּכַפְלֵי כַפְלִים בְּעֵת מִיתָתוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת
 שְׁנָה. וְאִז תִּגְדֹּל הַשְּׂמֻחָה מְאֹד מְאֹד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
 חַכְמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (תַּעֲנִית לֵא.): עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא לַעֲשׂוֹת מְחֹל לְצְדִיקִים לְעֲתִיד לָבוֹא וְכוּ', כְּמוֹ
 שְׁכָתוּב (יִשְׁעִיָּה כה): "וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הִנֵּה אֱלֹהֵינוּ
 זֶה קִוִּינוּ לוֹ וַיּוֹשִׁיעֵנוּ, זֶה הָוִי"ָה קִוִּינוּ לוֹ נִגְלָה
 וְנִשְׂמַחָה בִּישׁוּעָתוֹ"; וְעַצֵּם הַשְּׂמֻחָה הַזֹּאת
 נִתְעוֹרְרָה בְּשַׁעַת הַסְּתַלְקוֹת הַצְּדִיקִי אֲמֵת, כִּי הַצְּדִיק
 הוֹלֵךְ לְעוֹלָמוֹ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, כִּי צְדִיקִים
 בְּמִיתָתָן קְרוּיִים חַיִּים, אֲשֶׁרֵיהֶם וְאֲשֶׁרֵי חֶלְקָם!
 וְזֶהוּ סוּד עֵצֶם הַשְּׂמֻחָה שֶׁל הַלּוּלָא רַבָּא דְרַבִּי
 שְׂמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, שְׁעוֹשִׁין בְּל"ג בְּעֹמֶר, שְׁבִיּוֹם הַזֶּה
 מִתְחִיל לְהִתְמַתֵּק הַדִּין הַנֶּאֱחָז בִּימֵי הַסְּפִירָה, שֶׁהִיא
 בְּחִינַת שְׁנָה, וּמִתְחִילָה לְהִתְנוּצֵץ הַהָאֲרָה שֶׁל
 שְׁבוּעוֹת, שֶׁהִיא הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה, סוּד תַּחֲתֵי

הַמֵּתִים, שֶׁהִיא קִבְּלַת הַתּוֹרָה. כִּי בַּעַת קִבְּלַת
הַתּוֹרָה נִשְׁמֹת יִשְׂרָאֵל מִתְדַבְּקִים בּוֹ יִתְבַּרֵךְ,
וְנִתְעוֹרְרִין מֵהַשָּׁנָה הַעֲמֻקָּה שִׁישְׁנִים, וְנִתְעוֹרְרִים
מִבְּחִינַת מִיתָה לְבְּחִינַת חַיִּים, כִּי הַתּוֹרָה הִיא הַסֵּם
חַיִּים, וְאִז הַשְּׂמֻחָה גְּדוּלָּה מְאֹד, שְׂזוֹ הַשְּׂמֻחָה
שְׁלֻעָתִיד, שֶׁהִיא הַשְּׂמֻחָה שֶׁל שְׁבוּעוֹת. כִּי אִין
שְׂמֻחָה לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ כְּמוֹ בַּעַת שְׂמֻחֲזִירִין אֵלָיו
יִתְבַּרֵךְ נְדָחִים, דְּהֵינּוּ כְּשְׂמֻחֲזִירִין בְּתִשׁוּבָה אֶת
הָרְחוּקִים מְאֹד לְהֵשֵׁם יִתְבַּרֵךְ, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ חֲפִץ
חֶסֶד הוּא, וְהוּא צוֹפֶה לְרָשָׁע וְחֲפִץ בְּהַצְדָּקוֹ. וְכֹל
זְמַן שֶׁהָאָדָם רְחוּק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ בְּעוֹנוֹתָיו, צָר לוֹ
מְאֹד כְּבִיכּוֹל, כְּמוֹ שְׂכָתוּב (יִשְׁעִיָּה סג): "בְּכֹל צָרָתֶם
לוֹ צָר". וְעַקֵּר הַצָּרָה הִיא צָרַת הַנֶּפֶשׁ שְׂרְחוּקָה
מֵהַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרֵךְ חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת
לְבַל יִדַּח מִמֶּנּוּ נְדָח. וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי שֶׁהַצְּדִיק
מַעֲלָה וּמִתְקַן כַּמָּה נִשְׁמֹת יִשְׂרָאֵל וּמִחֲזִירָם אֵלָיו
יִתְבַּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה נִגְדְּלַת הַשְּׂמֻחָה מְאֹד מְאֹד, כְּמוֹ
שְׂמֻחֲזִירִין לְהַמְלִיךְ אֶת בְּנוֹ שֶׁגָּרְשׁוּ מֵעַל פָּנָיו
בְּעוֹנוֹתָיו, וְעַל-יְדֵי-זֶה שְׁנִיתְרַחֵק קִלְקַל בְּכֹל פַּעַם
בְּיוֹתֵר, מִחֲמַת שְׁנִפְּל בְּדַעְתּוֹ, עַל-יְדֵי שֶׁרָאָה גְּדֹל
רְחוּקוֹ מֵהַמְּלִיךְ, עַד שֶׁשָּׂעָה וְנִדְמָה בְּדַעְתּוֹ, שֶׁהַמְּלִיךְ

הִרְחִיקוּ לְעוֹלָם, וְלֹא הָיָה מְצִפָּה שְׁיָשׁוּב עוֹד אֶל
הַמֶּלֶךְ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (אִיּוֹב טו): "לֹא יֵאֱמִין שׁוֹב מִנִּי
חֶשֶׁךְ". וּבְאַמֶּת יֵשׁ לְהַמֶּלֶךְ צֶעַר גָּדוֹל בְּכָל עֵת,
וְזוֹכֵר אֶת בְּנוֹ הַרְחוֹק בְּכָל עֵת. וְכִשְׁנִמְצָא אֶחָד
שְׁמֵרְחָם עַל הַמֶּלֶךְ וְעַל בְּנוֹ, וְהוֹלֵךְ אֶל הַמָּקוֹם
הַמְּזוּהָם שֶׁנֶּפֶל לְשָׁם, וּמְרַמֵּז לוֹ רְמָזִים, וּמְתַנְהֵג עִמוֹ
בְּחִכְמָה נִפְלְאָה בְּדֶרֶךְ פֶּלֶא וְהַפְּלֵא, עַד שְׁמִכְנִיס בּוֹ
הַרְהוּרֵי תְּשׁוּבָה וּמְחִזִּירוֹ אֶל הַמֶּלֶךְ, כַּמָּה שְׁמִחָה
וְתַעֲנוּג גּוֹרֵם אֶל הַמֶּלֶךְ עַד אִין שְׁעוֹר. כִּי זֶה עֶקֶר
שְׁמִחָתוֹ וּגְדֻלָּתוֹ וְתַעֲנוּגָיו וְשַׁעֲשׂוּעָיו שֶׁל הַמֶּלֶךְ
יִתְבָּרֵךְ, כְּשִׁמְחִזִּירִים אֵלָיו הַרְחוֹקִים מִמֶּנּוּ. וְכַמוּבָא
בְּזִהָר (יִתְרוֹ סט.): כִּד אָתִי יִתְרוֹ וְאָמַר, כִּי עָתָה יִדְעָתִי
וְכוּ', כְּדִין אֶסְתַּלֵּיק וְאֶתִּיקַר שְׁמָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא עֵילָא וְתַתָּא. כִּי דִיקָא אָדָם שֶׁהָיָה כָּל־כֶּף רְחוֹק
מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, כְּשִׁחֲזָר, אֲזִי נִתְעַלָּה וְנִתְיַקַּר שְׁמוֹ שֶׁל
הַקָּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, עֵינֵי שָׁם. וְכֵן מוּבָא בְּזִהָר (תְּרוּמָה
קכח): הֵהוּא זַכָּא בְּעֵי לְמַרְדַּף בְּתַר חִיבָא, וְלִמְקַנֵּי
לֵיהּ בְּאַגְרֵי שְׁלִים, בְּגִין דִּיעֲבַר מְנִיָּה הֵהוּא זַהֲמָא,
וְיִתְכַפֵּיָא סְטָרָא אַחֲרָא וְיַעֲבִיד לְנַפְשִׁיהּ, בְּגִין
דִּיתְחַשֵּׁב עָלֶיהּ כְּאֵלוֹ הוּא בְּרָא לֵיהּ, וְדָא אִיהוּ
שְׁבַחָא דִּיסְתַּלַּק בֵּיהּ יִקְרָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתִּיר

מִשְׁבַּחַא אַחְרָא, וְאַסְתְּלִקוּתָא דָּא יִתִּיר מִכְּלָא, מֵאֵי
טַעמָא, בְּגִין דְּאִיהוּ גָרִים לְאַכְפִּיא סְטְרָא אַחְרָא,
וְלֹא־אִסְתְּלִקָּא יִקְרָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעַל דָּא כְּתִיב
בְּאַהֲרֹן (מִלְאֲכֵי ב'): "וְרַבִּים הִשִּׁיב מִעֹזֶן", וְכְתִיב (שֵׁם
ה'): "בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ". תָּא חֲזִי, כָּל מָאן דְּאֶחִיד
בִּידוּאֵי דְחֻבָּא, וְאַשְׁתַּדַּל בֵּיהּ לְמִשְׁבַּק אַרְחָא
בִּישָׂא, אִיהוּ אִסְתְּלִק בְּתַלְת סְלוּקִין, מַה דְּלֹא
אִסְתְּלִק הָכִי בַר נֶשׁ אַחְרָא, גָרִים לְאַכְפִּיא סְטְרָא
אַחְרָא, וְגָרִים דִּי־אִסְתְּלִק קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בִּיקְרִיָּה,
וְגָרִים לְקִימָא כָּל עֲלָמָא בְּקִיּוּמִיהּ לְעִילָא וְתַתָּא,
וְעַל הָאֵי בַר נֶשׁ כְּתִיב (מִלְאֲכֵי ב') "בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ
הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם", וְזָכִי לְמַחְמֵי בְּנִין לְבָנוּי, וְזָכִי
בְּהֵאֵי עֲלָמָא, וְזָכִי לְעֲלָמָא דְּאֶתִּי, כָּל מְאָרֵי דִּינִין
לֹא יִכְלִין לְמִידָן לִיָּה בְּהֵאֵי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְּאֶתִּי
עָאֵל בְּתַרְיֶסֶר תַּרְעֵי וְלִית מָאן דִּי־מַחֵי בִּידֵיהּ, וְעַל
דָּא כְּתִיב (תְּהִלִּים קִיב): "גִּבּוֹר בְּאָרֶץ יִהְיֶה זֶרְעוֹ, דּוֹר
יִשְׂרָאֵל יִבְרַךְ הוּן וְעֶשֶׂר בְּבֵיתוֹ וְצִדְקָתוֹ עוֹמֶדֶת לְעַד,
זֶרַח בַּחֲשֶׁךְ אֹר לְיִשְׂרָאֵל" וְגו'. וְזֶהוּ סוּד הַשְּׁמִיחָה
הַגְּדוּלָּה שֶׁל הַלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי בְּיוֹם
הַסְּתַלְקוּתוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּל"ג בְּעֹמֶר, שְׁאֵז יוֹרְדַת הָאָרֶז
גְּדוּלָּה מִן הַשָּׁמַיִם עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, כִּי רַבִּי

שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אָמַר, שֶׁהוּא יְכוּל לְפַטֵּר אֶת כָּל
הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין, וְעוֹלִין וְנִתְקַנִּין וְחוֹזְרִין
בְּתִשׁוּבָה כַּמָּה רְחוּקִים, וּבְפֶרֶט אֵלּוּ שְׁזוּכִים לָבוֹא
אֶל צִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּמֵרוֹן בְּל"ג בְּעֶמֶר, אֲזִי יוֹרְדֵת
עֲלֵיהֶם הָאֲרֵת גְּדוֹלָה מְאֹד. כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי
עוֹמֵד וְנוֹתֵן מִתְּנֹת לְכָל מִי שֶׁבָּא עַל קִבְרוֹ. וְעָקַר
הַמִּתְּנָה, שֶׁנִּכְנַסְתָּ בְּנִשְׁמָתוֹ תִּשׁוּקָה עֲצוּמָה לְחֹזֵר
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. וְעַל-כֵּן הוּא דָּבָר גְּדוֹל
מְאֹד לְהִיּוֹת בְּל"ג בְּעֶמֶר אֶצֶל קִבְרֵי הַתְּנָא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, כִּי אֲזִי הוּא עֵת רְצוֹן גְּדוֹל מְאֹד,
וְיוֹרְדֵת עַל הָאָדָם הָאֲרֵת גְּדוֹלָה, וְנִכְנַס בּוֹ רְצוֹן עֲלִיוֹן
וְנוֹרָא מְאֹד לְחֹזֵר אֶל שְׁרֵשׁוֹ, אֲשֶׁרִי מִי שְׁזוּכָה לָבוֹא
בְּל"ג בְּעֶמֶר לְמֵרוֹן, אֶל הַצִּיּוֹן הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְתִמְשֵׁךְ עָלָיו הָאֲרֵת נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה
מְאֹד בְּגִלּוֹי אֱלֻקוֹת, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה
שְׁלֵמָה, אֲפֹלוֹ שֶׁהוּא נִמְצָא בְּתַכְלִית הַמַּדְרָגָה
הַתַּחְתּוֹנָה, וְהוּא מִנַּח בְּשֵׁאוֹל תַּחְתִּית וּמִתַּחְתּוֹ, עִם
כָּל זֹאת גְּדֻלַּת הַצְּדִיק הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, יֵשׁ בְּכַחוֹ לְהַעֲלוֹת
גַּם נִשְׁמָתוֹ הַפְּגוּמָה מְאֹד, וּלְהַחְזִירָה בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלְהַבִּיאָה אֶל תְּקוּנָהּ הַנִּצְחִית.

תָּם וְנִשְׁלָם, שֶׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

קוֹנְטְרָס
זְכוּת ל"ג בְּעֵמֶר

בו תבאר מעלת האדם הזוכה לעלות אל ציון רבי שמעון
בן יוחאי בל"ג בעמר במרון, אשר אז עומד התנא הקדוש
הזה, ומחלק מתנות לכל הבאים אליו.

בנוי ומיסד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו
רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון
הקדוש, אור נפלא, אשר פל רז לא אגיס ליה
רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלב
עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁבִיּוֹם ל"ג בְּעֹמֶר
נִתְגַּלָּה זְכוּת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּעוֹלָם,
שָׁאמַר (סֵפֶה מַה:): יָכוֹל אֲנִי לְפַטֹּר אֶת כָּל
הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאתִי עַד
עַתָּה, וְאֶלְמְלִי אֶלְיַעֲזָר בְּנֵי עַמִּי מִיּוֹם
שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם וְעַד עַכְשָׁיו, וְאֶלְמְלִי יוֹתָם
בֶּן עֲזִיָּהוּ עַמְּנוּ מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם עַד
סוּפוֹ; נִמְצָא, מֵאַחַר שֶׁהָיָה בְּכַחוֹ וּזְכוּתוֹ
לְפַטֹּר אֶת כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ מִן הַדִּין, לָכֵן
בִּיּוֹם הַזֶּה מְאִירָה זְכוּתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן
בֶּן יוֹחָאי בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם.

(אמריי מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקעו)

קוֹנְטָרַס

זְכוּת ל"ג בְּעֵמֹר

א.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אֵין אַתֶּם יְכוּלִים לְתַאֲר
וּלְשַׁעַר אֶת גְּדֹל הַזְכוּת שֶׁיֵּשׁ לְכָל מִי שְׂזוּכָה לָבוֹא
בְּיוֹם הַהֵלוּלָא שֶׁל הַתְּנָא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּן
יֹחָאֵי בְּמֵרוֹן, כִּי אַז הוּא עוֹמֵד וּמְחַלֵּק מִתְּנֻנּוֹת לְכָל
אֱלוֹ הַבָּאִים אֵלָיו, וְאֵי אֶפְשָׁר לְהַסְבִּיר אֶת גְּדֹל
הַשְּׂמִחָה שֶׁיֵּשׁ שָׁם, לְמִי שְׂעֵדִין לֹא זָכָה לְהִיּוֹת שָׁם,
כִּי מִצַּד אֶחָד, גְּדֹל הַתְּשׁוּקָה, הַרְצוֹנוֹת וְהַכְּסוּפִים
וְהַהֲשָׂתוּקוֹת לְחֹזֵר אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ בְּשִׂפְיַת לֵב,
שְׂאֲדָם שׁוֹפֵךְ לְבוֹ שָׁם כַּמִּים בְּדַמְעוֹת שְׁלִישׁ,
שְׂבוּכָה וּמְבַכָּה עַל יָמָיו שְׂעֵבְרוּ כְּמוֹ שְׂעֵבְרוּ וְכוּ',
וּמִצַּד שְׁנֵי גְדֹל הַשְּׂמִחָה וְהַחֲדוּהָ וְהַנְּעִם וְהַזִּיּוֹ
שְׂזוּכִים לְהַרְגִּישׁ שָׁם וְכוּ', זֶה קָשָׁה לְהַעֲבִיר לְבְנֵי-

אדם. ולכן אשרי מי שזוכה לבוא בל"ג בעומר למרון, מקום גניזתו של התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, שבפרוש התפאר ואמר (ספ"ה מה:): יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה; ולכן כל מי שהוא קשה יום, ועוברים עליו צרות ויסורים, דינים ומכאובים, כדאי לו לבוא בל"ג בעומר אל מקום גניזתו של רבי שמעון בן יוחאי. וכבר אמרו צדיקים על מאמרם ז"ל (ברכות ט.): כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק; הינו כשיש לבר ישראל איזה דחק ולחץ, כדאי לבוא לרבי שמעון ולסמוך עליו. ואמר הצדיק הקדוש רבי אהרן מקארלין זי"ע: "מה הקדוש-ברוך-הוא לכל, אף רבי שמעון בן יוחאי לכל"; כי הצדיק הוא מתנה לכלל נשמות ישראל. וידוע הגלוי הנורא והנפלא שגלה רבנו ז"ל בגדלת התנא רבי שמעון בן יוחאי, אשר כבר הבטיח הקדוש-ברוך-הוא ואמר (דברים לא): "והיה כי תמצאן אותו רעות רבות וצרות, וענתה השירה הזאת לפניו לעד, כי לא תשכח מפיו זרעו", על אף שיעבר על עם ישראל רעות וצרות, עם כל זאת על-ידי רבי שמעון בן יוחאי נזכה להחזיק מעמד בגלותנו הארכה והמרה, כי סופי תבות של

כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ הֵם יוֹחֵאֵי, הִינּוּ מִפִּי
 זִרְעוֹ שֶׁל יוֹחֵאֵי, שֶׁהוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן — לֹא תִשְׁתַּכַּח
 הַתּוֹרָה, אִפְלוּ בַּמַּצְבִּים הֵכִי קָשִׁים שָׂרָק יַעֲבְרוּ עַל
 עַם יִשְׂרָאֵל, זְכוּתוֹ תִּגָּן עַל כָּל הַדּוֹר. וְכֵן מְצִינּוּ
 בַּשָּׁעָה שֶׁהַתְּקַבֵּצוֹ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים
 לְמִצָּא עֲצָה, אִיךָ יוּכְלוּ עַם יִשְׂרָאֵל לְהַתְקִים בַּגְּלוּת
 הָאֲרָכָה וְהַמְרָה, לֹא מְצָאוּ שׁוּם עֲצָה, אֲלֵא אָמְרוּ
 שְׁעֵתִידָה תּוֹרָה שֶׁתִּשְׁתַּכַּח מִיִּשְׂרָאֵל, מְרַב הַצָּרוֹת
 וְהַתְּלָאוֹת וְהַיְסוּרִים הַמְרִים שֶׁיַּעֲבְרוּ עַל עַם יִשְׂרָאֵל
 בַּגּוֹלָה, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל (שַׁבַּת קִלְח): כְּשֶׁנִּכְנְסוּ
 רַבּוֹתֵינוּ לְכָרֶם בִּיבְנָה, אָמְרוּ: עֲתִידָה תּוֹרָה
 שֶׁתִּשְׁתַּכַּח מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁנֵאֲמַר (עֲמוֹס ח'): "הִנֵּה יָמִים
 בָּאִים נֹאֵם ה' הַיּוֹי"ה אֱלֹקִים, וְהִשְׁלַכְתִּי רָעַב בְּאֶרֶץ, לֹא
 רָעַב לֶלֶחֶם וְלֹא צָמָא לַמַּיִם, כִּי אִם לִשְׁמַע אֶת דְּבָרֵי
 הַיּוֹי"ה" וְכוּ'. וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחֵאֵי, חֵס
 וְשְׁלוֹם, שֶׁתִּשְׁתַּכַּח תּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל, שְׁנֵאֲמַר (דְּבָרִים
 לֵא): "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ"; כִּי עַל-כֵּן אָמַר
 לָהֶם אֶת הַפְּסוּקַת הַזֶּה דִּיקָא, כִּי סוֹפֵי תִבּוֹת שֶׁל כִּי
 לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ הוּא יוֹחֵאֵי, שְׁרַמְזוּ לָהֶם,
 שְׁעַל יָדוֹ לֹא תִשְׁתַּכַּח הַתּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי הוּא
 יִשְׂאִיר וַיִּנְחִיל לָעַם יִשְׂרָאֵל אֶת סִפְרֵי הַזֹּהָר
 וְהַתְּקוּנִים, שְׁעַל יָדָם מִי שָׂרָק יַעֲסֹק בָּהֶם, יֵאִיר בּוֹ

אורו יתברך בגלוי רב ונפלא כזה, שלא תשתכח התורה והאמונה ממנו. וכמובא בזהר (נשא קכד): בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא; ולכן אשרי מי שזוכה לבוא אל ציון המצינת של התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי במרון ביום ההלולא שלו, ומקבל על עצמו ללמד בכל יום קצת זהר ותקונים, שזה מאד מסגל לזכוך ולטהרת הנשמה, כמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות הר"ן, סימן קח), שלמוד הזהר מסגל מאד מאד, ועל ידו נעשה חשק לכל מיני למודים של התורה הקדושה, כי הלשון בעצמה מעוררת ומושכת את האדם לעבודתו יתברך.

ב.

והנה מבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן ה'), אשר העקר הוא האמונה, וצריכים לחפש ולבקש בעצמו איפה הוא אוהז באמונה, כדי שלא יטעה את עצמו, ולהעלות האמונה מנפילה צריכים לחתר המים, שמהם גדלה האמונה, שהם העצות העמקות, כי צריכים לצעק מעמק הלב, כמו שכתוב (תהלים קל): "ממעמקים

קראתיך הוי"ה", שצריכים לצעק מעמקי לבבו,
 שיזכה לאמונה ברורה ומזככת, לידע ולהודיע
 ולהודע, אשר הוא יתברך מחיה ומטה ומקים את
 כל הבריאה כלה. וככל שאדם מחדיר בעצמו
 האמונה הפשוטה בו יתברך, על-ידי-זה נצול מכל
 הצרות. כי יש סובלי חלאים, שיש להם מכות
 מפלאות, והם סובלים החלאים רק בשביל נפילת
 האמונה, כמו שכתוב (דברים כח): "והפלא הוי"ה
 את מכותך מכות גדולות ונאמנות, וחלאים רעים
 ונאמנים", הינו ונאמנים דיקא, כי עקר מה
 שסובלים הוא רק מחמת חסרון האמונה, כי אם
 יש לאדם אמונה פשוטה בו יתברך, ויודע ועד
 אשר דבר גדול דבר קטן אינו נעשה מעצמו, כי
 אם בהשגחת המאציל העליון, אז הוא ינצל מכל
 צרותיו, ותהיה לו רפואה שלמה. ולכן כשנאבדת
 מהאדם האמונה הקדושה, אזי צריכים לצעק מן
 הלב, כמו שכתוב (איכה ב'): "צעק לבם אל
 הוי"ה", מעמקי דלבא, ועל-ידי-זה נשפעות עליו
 עצות איה להגיע לאמונה, כמו שכתוב (משלי ב):
 "מים עמקים עצה בלב איש"; כי על-ידי שאדם
 צועק מעמקי לבבו אליו יתברך, נשפעים עליו מים
 חיים, עצות נפלאות איה לזכך את נשמתו, שירגיש

את אמתת מציאותו יתברך, וכמוכא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי הלכות, ראש חדש, הלכה ו, אות ז), כי אמונה הוא שרש הבריאה כלה, כי בשבילה נברא הכל, כי כלל הבריאה הוא סוד המשכת רוחניות אלקות לתוך צמצומים, שזהו עקר הבריאה של כל דבר, שהמשיך רוחניות אלקותו, כביכול, לתוך צמצום כזה, עד שנעשה על-ידי-זה דבר זה מהבריאה. וכן בכל פרטי הבריאה, עקר מה שמחזיק את הבריאה, זה האלקות שנמשכת בפרטי אותו הדבר שנברא, וכן בכל פרט ופרט מפרטי הבריאה, נמשך בו רוחניות אלקות לתוך הצמצום הזה שנברא, ובכל יום ויום היתה בו בריאה מיחדת, שהוא סוד המשכת רוחניות אלקותו לתוך צמצום כזה כפי אותו היום, עד שברא דבר זה של הבריאה. וכן בכל יום ויום, והכל כדי שיהיה נמשך שפע לכל העולמות, כדי לצחצח שרשי הנשמות כדי להמשיך העצות העמקות, כדי לגדל האמונה על-ידי-זה, רק בששת ימי בראשית היו הכל על-ידי אתערוותא דלעילא לבוד. והעקר הוא כשבא האדם לעולם, שעקר גמר ותקון כל הבריאה על ידו, כי הוא צריך לעסק בזה לגמר תקון כל דבר, דהינו להמשיך רוחניות

אַלְקוֹת לְכֹל דְּבַר עַל-יַדֵּי אֲתַעְרוּתָא דְלַתְתָּא, שְׁזֵה
הָעֵקֶר כִּידוּעַ. עַל-כֵּן הָאָדָם הַשָּׁלֵם צָרִיךְ לְכוּן בְּכָל
יוֹם וַיּוֹם כְּפִי הַבְּרִיאָה שֶׁהִיְתָה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, כְּמוֹבֵן
בְּכַתְבִּים (עֵינַן בְּפָרִי עֵץ חַיִּים, שֶׁעַר הַנְּהַגְתָּ הַלְמוּד בְּכוֹנֵת
הַשְּׁבוּעַ מִהֶרַם"ע ז"ל), וְכִמוֹ שֶׁהָיוּ עוֹסְקִין אַנְשֵׁי
הַמַּעֲמָד בְּכָל שְׁבוּעַ בְּפִרְשֵׁת בְּרֵאשִׁית, וְקָרְאוּ בְּכָל
יוֹם הַבְּרִיאָה שֶׁהִיְתָה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, כְּמֵאֲמָרָם ז"ל
(תַּעֲנִית כו.); כִּי צָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ בְּכָל יוֹם הַמְּשַׁכֵּת
רוּחָנִיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ לְתוֹךְ צְמֻצוּמִים, כְּדֵי לְחַדֵּשׁ וּלְקַיֵּם
הַבְּרִיאָה שֶׁבְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, בְּסוּד אֲתַעְרוּתָא דְלַתְתָּא,
שְׁבִשְׁבִיל זֶה נִבְרָא הַכֹּל. וְהָעֵקֶר כְּדֵי שֶׁעַל-יַדֵּי-זֶה
יִמְשִׁיךְ שִׁפְעַ וַיִּצְחָצַח הַנְּשֻׁמָּה, כְּדֵי שֶׁיּוּכַל לְהַמְשִׁיךְ
עֲצוֹת עֲמֻקּוֹת כְּפִי אוֹתוֹ הַיּוֹם, כְּדֵי לְגַדֵּל הָאֲמוּנָה
עַל-יַדֵּי-זֶה, שֶׁהוּא עֵקֶר הַכֹּל, וְעֵקֶר כָּל הָעֵקָרִים; כִּי
מִי שֶׁרוּצֵה לְשִׁים לְבוֹ עַל דְּרָכָיו לְהַסְתַּכֵּל עַל
תְּכַלִּיתוֹ וְסוּפוֹ, וְסוּף כָּל סוּף מֵה שֶׁיְהִי נַעֲשֶׂה
עִמוֹ, הוּא יוֹדֵעַ וּמִבֵּין שֶׁצָּרִיכִין בְּכָל יוֹם וַיּוֹם עֲצוֹת
עֲמֻקּוֹת הַרְבֵּה לְהַנְצִיל מִמֶּה שֶׁצָּרִיךְ לְהַנְצִיל, כָּל אֶחָד
כְּפִי עֲנִינָיו שֶׁיִּזְכֶּה לְעֵבֵר הַיּוֹם בְּשָׁלוֹם, כִּי יִצְרוּ שֶׁל
אָדָם מִתְגַּבֵּר עָלָיו בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (קְדוּשֵׁין ל:), וְכִמָּה סְבוֹת
וְהַרְפַּתְקָאוֹת שֶׁעוֹבְרִים עַל כָּל הָאָדָם בְּכָל יוֹם וַיּוֹם.

וכמה וכמה עצות עמקות ותחבולות גדולות צריך
 בכל יום, שיזכה להנצל מהרוצחים והאורבים
 האכזריים, העומדים עליו בכל יום, שהם היצר
 הרע וחילותיו. וצריכין בכל יום לצעק הרבה
 הרבה ממעמקים, מעמק הלב מאד מאד, בסוד
 (תהלים קל): "ממעמקים קראתיך הוי"ה", מעמקי
 עמקים, מהשואל תחתית ומתחתיו שנפלתי לשם,
 גם משם צריכים לצעק אליו יתברך מכל הלב,
 בסוד (איכה ב'): "צעק לבם אל הוי"ה", עד שיזכה
 להמשיך עצות עמקות מהצדיק האמת, שהם סוד
 (משלי כ'): "מים עמקים עצה בלב איש", כדי
 שיזכה לידע לתת עצות לנפשו בכל דבר, באפן
 שיצליח הצלחה האמתית והנצחית. ועל זה צעק
 דוד המלך הרבה (תהלים יג): "עד אנה אשית עצות
 בנפשי", וכתיב (שם עג): "בעצתך תנחני", וכתיב
 (שם טז): "אברך את הוי"ה אשר יעצני". והכלל,
 שהאדם צריך לצעק הרבה אליו יתברך, שיזכה
 לנקות את עצמו מכל מיני כפירות ואפיקורסות של
 כל מיני ספקות ובלבולים שהיצר הרע מכניס בו,
 על-ידי עוונותיו המרבים. וכמו שאמר רבנו ז"ל
 (ספר-המדות, אות אמונה, סימן כב): הפשע של האדם
 מכניס כפירה באדם; ועל זה צריכים לצעק מעמק

הלב בכל יום אליו יתברך, שיזכה לאמונה ברוך ומזככת מאד מאד, עד שיהיה גלוי לפניו אמת מציאותו יתברך בגלוי רב ונורא מאד, אשר זו השמחה הכי גדולה, כשאדם זוכה שנתגלה אליו עצם עצמיות אלקותו יתברך, שמרגיש שהקדוש-ברוך-הוא נמצא ואין בלעדיו נמצא, ועל-ידי-זה נתרפא מכל החלאים רעים, וזוכה להמתקת הדינים.

ג.

וזה בחינת גדל הצעקה מעמק הלב, שנוהגין בני ישראל הכשרים לצעק בשעת הספירה, כי הוא בחינת צעקת הלב ממעמקים, כדי שנזכה להמשיך עצות עצמות, כדי שנזכה לטהר על ידם מזהמתנו ומטמאתנו, כדי שנזכה לקבל את התורה בשבועות, שהוא בחינת כלל כל העצות הקדושות. כי כלל התורה היא בחינת תרי"ג עטין דאורייתא, כמובא (זהר יתרו פב:), והעקר כדי שנזכה על ידם לאמונה בשלמות, שהוא העקר, הינו כי על-ידי התורה הקדושה ומצוותיה, אנו ממשיכים על עצמנו מחין עלאין בהשגת אלקות, והמצוות

מכניסות אמונה פשוטה בו יתברך, כמו שכתוב (תהלים קיט): "כל מצוותיך אמונה", וזה אשר דיקא בימי הספירה, שאז צועקים הרבה מעמקי הלב על תקון העצות, וסופרים את הימים כדי להגיע לחג השבועות, שהוא קבלת התורה, אז דיקא אנו שמחים בשמחת הלולת רבי שמעון בן יוחאי, אחר שעברו ל"ג יום, שהוא בסוד (תהלים קיט): "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך", ג"ל דיקא, שהוא סוד ל"ג, שאז גלה רבי שמעון בן יוחאי את האידרא זוטא, ואנו שמחים מאד בשמחת ההלולא, שהשאר אחריו ברכה סודות התורה, שהם ספרי הזהר והתקונים, המגלים רזין וסתרי נסתרות, ועל-כן ל"ג בעומר הוא לשון גילה ושמחה, כמו שכתוב (משלי כג): "גיל יגיל אבי צדיק", שהוא בחינת ג"ל, לשון גילה ושמחה, כי אין עוד שמחה משמחה זו בהתגלות רזי וסתרי נסתרות התורה הקדושה, ועל-כן נשאר עד קבלת התורה עוד טו"ב ימים, כי רבי שמעון בן יוחאי הנה התקון של תלמידי רבי עקיבא, שלא כבדו זה את זה, ועל-כן נסתלקו בימי העומר, ורבי שמעון בן יוחאי למד עם תלמידיו: "אנן בחביבותא תליא", כי אנו צריכים להחזיק את עצמנו ביחד באהבה גדולה

מאד, ולכן לא בחנם שזו זכות גדולה מאד להיות
אצל הציון הקדוש של רבי שמעון בן יוחאי ביום
ההלולא דילה, שאז מקבלים ממנו את המתנה
הזאת לאהב את כל בר ישראל. וזה שנחלקו ימי
הספירה לשני חלקים, בסוד ל"ב טו"ב, הינו עד
ל"ג בעומר יש ל"ב ימים, שאז אדם צריך לצעק
מעמק לבבו על תקון העצה, שלא יטעה את עצמו
בזה העולם, ויזכה לתקון המשפט, שישפט את
עצמו כמו שצריך, ומל"ג בעומר עד חג השבועות
יש טו"ב ימים, שאדם צריך לעבוד הרבה מאד,
שיהיה לו ל"ב טו"ב. וזה זוכים על-ידי שצוּעִים
הרבה בימי הספירה, כדי לזכות לתקון המשפט,
שלא יטעה את עצמו, וכן לא יטעה את אחרים,
אלא תמיד יסתכל רק אליו יתברך.

ד.

וזה עקר בחינת תקון המשפט, כי העקר הוא
המשפט, כי הכל נבראו רק בשביל הבחירה פדוע,
שהכל נברא בשביל האדם. ועקר מעלת האדם,
שגבה מהכל, אפלו ממלאכים ושרפים, הכל הוא
מחמת שהאדם הוא בעל בחירה. ועקר הבחירה

הוא בשביל המשפט, כדי שהאדם הפשוט יקבל שכרו במשפט, ולא יאכל לעתיד בחנם נהמא דכסופא. ועל-כן יש פח גדול מאד להבעל בחירה כמובא. אבל משפט השם יתברך עמק עמק מאד, כי הוא יתברך אוהב צדקה ומשפט, כי על-פי דין ומשפט לבד, לא היה אפשר להתקיים העולם, על-כן הקדים מדת הרחמים, אבל אף-על-פי-כן בלא משפט כלל אי אפשר להתקיים העולם שנברא בשביל הבחירה, שכל העולמות תלויים בזה, על-כן צריך האדם לידע, שכל מה שעובר עליו בכל יום ויום כל ימי חייו, הכל בצדקה ובמשפט, בחסד וברחמים, כי ישר משפטיו יתברך, כי בחירתו היא דיקא באפן זה שמתנהג עמו בכל יום ויום, כי השם יתברך ברחמיו שקל בדעתו, שזה האדם עקר בחירתו כשיהיה עשיר מפלג, וזה האדם עקר בחירתו על-ידי עניות ודחקות גדולה, וכן בשארי ההרפתקאות שעוברים על בני-אדם, כל אחד כפי הבחירה שלו, שרוצים לבחן אותו מלמעלה, כל אחד כפי ענינו ושרש נשמתו, כי הכל בשביל הבחירה. ובזה טועים רב בני-אדם, שכל אחד אומר, אם היה לו פרנסה — היה עובד השם. ואם-כן לפי דבריו, הקדוש-ברוך-הוא בא,

חס ושלום, בטרוניא ועלילה עמו, שהוא רוצה
 שייעבד ויעסק בתורה, אף-על-פי שאינו יכל מחמת
 דחוק הפרנסה, ואם-כן הרי הוא מהרהר אחר
 משפטיו של השם יתברך, כאלו, חס ושלום, הוא
 יתברך מעות המשפט נגדו. וזה הפגם גדול ביותר,
 כי כשמהרהר אחר משפטיו של השם יתברך, זהו
 עקר בחינת פגם המשפט, שמשם באים כל
 הקלקולים. על-כן צריך כל החפץ באמת לחוס על
 עצמו, שיזהר מאד מלומר כדברים האלה, רק ידע
 ויאמין, שבחירתו תלויה דיקא באפן זה, שהשם
 יתברך מתנהג עמו. ויאמין שהכל לטובתו, ויהיה
 רגיל לומר (ברכות ס:): כל מה דעביד רחמנא לטב
 עביד; ובודאי יש דרך, שדיקא על-ידי-זה הדחקות
 והיסורים והבלבולים יתקרב להשם יתברך. ואם
 קשה לו לקבל ולסבל היסורים והדחקות, יצעק
 ויתפלל להשם יתברך שיושיעו ויעזרהו, ובזה
 בעצמו יתקרב להשם יתברך ויעבדהו, כי השם
 יתברך מתאוה לתפלתם של ישראל. וכמו שכתוב
 (תהלים נ'): "וקראני ביום צרה אצלך ותכבדני",
 כי אין שום עצה ותחבולה נגד כל הצרות
 וההרפתקאות ודחקות וטרדת הפרנסה, העוברים
 על כל האדם בכל עת ועת, כי אם לצעק ולזעק

ולהתחנן לפני השם יתברך, ולבכות לפניו כתינוק
 הבוכה לפני אביו שימלא מחסורו. וכשילך בדרך
 זו ירויח תמיד הרבה רוח האמתי והנצחי; כי
 על-פירוב יפעל בבקשתו הרבה, כי השם יתברך
 שומע תפלת כל פה, וכמו שכתוב (תהלים קמה):
 "קרוב הוי"ה לכל קראיו לכל אשר יקראהו
 באמת". ואפלו אם לפעמים, חס ושלום, לא
 תתקבל תפלתו, כי זימנין דשמע זימנין דלא שמע,
 כמובא בזהר (וירא קה:); על-כל-פנים הרויח, שקרב
 עצמו להשם יתברך על-ידי-זה, כי אין שום דבר
 שיקרב וידבק את האדם להשם יתברך כמו
 התפלה, שהיא עקר התחברות ודבקות של ישראל
 להשם יתברך, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-
 מוהר"ן, חלק ב', סימן פד): דע, שעקר התחברות
 ודבקות להשם יתברך הוא על-ידי תפלה, כי
 התפלה היא שער, שדרך שם נכנסים להשם
 יתברך. ולכן כשאדם מרגיל את עצמו לבקש את
 הקדוש-ברוך-הוא כל מה שהוא צריך, ומשיח
 ומספר לפניו יתברך את כל לבבו וכל מה שעובר
 עליו, אפלו שלא יקבל כלום, על-כל-פנים אין
 שום דבור ושיחה ותפלה שהולך לריק, חס
 ושלום, כי כל דבור ודבור שאדם מדבר ומשיח

ומתפלל אליו יתברך, מדביקו אל האין סוף ברוך
 הוא, ואם יהיה חזק בזה ימים ושנים, ואפלו שינסו
 אותו בנסיונות קשים ומרים מאד, הוא לא יעזב
 את דרכו הטוב והפשוט, ויבוא ויתפלל אליו
 יתברך, הוא רק ירויח, שהוא בין כף מדבק את
 עצמו בו יתברך. אבל זה שאומר האדם: אם היה
 כף וכו', כפי שמדמה לעצמו וכו', אז הייתי עוסק
 בתורה וכו', אין זו עצה כלל, והוא פוגם בזה
 הרבה, שזה פגם המשפט, שזה מבלבל אותו,
 ועוקרו ממנו יתברך, ומעקם את לבבו. כי כל אחד
 צריך לבקש ממקום שהוא שם את השם יתברך,
 כמו שכתוב (דברים ד'): "ויבקשתם משם את הוי"ה
 אלקיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל
 נפשך", 'משם' דיקא, ממקום שאתה שם מכל מה
 שעובר עליך, הינו שאדם אסור לו להתיאש בשום
 פנים ואפן, אפלו שעובר עליו מה שעובר, ורואה
 שהולך הכל אתו הפך רצונו, עם כל זאת אל ייאש
 את עצמו מן הרחמים, אלא ידרש ויבקש את השם
 יתברך, 'משם' דיקא, הינו ממקום שהוא נמצא,
 ויהיה חזק בדעתו מאד מאד לא לעזב את עצמו
 בשום פנים ואפן.

ה.

וְזֶה עֵקֶר עֶסְקֵנוּ בִּימֵי הַסְּפִירָה, לְתַקֵּן בְּיוֹתֵר
 סוּד תְּקוּן הַמְּשֻׁפָּט. וְעַל-כֵּן צְרִיכִין לְהִתְחִיל
 מִתְחִלַּת הַתְּקוּן, שֶׁהוּא תְּקוּן הָאֲמוּנָה, עַל-יְדֵי
 צַעֲקַת הַלֵּב מִמַּעֲמָקִים, כִּי כָּבֵד מְבֹאֵר, שְׁכַל זְמַן
 שְׁלֹא נִתְקַן תְּקוּן הָאֲחֵרוֹן, שֶׁהוּא תְּקוּן הַמְּשֻׁפָּט
 בְּשִׁלְמוֹת, אֲזִי גַם כָּל הַתְּקוּנִים הָרִאשׁוֹנִים אֵינָם
 בְּשִׁלְמוֹת. וְנוֹגֵעַ הַפָּגַם בְּכֻלָּם, עַל-כֵּן צְרִיכִין
 לְהִתְחִיל בְּכָל פַּעַם מִתְחִלַּת הַתְּקוּן, שֶׁהוּא צַעֲקַת
 הַלֵּב מִמַּעֲמָקִים, כְּדֵי לְזַכּוֹת לְעֲצוֹת עֲמָקוֹת, שֶׁמֵּהֵן
 גִּדְּלָה הָאֲמוּנָה, כִּי לְזַכּוֹת לְהִגִּיעַ לְכָל הַתְּקוּנִים
 שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְתַקֵּן אֶת עֲצָמוֹ, כְּדֵי שְׁיִהְיֶה כְּלִי
 לְקַבֵּל בּוֹ אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּחֵג הַשְּׁבִועוֹת,
 צְרִיכִין עֲצוֹת הַרְּבֵה, עֲצוֹת אֲמִתִּיּוֹת, עֲצוֹת עֲמָקוֹת
 מְאֹד. וְהַעֲקָר עַל-יְדֵי צַעֲקַת הַלֵּב מִמַּעֲמָקֵי עֲמָקִים
 לְהַשִּׁיב יִתְבָּרֵךְ, שְׁיִרְחַם עָלָיו וְיִוָּשִׁיעוּ מִהֲרָה,
 וְיִשְׁפִּיעַ לוֹ עֲצוֹת אֲמִתִּיּוֹת שְׁיִוָּכַל לְהַצִּיל נַפְשׁוֹ מִכָּל
 הַפָּגָמִים, שֶׁהֵם פָּגַם הָאֲמוּנָה וּפָגַם הַבְּרִית; כִּי עַל
 הַכֹּל צְרִיכִין עֲצוֹת עֲמָקוֹת מְאֹד, שְׁיִזְכֶּה לְהִנָּצֵל מִכָּל
 זֶה בְּכָל יוֹם וְיוֹם, כִּי הֵיכָר הָרַע מִתְגַּבֵּר עַל הָאָדָם
 מְאֹד מְאֹד בְּפָגַם הַבְּרִית, שֶׁהוּא תְּאוֹת נְאוּף,

להפילו במחשבות זרות והרהורים רעים
 והסתכליות רעות, עד שיבוא לידי חטאים גמורים,
 וכן מבלבל את כל אחד ואחד בקשיות ובספקות
 ובעקמומיות עליו יתברך, כאלו שהולכים עמו, חס
 ושלום, באכזריות, על-כן בימי הספירה, שהוא
 הכנה לקבלת התורה, שכלולה מכל התקונים, שאז
 מקבלים את כל המחין העליונים, דבקות באין סוף
 ברוך הוא, ומקבלים את כל המצוות שהם תרי"ג
 עטין, על-כן אז בימי הספירה אנו עוסקין בלצעק
 הרבה אליו יתברך, כדי לזכות לתקון המשפט,
 לידע ולהודיע כי כל המשפטים והדינים כלם
 מאתו יתברך, ובודאי צדיק הו"ה וישר משפטיו,
 וחלילה להרהר אחריו יתברך, ואפלו שעובר עליו
 מה שעובר נגד רצונו, והוא רואה שאלו הרשעים
 הארורים מצליחים בדין, עם כל זאת עליו לסלק
 את דעתו לגמרי, ולהסתיר את עצמו בסתר צל
 כנפיו יתברך, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-
 מוהר"ן, חלק א', סימן נה), ועל-ידי-זה לבסוף יהיה
 להרשעים מפלה גדולה מאד. ובפרט אלו
 המוסרים, שמוסרים את הצדיקים למלכות
 הרשעה, כמובא בדברי רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות
 ספירת העמר, סימן ג'): בספירת העמר יכולים להכניע

את המסור, וסימן: ל'ע'מ'ר' — ראשי תבות: מ'איגרא ר'מא ל'בירא ע'מיקתא, ובזה בעצמו ממתיקין הדינים והמשפטים. כי עקר סוד תקון המשפט הוא על-ידי תמימות, כי כל העקמומיות שיש בלב הרבה בני-אדם, שאומרים שאינם יכולים לעסק בעבודת השם יתברך, מחמת חסרון הפרנסה ושאר יסורים ומניעות, חס ושלום, כל זה נמשך מחמת שאי אפשר להבין דרכי השם, שהם צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו (פרכות ז.), שזאת הקשיה והמבוכה מבלבלת הרבה בני-אדם. ואפלו מי שאינו נכנס בקשיה זאת, אף-על-פי-כן כל הדבורים שרגילים אפלו הכשרים קצת לומר, שאינם יכולים לעסק בתורה, ולהתקרב להשם יתברך מחמת חסרון הפרנסה ושאר מניעות שיש לכל אחד ואחד, הכל נמשך ונשתלשל ממבוכה זאת, קלקול המשפט, שאינו יכול להבין למה צדיק ורע לו רשע וטוב לו. ועקר התקון לזה הוא רק תמימות ופשיטות, להשליך כל החכמות ולבלי להרהר אחריו יתברך כלל, ולידע ולהאמין, כי (הושע יד): "ישרים דרכי הוי"ה, צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם", ולהתגבר בכל מה שעובר עליו לחטף בכל יום איזה טוב כל מה שיוכל, כי

לית יום דלית בו טוב, כמובא בזהר (נשא קכג).
 ואמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן ה'),
 שהצדיק הגדול, על-ידי גדל התמימות שלו,
 שמשליך כל החכמות כשמגיע לאיזון עבודה, אפלו
 חכמות גמורות הוא משליך ממנו, ועובד את השם
 יתברך בתמימות ובפשיטות בלי שום חכמות כלל,
 כמו עבד העובד את רבו, על-ידי-זה זוכה להשיג
 דרכי השם יתברך, שהוא צדיק וישר, ומבין למה
 צדיק ורע לו ורשע וטוב לו וכו', שזהו עקר תקון
 המשפט. וכל זה עבודת גדולי ומבחרי הצדיקים,
 שתמיד זורקים ומשליכים מעצמם את חכמתם
 הקדושה, ועובדים את הקדוש-ברוך-הוא
 בתמימות ובפשיטות גמורה, בלי שום חכמות
 והשכלות כלל. ולכן הם זוכים בכל פעם להגיע
 למדרגות עליונות וגבוהות עד מאד בהשגות
 אלקות, וכן אפלו אנשים פשוטים, שאינם יכולים
 לזכות להשגה זאת, שלא יקשה להם שום קשיות
 למה צדיק ורע לו ורשע וטוב לו, על-כל-פנים
 זוכין על-ידי התמימות שיאמינו באמונה שלמה,
 כי ישרים דרכי הוי"ה ומשפטיו אמת ברחמים. כי
 זה עקר שלמות האמונה, שיאמין בהשם יתברך
 באמונה חזקה, ולא יהרהר על משפטיו והנהגתו

כָּלֵל. וְזֶה (תהלים קיט): "דָּרַךְ אַמוּנָה בְּחַרְתִּי
 מִשְׁפָּטֶיךָ שׁוֹיִתִּי", הֵינּוּ שְׁתַּגִּיעַ הָאֲמוּנָה עִם תְּקוּן
 הַמִּשְׁפָּט, שֶׁהָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה תָּבִיא אוֹתוֹ, שְׁלֹא
 יִקְשֶׁה שׁוּם קִשְׁיוֹת אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא יִהְיֶה לְבָבוֹ
 עָקָם בְּעַקְמוּמִיּוֹת, חֵס וְשָׁלוֹם. וְזֶה מִמְּשִׁיכִין עַל-יַדֵּי
 הַנֶּפֶת הָעֵמֶר שְׁעוּרִים, שְׁמַרְיָמִין כָּל הַמִּשְׁפָּטִים
 וְהַדִּינִים לַהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ, כִּי מְנִיפִין הָעֵמֶר, וּמַעֲלָה
 וּמוֹרִיד, שְׁזֶה סוּד (תהלים עה): "כִּי אֲלָקִים שׁוֹפֵט זֶה
 יִשְׁפִּיל וְזֶה יָרִים", שְׁמוֹדִיעִין שֶׁהַכֹּל מֵהֵשֶׁם יִתְבָּרֵךְ,
 וְאֵין לַהֲרַחֵק אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, וּבְזֶה בְּעֶצְמוֹ
 מִמְּתִיקִין הַדִּינִים. וְזֶה שְׁאֲמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים
 (מְנַחֹת סב.): מוֹלִיךְ וּמְבִיא כְּדֵי לְעַכֵּב רוּחוֹת רָעוֹת,
 מַעֲלָה וּמוֹרִיד כְּדֵי לְעַצֹר טְלָלִים רָעִים; שֶׁהֵם כָּלֵל
 כָּל הַדִּינִים וְהַיִּסּוּרִים שְׁבָאִים מֵרוּחוֹת רָעוֹת וְחֶסְרוֹן
 הַפְּרָנְסָה שְׁבָא בְּטְלָלִים רָעִים, שְׁכֻלָּם נִמְתָּקִין
 וְנִתְבַּטְּלִין עַל-יַדֵּי הַנֶּפֶת הָעֵמֶר, עַל-יַדֵּי שְׁמַאֲמִינִים
 כִּי צָדִיק הֵשֶׁם, שֶׁהוּא תְּקוּן הַמִּשְׁפָּט.

ו.

וְזֶה שְׁאֲמְרוּ חַכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (יְבָמוֹת סב.),
 שְׁבִימֵי הַסְּפִיָּרָה מֵתוֹ תְּלַמִּידֵי רַבִּי עֲקִיבָא, שְׁלֹא

הִיְתָה אֲהָבָה בֵּינֵיהֶם, הֵינּוּ שְׁלֹא כִּבְדוּ זֶה אֶת זֶה, שְׁזֶה פָּגַם הַמְּשַׁפֵּט, כִּי הַמְּשַׁפֵּט שְׁשׁוֹפְטִים זֶה בֵּין זֶה, הוּא בְּשִׁבִיל אֲהָבָה וְשְׁלוֹם וּלְבַטֵּל הָרִיב, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (זְכָרְיָה ח'): "מְשַׁפֵּט שְׁלוֹם שְׁפָטוּ בְּשַׁעֲרֵיכֶם"; וְעַל-כֵּן אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא (ירושלמי נדרים, פָּרָק ט', הַלְכָה ד') עַל הַפָּסוּק (ויקרא יט'): "וְאֲהַבְתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ", זֶה כָּלֵל גָּדוֹל בַּתּוֹרָה; כִּי כָּל הַתּוֹרָה נִקְרְאת מְשַׁפֵּט, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תהלים יט): "מְשַׁפֵּט הוֹי"ה אֱמֶת", שֵׁשׁ אֲהָבָה הַקְּדוּשָׁה שׁוֹרָה, וְזֶה שֶׁהַזְהִירָה הַתּוֹרָה בַּפְּרָטִיּוֹת עַל אֲהַבַת הַגֵּר, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (דְּבָרִים י'): "וְאֲהַבְתֶּם אֶת הַגֵּר", וְכֵן (ויקרא יט): "וְאֲהַבְתָּ לוֹ כְּמוֹךָ", כִּי הַגֵּר צָרִיף בְּיוֹתֵר לְתַקּוּן הַמְּשַׁפֵּט, שֶׁהוּא אֲהָבָה דְקַדְשָׁה, וְכֵן כָּל בְּעַל תְּשׁוּבָה שֶׁחֹזֵר בַּתְּשׁוּבָה, הוּא בְּחִינַת גֵּר, כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חֵלֶק א', סִימָן יד); וְעַל-כֵּן תַּלְמִידֵי רַבִּי עֲקִיבָא שְׁפָגְמוּ בְּאֲהָבָה, שֶׁהוּא פָּגַם הַמְּשַׁפֵּט, עַל-כֵּן מֵתוּ בִּימֵי הַסְּפִירָה, שָׂאז עוֹסְקִין בְּתַקּוּן הַמְּשַׁפֵּט. וְהַתַּקּוּן שְׁלֵהֶם הָיָה עַל-יְדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי וְחַבְרִיו, שֶׁאָמַר "אַנֵּן בְּחַבִּיבוּתָא תִּלְיָא" לְתַקּוּן הָאֲהָבָה, שֶׁתְּהִיָּה תָּמִיד בֵּין הַתַּלְמִידִים אֲהָבָה, כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי עָסַק בְּיוֹתֵר בְּמַעֲשֵׂה מֶרְכָּבָה, שֶׁהֵם כָּל סוּדוֹת הַקְּבָלָה

שגלה, שכל זה הוא סוד קשור המרכבה, ששם שורה אהבה הקדושה, שזהו סוד תקון המשפט. ועל-כן הלולא דרבי שמעון בר יוחאי הוא בימי הספירה בל"ג בעומר, כי עקר תקון הספירה, הוא על-ידי קשור המרכבה, ששם הוא תקון המשפט, שרבי שמעון בר יוחאי עסק בזה.

ז.

וזו המעלה של אדם שזוכה לבוא אל ציון התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, ובפרט בל"ג בעומר ביום ההלולא דליה, וכן הוא ענין גדול מאד להיות רגיל ללכת על קברי הצדיקים, שהוא דבר גדול מאד מאד, וכמו שאמר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות צדיק, סימן קעג): על-ידי השתטחות על קברי הצדיקים, הקדוש-ברוך-הוא עושה לו טובות, אף-על-פי שאינו ראוי לכך; כי הצדיקים אפלו אחר הסתלקותם עוסקים בתקון המשפט, ובפרט אלו שזוכים לבוא אל ציונם הקדוש, ושופכים שם את לבבם המר, וצועקים ובוכים על גדל עקמומיות לבבם, שמלאים קשיות וספקות אחריו יתברך, וצועקים מעמק הלב, וחוזרים בתשובה

שְׁלֵמָה עַל כָּל הַקְּשִׁיּוֹת וְהַבְּלוּלִים, אֲזִי הַצְּדִיקִים
הַקְּדוּשִׁים מִקְּשָׁרִים אוֹתָם אֶל הַמְּרַכְּבָה הָעֲלִיוֹנָה.
וְלִכֵּן הוּא דָּבָר גָּדוֹל מְאֹד לָבוֹא עַל קַבְרֵי צְדִיקִים,
וּלְבַקֵּשׁ שֵׁם רַחֲמִים רַבִּים מֵעַמֶּק הַלֵּב עַל תְּקוּן
הַמִּשְׁפָּט, שֶׁזֶה מֵה שׁוֹרְבֵנוּ ז"ל הַזֵּהִירָנוּ לָבוֹא אֶל
צִיּוּנוֹ הַקְּדוּשׁ, וְלִתֵּן פְּרוּטָה לְצַדָּקָה, וְלוֹמַר שֵׁם אֶת
הָעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים הַנִּקְרָאִים 'תְּקוּן הַכְּלָלִי',
שֶׁהֵם הָעֲשָׂרָה מִיְּנֵי נְגִינָה, שֶׁהֵם תְּקוּן הַבְּרִית,
כְּמוֹבֵא בְּדַבְּרֵי ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן רה),
כִּי עַל-יְדֵי פֶגֶם הַבְּרִית בָּאִים לְפָגֶם הַדַּעַת, שֶׁמִּשֵּׁם
נִמְשָׁכִים כָּל הַקְּשִׁיּוֹת וְהַסְּפָקוֹת שֵׁישׁ לְאָדָם עָלָיו
יִתְבַּרֵּךְ; כִּי כִשְׂאָדָם הוּא פּוֹגֵם בַּבְּרִית, וְרַחֲמָנָא
לִישְׁזַבֵּן, עַל-יְדֵי-זֶה נִפְגָּם מִחוּ וּדְעָתוֹ, וְהוּא מְלֵא
קְשִׁיּוֹת וְסְפָקוֹת אַחֲרָיו יִתְבַּרֵּךְ, שֶׁזֶה קִלְקוּל
הַמִּשְׁפָּט, שֶׁנִּדְמָה לוֹ שֶׁהוֹלְכִים עִמּוֹ מִלְמַעְלָה שְׁלֵא
בְּמִשְׁפָּט וְצַדִּיק, שֶׁמִּשֵּׁם בָּא, שֶׁכָּל מִי שֶׁפָּגֵם בַּבְּרִית,
הוּא מְלֵא קְשִׁיּוֹת וְסְפָקוֹת אַחֲרָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְהוּא
תָּמִיד שׁוֹרֵה בְּעַצְבוֹת וּבְמִרְרוֹת, וְצָרִים וּמְרִים לוֹ
הַחַיִּים, וּבְזֶה שְׁזוּכָה לָבוֹא אֶל צִיּוּן רַבֵּנוּ ז"ל,
וְאוֹמַר שֵׁם אֶת הָעֲשָׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שֶׁגָּלָה
בְּשִׁבִיל תְּקוּן הַבְּרִית, עַל-יְדֵי-זֶה זוּכָה לְתְּקוּן
הַמִּשְׁפָּט, שֶׁנִּתְיָשְׁבִים לוֹ כָּל הַקְּשִׁיּוֹת, וְרוֹאֵה אֲשֶׁר

(דברים לב): "הצור תמים פָּעָלוּ כִּי כָּל הִרְכִּיו מִשְׁפָּט, אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא"; וזו מעלת השמחה שיש אצל קברו של התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי בל"ג בעומר, שאז הם ימי הספירה, ואז עוסקים בתקון המשפט. ולכן היא זכות גדולה מאד, לבוא דיקא אז אל ציונו הקדוש במרון, ולשפך שיח ותפלה אליו יתברך, שיזכה לתקון המשפט, שלא יהיו לו שום קשיות וספקות אחריו יתברך, שזה עקר הגאולה, כי כל זמן שיש לאדם עקמומיות וספקות וקשיות אחריו יתברך, זה עקר הגלות, כי מרים לו החיים מאד, ואינו מוצא את מקומו, כי מי שרחמנא לצלן, נכנס בקשיות ובספקות אחריו יתברך, לו לבו סחרחר, בבחינת (תהלים לח): "לבי סחרחר עזבני כחי ואור עיני גם הם אין אתי", ועל-כן כשזוכה לבוא בל"ג בעומר אצל ציון התנא הקדוש של רבי שמעון בן יוחאי במרון, אז נתקן אצלו המשפט, וזוכה אל ל"ב טו"ב, ומתנוצץ לו אור הגאולה העתידה, אשרי לו ואשרי חלקו!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

קונטרס

סגלת ל"ג בעמר

יגלה נוראות ונפלאות ממעלת היום הקדוש ל"ג בעמר, יום
ההלולא של התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי, ואשרי מי
שָׂבָא אַז לציונו הקדוש, ויקבל ממנו שי ומתנה.

בְּנוֹי וּמִיּוֹסֵד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָא, אֲדוֹנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵינוּ

רַבִּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגָּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן

הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִים לִיה

רַבִּי נֶתָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגָּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלַב בְּפִסְוִקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְרִסְלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכְב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: יוֹם ל"ג בְּעֹמֶר
מְסַגֵּל מְאֹד לַפְּעַל אֲצִלוּ יִתְבַּרְךָ כָּל מַה
שְׁצָרִיכִים, כִּי עֵצֶם הַיּוֹם הַזֶּה הַהִסְתַּלְקוֹת
שֶׁל רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, נִקְבַּע לְדוֹרוֹת,
שִׁיּוֹם הַלּוֹלֵת הַצַּדִּיק הוּא יוֹם מְסַגֵּל מְאֹד
לְהַמְשִׁיךְ יְשׁוּעוֹת בְּזִכּוֹת הַצַּדִּיק הַקָּדוֹשׁ
הַזֶּה, שֶׁנִּסְתַּלַּק בַּיּוֹם הַזֶּה, כִּי רַבֵּי שְׁמַעוֹן
בֶּן יוֹחָאִי גָּלָה אֶת אִמְתּוֹת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרְךָ
בְּגִלּוֹי רַב וְנִפְלָא מְאֹד, עַל-יְדֵי סְפָרֵי הַזִּהָר
וְהַתְּקוּנִים, וְכָל הַצַּדִּיקִים אַחֲרָיו, כְּגוֹן:
הָאֲרִיז"ל וְתַלְמִידָיו, וְהַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב
הַקָּדוֹשׁ זי"ע וְתַלְמִידָיו, כָּל אֶחָד בָּנָה אֶת
תּוֹרָתוֹ וְאֶת עֲבוֹדָתוֹ וְאֶת חֲדוּשָׁיו עַל-פִּי
סְפָרֵי הַזִּהָר וְהַתְּקוּנִים, וְלָכֵן מֵאִז ל"ג
בְּעֹמֶר, יוֹם הַהַלּוּלָא שֶׁל רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאִי, נִקְבַּע לְדוֹרוֹת, שֶׁבַּיּוֹם הַהַלּוּלָא שֶׁל
צַדִּיק, אִז הוּא זְמַן מְסַגֵּל מְאֹד מְאֹד
לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ זְכוֹת הַצַּדִּיק.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקעז)

קוֹנְטְרָס

סִגְלַת ל"ג בְּעִמּוֹר

א.

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי הַבְּטִיחַ, שְׁעַל יְדוֹ לֹא
תִּשְׁתַּכַּח הַתּוֹרָה מֵעַם יִשְׂרָאֵל

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְהַכְנִיס בְּעַצְמְכֶם
אֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְלִידַע שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא מְחַיֶּה וּמְתַהוֶה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה,
וְדוֹמֵם, צוֹמַח, חַי, מְדַבֵּר — זֶה עֵצֶם אֱלֻקוֹת; כִּי
הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַלְּבִישׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה
בְּאִפְּן כְּזֶה, שֶׁמֶחַד גִּיסָא — אֵין רוּאִים כָּלוּם, אֲשֶׁר
מִחַמַּת זֹאת נִקְרָא 'עוֹלָם' — לְשׁוֹן 'הָעֵלָם',
שֶׁנַּעֲלַמַת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּתוֹךְ הָעוֹלָם, אֲבָל מֵאִידֶךָ
גִּיסָא — מִי שֶׁמִּחַפֵּשׁ וּמִבְּקֵשׁ, בּוֹדָאֵי יִמְצָא אֶת
הָאֱלֻקוֹת שִׁישׁ בְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה. וְזוֹ כָּל עֲבוֹדַתְנוּ,

שָׁאֲנוּ עֲמָלִים שְׁבַעִים שָׁנָה בְּזֶה הָעוֹלָם — לְבַקֵּשׁ
 וּלְחַפֵּשׂ וּלְמַצֵּא אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, שֶׁזֶה
 כָּלֵל הַמְצוֹת שָׁאֲנוּ זֹכִים לְקַיֵּם בְּכָל יוֹם, שֶׁעַל-יְדֵי
 כָּל מְצוּהָ וּמְצוּהָ שָׁאֲדָם מְקַיֵּם, הוּא מְחַפֵּשׂ וּמְבַקֵּשׁ
 עַד שֶׁמוֹצֵא אֶת הָאֱלֻקוֹת שֶׁבְּבְרִיאָהּ. לְזֹאת, בְּנֵי
 וּבְנוֹתֵי הַיִּקְרִים! עָלֵינוּ לְהִתְחַזֵּק מְאֹד, וּלְקַיֵּם אֶת
 מְצוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ בְּשִׂמְחָה עֲצוּמָה, כִּי עַל-יְדֵי כָּל
 מְצוּהָ וּמְצוּהָ, מִתְקַרְבִּים אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 וּמְמַשִּׁיכִים עַל עֲצָמָם אֲמוּנָה. וְכִמוֹ שֶׁאוֹמֵר דָּוִד
 הַמֶּלֶךְ (תְּהִלִּים קִיט, פו): "כָּל מְצוֹתֶיךָ אֲמוּנָה" —
 כָּל הַמְצוֹת צְרִיכוֹת לְהִבְיֵא אֶת הָאָדָם לְאֲמוּנָה. וְכֵן
 אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מִדְּרַשׁ אֲגָדָה): כָּל הָעוֹשֶׂה
 מְצוּהָ אַחַת יִתְרָה עַל הַמְצוֹת, הוֹמָה כְּמִי שֵׁישׁ לוֹ
 אֵלּוּק; עַל-יְדֵי כָּל מְצוּהָ שֶׁיהוּדֵי זֹכֶה לְקַיֵּם, אֲזִי
 מְמַשִּׁיף עַל עֲצָמוֹ אוֹר וְזִיו וְדַבְּקוֹת וְחִיּוֹת הַבּוֹרָא
 יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, וְנִחְשָׁב כְּאִלוֹ קַיִם אֶת כָּל הַתּוֹרָה.
 וּמַהִי תּוֹרָה? אֲמַאי אֶקְרִי תּוֹרָה? דְּמוּרֵי וְגַלֵּי מַה
 דְּהוּי סְתוּם מְנִיָּה (זֶהר מְצַרַע נג:); נַעֲלַמַת מִבְּנֵי-אָדָם
 הָאֱלֻקוֹת, עַל-כֵּן סוּבְלִים תְּלָאוֹת וְצַעַר רַב; כִּי אִם
 הָיוּ רוֹאִים וּמְרַגְּשִׁים אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲזִי
 לֹא הָיוּ סוּבְלִים שׁוּם סָבֵל, כִּי הָיָשׁ עוֹד נַעַם זִיו
 וְאוֹר וְחִיּוֹת וְדַבְּקוֹת, יוֹתֵר מִזֶּה שָׁאֲדָם מְרַגְּשִׁים

רוחניות אלקות? ! אשר אז לא עוברים עליו שום
צרות ויסורים! אלא כשאדם שוכח, כביכול, ממנו
יתברך, אז עוברים עליו כל מיני סבל, מרירות
והרפתקאות. וזה מה שאמר משה רבנו (דברים לא,
יז): "וחרה אפי בו ביום ההוא, ועזבתים, והסתרתני
פני מהם וגו', ומצאהו רעות רבות וצרות, ואמר
ביום ההוא, הלא על פי אין אלקי בקרבי מצאוני
הרעות האלה"; למה עוברות על בני-אדם צרות
רבות ורעות? מפני שאין אלקי בקרבי, הינו מחמת
שאדם איננו מרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, כי
נתקיים אצלו (שם פסוק יח): "ואנכי הסתר אסתיר
פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה, כי פנה
אל אלהים אחרים"; עם כל זאת הקדוש-ברוך-
הוא אב הרחמן, ומבקש (שם פסוק ט): "ועתה
כתבו לכם את השירה הזאת, ולמדה את בני
ישראל, שימה בפיהם למען תהיה לי השירה הזאת
לעד" וגו'; הינו שעם ישראל ישמעו היטב אל
דברי התורה הקדושה, שקבלנו על-ידי משה רבנו
בהר סיני, שמזהירנו הקדוש-ברוך-הוא, שיעשה
חסד עם עם ישראל, ויחזיר אותם לארץ ישראל,
"כי אביאנו אל האדמה אשר נשבעתי לאבותיו זבת
חלב ודבש וגו' ופנה אל אלהים אחרים, ועבדום

וּנְאֻצוּנִי וְהִפֵּר אֶת בְּרִיתִי" (שם פסוק כ); אֲבָל אִם הֵם יַעֲזֹבוּ, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, אֶת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, אֲזִי יִרְחֲקוּ אוֹתִי מֵהֶם, כְּמֵאמָרָם ז"ל (סוֹטָה ג:): בְּתַחֲלָה הִיָּתָה הַשְּׂכִינָה עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כִּיּוֹן שֶׁחֲטָאוּ, נִסְתַּלְקָה הַשְּׂכִינָה מֵהֶם. מִהִי הַשְּׂכִינָה? גְלוּי אֱלֻקוֹת, שְׁכַל יְהוּדֵי צָרִיךְ לְהִרְגִישׁ אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁנִּמְצָא וְאִין בְּלַעְדוֹ נִמְצָא; אֲבָל כִּיּוֹן שֶׁאָדָם חוֹטֵא כָּלפִי מַעֲלָה, אֲזִי מִרְגִישׁ כָּל מִינֵי צָרוֹת וְיִסוּרִים וְרָעוֹת רַבּוֹת הָעוֹבְרוֹת עָלָיו. וְלִכֵּן אוֹמֶרֶת הַתּוֹרָה: "כִּי אֲבִיאֲנֹו אֶל הָאָדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאֲבֹתָיו, זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ, וּפָנָה אֶל אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַעֲבָדוּם וּנְאֻצוּנִי" וְגו'; אֲנִי אֶתֵּן לָהֶם אֶת הָאָרֶץ — אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְיִרְגִישׁוּ אֶת הַנֶּעֱם, אֶת הַזִּיּוֹ וְאֶת הָאֱהָבָה שֶׁאֲנִי אוֹהֵב אוֹתָם, וְאֶתֵּן לָהֶם מִכָּל טוֹב הָאָרֶץ, אֲבָל אִם "וּפָנָה אֶל אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַעֲבָדוּם", וְעַל-יְדֵי-זֶה "וּנְאֻצוּנִי וְהִפֵּר אֶת בְּרִיתִי", בַּעֲבוּר זֶה סוֹבֵל אֶת כָּל הַצָּרוֹת.

וְאֲנֹו עֵדִים, שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא חָמַל עַל עַם יִשְׂרָאֵל, וְנִתְקַבְּצוּ קְבוּץ גָּדוֹל מֵעַם יִשְׂרָאֵל חֲזָרָה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבוֹתֵינוּ, וְהָעֶרְב־רַב מְנַצְלִים בְּיֹתֵר אֶת תְּמִימוֹתָם שֶׁל אַחֵינוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

מעדות המזרח, ובמקום שנחזור בתשובה, במקום
 שנכיר את הקדוש-ברוך-הוא, ובמקום שנקים את
 המצוות, נתערב בינינו ערב-רב, שהעבירו מליוני
 יהודים מהאמונה הקדושה, ורוצים לעקר את שם
 ה' מנשמות ישראל, עוקרים את השבת מעם
 ישראל, אשר השבת היא שמו יתברך, כמו שכתוב
 בזהר (ח"ב פה:): מהי שבת? שמא דקדשא בריך
 הוא ההוא דשלים מכל סטרוי. שבת היא השם של
 הקדוש-ברוך-הוא העליון, שמחיה את כל
 העולמות. וכשהיהודי זוכה ושומר שבת, אזי
 ממשיך על עצמו אור וזיו ודבקות וחיית הבורא
 יתברך שמו. על-כן הערב-רב רוצים לעקר
 מנשמות ישראל לגמרי את השבת, להשכיח מהם
 את התורה והמצוות, לחסל את הישיבות ואת
 תלמודי-התורה — היה לא תהיה. ועל זה התורה
 הקדושה אומרת (שם פסוק כא): "והיה כי תמצאן
 אתו רעו"ת רבות וצרו"ת, וענתה השירה הזאת
 לעד, כי לא תשכח מפי זרעו" וגו'; התורה מעידה
 שלא תשכח התורה מעם ישראל. אומר רבנו ז"ל
 (התחלת הלכותי-מהר"ן), שבפסוק זה כבר נבא משה
 רבנו נבואה, שלעם ישראל יקום צדיק קדוש, תנא
 אלקי, רבי שמעון בן יוחאי, והוא ישאיר לנו

ספרים כאלו, אשר על ידם כל עם ישראל ישובו בתשובה שלמה, והם: ספרי הזהר והתקונים. כי מאחר שבסוף כל הדורות, יהיו לעם ישראל רעות רבות וצרות, וכמעט שיהיה כליון, עם כל זאת "וענתה השירה הזאת לפניו לעד, כי לא תשכח מפיו זרעו"; הינו, כידוע, מלחמת העולם הראשונה פרצה בשנת תרע"ו, ומלחמת העולם השנייה פרצה בשנת תרצ"ו, אשר אז החלו חבלי משיח מהעמלקים, ימח שמם וזכרם. תרע"ו — אותיות רעו"ת, תרצ"ו — אותיות צרו"ת, שאז החלו חבלי משיח, שסבלנו מגויים רשעים ארורים, אכזרים, רוצחים בדם קר בלי שום רגש אנושי, גרועים מחיות טורפות, אשר הכחידו מליונים מנשמות ישראל, ואם לא הי בזה, שהיתה שואה גשמית, אזי באה אחר-כך שואה רוחנית, אשר העבירו על הדת מליונים מנשמות ישראל. עם כל זאת אמר משה רבנו: "כי לא תשכח מפיו זרעו". ואומרים חכמינו הקדושים (שבת קלח:): כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה, הינו ביבנה היה קבוץ של התנאים, שהתקבצו יחד וישבו שורות שורות ככרם, והחלו לדון — מה יהיה עם עם ישראל בסוף הדורות, במאה האחרונה של אלפים שנות

גלות? ובאו לידי החלטה ונסכם בדעתם: עתידה תורה שתשפח מישראל; אין רואים עצה אחרת, אלא שתשכח התורה הקדושה מעם ישראל, כי בעקבתא דמשיחא תהיינה צרות רבות ורעו"ת כאלו, שלא יוכלו לעמד בהן, ולא יחזיקו מעמד. קם רבי שמעון בן יוחאי ואמר: חס ושלום, כיצד תאמרו שתשכח התורה מישראל? ! אני מבטיחכם, "כי לא תשכח מפ"י זרעו". וגלה לנו רבנו ז"ל סוד נפלא מאד, למה רבי שמעון בן יוחאי נקט דיקא את הפסוק הזה? אלא שסופי תבות של הפסוק הזה, הוא צרוף המלה: יו'ח'א"י. רבי שמעון בן יוחאי נבא, שמפי זרעו של יוחאי, שזה סובב על עצמו, יקום אחד, אשר הוא יותר ספרים קדושים כאלו בעולם, אשר מי שרק יסתכל בהם, ימשך לבו אליו יתברך; והם ספרי הזהר והתקונים. ולכן כתוב בזהר (נשא זף קכד:): בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא; על-ידי ספר הזהר עם ישראל יצאו מהגלות. ומי שרגיל ללמד זהר, רואה שהספר הזה מדליק את נשמות ישראל, ומאיר להם את אור השכינה הקדושה. כי ספרי הזהר מחזירים בתשובה שלמה. ומכניסים בו תשוקה עצומה אחריו יתברך, כי מי

שרגיל לגרס בזהר, נדלקת נשמתו כשמש בצהרים,
מרכ האור הגנוז בו. ולכן האר"י הקדוש נתן תקון
לבעל תשובה — שיגרס בכל יום חמשה דפים
זהר, או חמשה דפים תקוני-זהר, שזה התקון הכי
גדול.

ולזאת, בני היקרים! עכשו בל"ג בעמר, סגלה
גדולה לקבל על עצמכם לגרס בכל יום כמה דפים
זהר או תקונים, אשר זה מזכך את הנפש, וזה
התקון לנשמה. ומכל שכן וכל שכן, כשאדם זוכה
ביום ל"ג בעמר להגיע אל הציון הקדוש של רבי
שמעון בן יוחאי, שאז הוא יום ההלולא שלו, יום
חתנתו. כשפלוני עושה חתנה, אזי ידיד, חבר
וקרוב, משתתפים בשמחה ושמחים יחד, ומקבלים
שי מתנה מבעל השמחה, כמו-כן, בני ובנותי
היקרים! "סגלת ל"ג בעמר" אין לתאר ואין לשער
כלל; כי בו ביום שבאים אל הציון הקדוש של רבי
שמעון בן יוחאי במרון, אפלו לכמה דקות, רק
להראות את עצמו על החר הקדוש, הרי זה כבר
תקון נפלא מאד, ומקבלים מרבי שמעון מתנה, שי
נפלא, כי זה יום החתנה שלו, יום ההלולא שלו,
יום שבו נתעלה למעלה למעלה. לכן יום ל"ג

בעמר הוא יום שמחה גדולה בכל העולמות, וכל
 יהודי שרק בא אל הציון הקדוש של רבי שמעון
 בן יוחאי, יקבל שי, אף שאינו אומר כלום, אלא
 בא לדקות ספורות בלבד. ומכל שכן כשיהודי בא
 ושופך לבו להקדוש-ברוך-הוא ומבקש בזכות
 התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, שיזכה
 לישועה, אינכם יכולים לתאר את גדל השעשועים
 שנעשים למעלה מן התפלות הללו. ואם הייתם
 יודעים גדל הזכות להיות ביום ל"ג בעמר בהר
 מרון, מקום גניזתו של התנא הקדוש רבי שמעון,
 הייתם עוזבים הכל, ונוסעים ורצים העקר להגיע
 לשם, אף בשביל דקות ספורות, להיות ביום זה
 סמוך ונראה אצל הציון הקדוש הזה, כי אז
 מקבלים ממנו מתנות. ומי מאתנו אינו צריך
 מתנה?! זה צריך זווג, זה צריך בריאות, זה צריך
 גחת, זה צריך פרנסה, זה צריך ישועה לצאת מכל
 הצרות והחובות ועוד כהנה וכהנה. לזאת, בני
 ובנותי היקרים! "סגלת ל"ג בעמר" לא נתן להבין
 כלל, כי אז נעשית שמחה בכל העולמות, כי רבי
 שמעון בן יוחאי, הוא התנא שעמד איתן, נגד כל
 חכמי ישראל, שאמרו, אשר מרב הצרות והיסורים
 שיעברו על עם ישראל, עתידה התורה להשכח.

וְעַמֵּד תִּקְיָף וְאָמַר: חֶסֶד וְשָׁלוֹם, "כִּי" לֹא תִשְׁכַּח
 מִפִּי זִרְעוֹ, מִזִּרְעוֹ שֶׁל יוֹחָאי, שְׁזָהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן,
 אֲשֶׁר עַל יָדוֹ תִהְיֶה הַשְּׂאֲרוֹת הַתּוֹרָה לְנִצָּחַ. וְזֹאת
 אָנוּ רוֹאִים בְּחוּשׁ — אֵת "סִגְלַת ל"ג בְּעֶמֶר", הַיּוֹם
 הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה, יֵשׁ בּוֹ סִגְלָה מֵיַחֲדָת, אֲשֶׁר הוּא כְּאֶבֶן
 שׁוֹאֵבֶת, כְּמַגֵּנט מִמֶּשׁ, אֲשֶׁר רַבְבוֹת רַבְבוֹת נִשְׁמֹת
 יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁכִים אֶל הַצִּיּוֹן הַקָּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן
 בֶּן יוֹחָאי לְהִיּוֹת שָׁם, לְהִרְאוֹת פְּנֵיהֶם, וְאִיזוֹ זְכוּת
 הִיא לָהֶם?! לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! הֲבֵיא לֹא
 נִפְסִיד אֵת הַסִּגְלָה הַזֹּאת — לְהִיּוֹת בְּצִיּוֹן הַקָּדוֹשׁ שֶׁל
 הַתְּנַא הַזֶּה, וְנִשְׁפָּף שָׁם לְבָנוֹ וְצִקוֹן לְחֻשְׁנוֹ, וְנִבְקַשׁ
 מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ בְּזְכוּת הַתְּנַא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי,
 שְׂיִמְחַל לָנוּ עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְנִזְכֶּה לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה, וְנִקְבַּל עַל עֲצֻמְנוֹ אֵת עַל הַמְצוּוֹת, שְׁמִירַת
 שַׁבָּת, טְהוֹרַת הַמְשַׁפְּחָה, אֲכִילַת מַאֲכָלוֹת כְּשָׂרִים,
 נְתִינַת חֲנוּף תּוֹרְנֵי לִילָדִים, וְלִבֵּל נָא נִתְפַּעַל
 מִהַעֲרֹב־רַב, הַרוֹצִים לְעַקֵּר מֵאֲתָנוּ אֵת הָאֲמוּנָה
 הַקָּדוֹשָׁה, חִפְצִים לְשָׂרֵשׁ מֵאֲתָנוּ אֵת הַשַּׁבָּת,
 מִמְּלָאִים אֵת הָאָרֶץ בְּחַנְיּוֹת אֲשֶׁר מוֹכָרִים בָּהֶם
 בְּרִישׁ-גְּלִי בֶּשֶׁר חֲזִיר, אֲשֶׁר כָּל זֶה הוּא רַק נִסְיוֹן,
 שְׁמִנְסִים אוֹתָנוּ לְאֵן נִפְנֶה בְּעֵת צָרָה. כִּי עִם יִשְׂרָאֵל
 שְׂרוּיִים בְּצָרָה גְּדוֹלָה מְאֹד עֲכָשׁוּ, בְּאִפְּן שְׁעוֹד לֹא

הִיָּה מִשָּׁךְ כָּל שָׁנוֹת הַהִיסְטוֹרִיָּה שְׁלָנוּ, מֵאִז
שָׁנַעְשִׂינוּ לְעַם, כִּי מְעֵזִים לְדַבֵּר פְּתוּחַ נֶגֶד הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא וְנֶגֶד כָּל הַקְּדוֹשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, וְלִבְנוֹ
נִקְרָע לְגִזְרִים, בְּשַׁעַה שְׁאָנוּ רוֹאִים מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ,
אֵיךְ מִתְעַרְבִים בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל רַבּוֹת גּוֹיִים
וְגוֹיּוֹת, וְהַכֹּל כְּדֵי לְבֹלֵל אוֹתָם בֵּינֵינוּ, וְאֵין פּוֹצֵה
פֶּה וּמִצְפִּצֵף, אֲדַרְבָּה! מְדַבְּרִים פְּתוּחַ נֶגֶד כָּל
הַקְּדוֹשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, מְדַבְּרִים פְּתוּחַ נֶגֶד הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, רַחֲמָנָא לִישׁוֹבֵן, דְּבַר כְּזֶה עוֹד לֹא הָיָה,
זֶה מְגִלָּה וּמְרִמָּז, שְׁאֲנַחְנוּ סְמוּכִים מְאֹד מְאֹד לְיוֹם
הַמִּיחָל, שֶׁהוּא יוֹם הַגָּאֻלָּה, בּוֹ נִגְאָל מְכָל צְרוּתֵינוּ,
וּבְזָכוֹת הַתְּנָא הָאֱלֹקֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, תְּתַגְּלָה
לָנוּ הַשְּׁכִינָה הַקְּדוֹשָׁה, שְׁכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתָּנוּ
יִזְכֶּה לְרֹאוֹת בָּמוֹ עֵינָיו אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יְתַבְּרֵךְ,
שְׂאֵז נִגְאָל מְכָל צְרוּתֵינוּ; כִּי עַקֵּר הַגְּלוּת, אוֹמֵר
רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן ז'), זֶה רַק
מִחֲמַת חֶסְרוֹן אֱמוּנָה; כִּי אִם עִם יִשְׂרָאֵל הָיוּ חֲזָקִים
בְּאֱמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יְתַבְּרֵךְ, הָיוּ מְדַבְּרִים אֵלָיו
יְתַבְּרֵךְ כְּמוֹ שְׁמְדַבְּרִים אֵל חֵבֵר טוֹב, וְאֵזִי לֹא הָיִינוּ
סוֹבְלִים כָּלֵל. כִּי מֵהִי הַגְּלוּת? שְׁנַעְעֵלָם וְנִסְתָּר
מֵאַתָּנוּ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא! כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "וְאֲנֹכִי
הִסְתַּר אֶסְתִּיר פָּנָי בְּיוֹם הַהוּא עַל כָּל הָרָעָה אֲשֶׁר

עֲשֵׂה, כִּי פָנָה אֶל אֱלֹהִים אַחֲרַיִם; אָנוּ רוֹאִים
שֶׁהָאָרֶץ מְלֵאָה עִם גְּלוּלִים, בָּאִים מִכָּל הָעוֹלָם
צְלִינִים, עוֹבְדֵי עֲבוֹדָה זָרָה, וּמְמַלְאִים אֶת כָּל הָאָרֶץ
עִם טִמְאַת הַמַּסִּיוֹן, וְרוֹצִים לַעֲקֹר אֶת הָאֱמוּנָה מֵעַם
יִשְׂרָאֵל, עַד שְׁלֹכַל אֶחָד נִכְנָסוּ מִחֻשְׁבוֹת שֶׁל
כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, וּבִפְרָט שְׁכָלֵי הַתְּקַשְׁרוֹת
וְהַעֲתוּנִים מְלֵאִים זִהְמָה שֶׁל נְאוּף, שְׁקוּץ, תְּעוּב,
עֵרֹם וְזִהוּם, וּמַדְבְּרִים פְּתוּחַ נֶגֶד הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, אֲשֶׁר זֶה מֵה שְׁעוֹקֵר אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִמֶּנּוּ
יִתְבַּרֵךְ, עַד שֶׁנִּתְקַיְּמוּ: "וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא הֲלֹא עַל
כִּי אֵין אֱלֹהֵי בְּקֶרְבִי מִצְאוּנֵי הַרְעוֹת הָאֵלֶּה"; הֵינּוּ
מִחֻמַּת שְׂאִין מְרַגְּשִׁים אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, עַל-
כֵּן חָשִׁים בַּצָּרוֹת וּבִיְסוּרִים. אֲבָל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי
שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, הִשְׁאִיר אֶת סְפָרֵי הַזִּהְרָה
וְהַתְּקוּנִים, שֶׁעֲלִיהֶם נִבְנוּ כָּל כְּתָבֵי הָאֶרֶץ ו"ל,
שְׁמַגְלִים וּמְפָרְסָמִים אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
וְעֲלִיהֶם נִבְנוּ כָּל כְּתָבֵי הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב הַקְּדוֹשׁ זי"ע
וְתַלְמִידָיו הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁמְפָרְסָמִים לְכֻלָּם אֶת אֲמַתַּת
מִצִּיאוֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ. וּבִפְרָט עַל-יְדֵי סְפָרֵי רַבְּנוּ ז"ל,
שֶׁמְחַזְקִים וּמְעוֹדְדִים וּמְשַׁמְחִים אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל,
וּמְפִיחִים בָּהֶם חַיּוֹת וּדְבָקוֹת לַחֲזוֹר אֶל הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְגַאֲלָהּ. וְלִכְּנֹ

אשרי מי שמתמיד בספריו הקדושים, אשר הם מצילים את נשמות ישראל בדור הזה מקלפת הערב-רב, ומחדירים אמונה פשוטה בו יתברך.

ב.

רבי שמעון בן יוחאי מעורר מהשנה

בני ובנותי היקרים! רבי שמעון בן יוחאי מעורר מהשנה. רבנו ז"ל אומר (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן ס'): יש בני-אדם שישנים את ימיהם, ואפלו שמתפללים, אפלו שמקימים מצוות, אפלו שלומדים, אבל מחם ישן, ואינם חושבים ממנו יתברך, אינם זוכים לגלוי אלקות, אינם מרגישים את אמתת מציאותו יתברך, המחיה את כל הבריאָה כלה, אינם מרגישים את הקדוש-ברוך-הוא, אשר זו נקראת שנה. אבל התנא רבי שמעון הוא מעורר מהשנה. כי מי שמרגיל את עצמו ללמד זהר ותקונים, שאפלו האמירה בעלמא מזככת את הנפש, הוא נתעורר מהשנה. כל הספרים הקדושים שזכינו אליהם מכל חכמי ישראל משך כל הדורות, הם בנויים ומיסדים על ספר הזהר והתקונים; הן ספרי חסידות והן ספרי

מוֹסֵר — כֻּלָּם מְעוֹרְרִים אֶת בְּנֵי-אָדָם מִתְרַדְמָתוֹ, וּמַגְלִים לוֹ אֵיךְ לַחְזוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזַכֵּר, שְׂרַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, הוּא הַתָּנָא שֶׁמְעוֹרֵר מֵהַשָּׁנָה, וְלִכְן "סִגְלַת ל"ג בְּעוֹמֵר", לְהַתְעוֹרֵר מֵהַשָּׁנָה שֶׁאֲנַחְנוּ יֹשְׁנִים בָּהּ. דְּוֹד הַמֶּלֶךְ אֹמֵר (תְּהִלִּים ז'): "יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה, וְאִם בְּגִבּוֹרוֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה", אֲבָל הַשִּׁבְעִים שָׁנָה שֶׁל הָאָדָם פּוֹרְחִים, כְּמֵאֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן ס"א), שֶׁכֹּל הַשִּׁבְעִים שָׁנָה הֵם כְּרַבֵּעַ שָׁעָה; וְאֵנוּ רוֹאִים בְּנֵי-אָדָם, שֶׁבִשְׁבִיל שָׁעָה אַחַת מוֹכְנִים לְאַבֵּד אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא גַם יַחַד, אִךְ אִם הָיָה לְאָדָם הַשֶּׁכֶל הָאֱלֹקִי, לְדַעַת שְׂאִין בִּלְעָדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהֵכֵל לְכָל אֱלֹקוֹת גָּמוּר הוּא, הָיָה מִנְצֵל כָּל יוֹם וְיוֹם, כָּל שָׁעָה וְשָׁעָה, כָּל רֵגַע וְרֵגַע, וְהָיָה דְבוּק בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ; כִּי כָּל דְבָרָה וְכָל שְׁנִיָּה, כָּל רֵגַע שֶׁאָדָם חוֹשֵׁב מֵהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא מְקַיֵּם מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל (דְּבָרִים י"א, כ"ב): "וּלְדַבְּקָהּ בּוֹ", לְהִיּוֹת דְבוּק בְּבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ כְּדַבֵּק, וְאִז אָדָם אֵינוֹ יֹשֵׁן, אֲדַרְבָּה מְרַגֵּשׁ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה אִתּוֹ, עִמּוֹ וְאַצְלוֹ, וּמְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, אֲשֶׁר זֶה נִקְרָאת הַתְּבוּדָה —

לְשִׁיחַ וּלְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַרֵךְ. וְזֶה רַבְּנוּ ז"ל הַחֲדִיר
בְּעַם יִשְׂרָאֵל, וְאָמַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן פג),
שָׁזוּ תִהְיֶה עֲבוּדָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, וְלָמָּה נִקְרָא
'מְשִׁיחַ'? עַל שֵׁם 'מְשִׁיחַ' אֱלֹמִים; הֵינּוּ כְּשֶׁאָדָם
יֵשֶׁן אֵינָנו מְדַבֵּר, כִּי שְׂרוּי בְּשֵׁנָה עֲמָקָה, כִּאֲשֶׁר
מְדַבֵּר, הֵרִי זֶה סִימָן שֶׁהוּא עַר. אַךְ פְּעָמִים אֵין
הָאָדָם יֵשֶׁן בְּגוּפוֹ, עֵינָיו פְּקוּחוֹת, וּבְכָל זֹאת שְׂרוּי
בְּתַרְדֵּמָה, עַד שֶׁאֵינָנו יָכוֹל לִפְתַּח פִּיו וּלְדַבֵּר.
וְאֵימָתִי? כְּשֶׁהֵמַח שְׁלוֹ יֵשֶׁן, אֲזַי אֵינָנו יָכוֹל לְשִׁיחַ
וּלְדַבֵּר, וּמֵהוּ הַדְּבוּר? לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
וּלְסַפֵּר לוֹ כָּל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו וּמַעֲיֵק לוֹ. בְּנֵי
וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אִם הֵייתֶם יוֹדְעִים שֶׁהַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא אֶתְכֶם, עִמָּכֶם וְאַצְלָכֶם, וְשׁוֹמֵעַ
מֵה שֶׁאַתֶּם מְדַבְּרִים, אֲזַי הֵייתֶם מְדַבְּרִים רַק אֵלָיו
יִתְבַרֵךְ. וְכֵן אֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א'),
סִימָן סב): לָמָּה אָדָם אֵינוֹ מְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַרֵךְ? כִּי
נִכְנְסָה בּוֹ כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ
שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא פֹה אִתּוֹ, עִמּוֹ וְאַצְלוֹ,
וְהוּא יִתְבַרֵךְ נִמְצָא וְאֵין בִּלְעָדָיו נִמְצָא, וְלִכֵּן
מְסִתּוּבֵב מִפֹּה לְשֵׁם וּמְחַפֵּשׁ תְּקוּנִים, בְּשָׁעָה
שֶׁהִתְקוּן הַכִּי גָדוֹל — לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא, לִפְתַּח אֶת הַפֶּה וְלְשִׁיחַ כָּל לְבוֹ לְפָנָיו יִתְבַרֵךְ.

מהי חזרה בתשובה? אומר הנביא (הושע יד, ב):
 "שובה ישראל עד הוי"ה אלקיך, כי כשלת
 בעונך", איך שבים בתשובה? "קחו עמכם דברים
 ושובו אל ה'", אומרים חכמינו הקדושים (שמות
 רבה, פרשה לח, סימן ד'): איני מבקש מכם אלא
 דברים; הקדוש-ברוך-הוא אינו מבקש כלום —
 לא לצום ולא עבודות קשות, אלא 'דברים' — רק
 דבורים לדבר אליו יתברך, אשר אז מתגלה לאדם,
 שהקדוש-ברוך-הוא נמצא עמו ואצלו, ומרגיש
 אותו יתברך בגלוי רב, וזו הגאולה. ולכן, בני
 ובנותי היקרים! עליכם לזכר ש"סגלת ל"ג
 בעומר", היא סגלה כזו להתעורר מהשנה, לכן
 אומר רבנו ז"ל, ששם התנא הקדוש רבי שמעון,
 מרמז בפסוק (דניאל ד, י): "עיר וקדיש מין ש'מ'א
 נ'חת" — ראשי תבות ש'מ'ע'ו'ן; רבי שמעון בר
 יוחאי מעורר מהשנה, מעורר בני-אדם שלא יישנו
 את השבעים שנה שלהם. כי חבל, אם אנו נמצאים
 כבר בזה העולם, באו ונכיר את הקדוש-ברוך-
 הוא! באו ננתק את עצמנו מכל ההבלים
 והשטיות! בודאי יש נסיונות קשים מאד; יוצאים
 לרחוב, ורואים כל מיני פריצות ופרוצות,
 מסתובבים ללא מלבוש כחיות השדה, ונכשלים

בפגם הברית, אשר זה עוקר את המח לגמרי, מטמטם את השכל והדעת, מעקם את הלב בקשיות ובספקות — "היש הוי"ה בקרבנו אם אין" (שמות יז, ז); כי פגם הברית הורס את המח לגמרי, וזה מה שמעלים ומסתיר את הקדוש-ברוך-הוא, עד שבני-אדם מסתובבים כמתים, כמו אדם הישן שנה עמקה וכו'. ועל זה צועק התנא חוני המעגל: מי איכא דניים שבעים שנין (תענית כג.); איך יתכן שישנים שבעים שנה?! יכולים לעבור לאדם שבעים שנותיו, ולא ידבר אליו יתברך אפלו רגע אחד; כל אחד מאתנו רוצה לחזור בתשובה, כל אחד מאתנו רוצה להפיר את הקדוש-ברוך-הוא, כל אחד מאתנו מענין לדבר אל הבורא יתברך שמו, אבל אינו יודע כיצד, כי נתקיים אצלו הפסוק (בראשית יט, יא): "ואת האנשים אשר פתח הבית הכו בסנורים וגו', וילאו למצא הפתח"; אין יודעים היכן הדלת להכנס אל הקדוש-ברוך-הוא, אין יודעים איה הפתח להכנס אליו יתברך. בא רבנו ז"ל ומגלה לנו (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן פד), שהדלת להכנס אליו יתברך, זה הפה של האדם; כשיהודי מדבר אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלו, ושופך לבו לפניו יתברך,

תִּכְרַף-וּמִיד נִדְבֵק בּוֹ יִתְבַּרֵךְ. לָכֵן, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי
הַיְקָרִים! "סִגְלַת ל"ג בְּעוֹמֵר", זוֹ סִגְלָה שְׁנַת־עוֹרֵר
מֵהַשָּׁנָה, וְנִחְזֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ,
וְנִקְבַּל עַל עֲצָמָנוּ מֵעַכְשָׁו לְדַבֵּר רַק אֶל הַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא; כִּי אֵין לָנוּ בְּזֵה הָעוֹלָם רַק הַבּוֹרָא
יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ. עַל-כֵּן אֵל תִּאֲבָדוּ תַּחַת יַדְכֶם אֶת הַיּוֹם
הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה — ל"ג בְּעוֹמֵר, יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתַּנָּא
הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי. תִּשְׁתַּדְּלוּ לַעֲשׂוֹת כָּל
מִיַּי מֵאֲמָצִים לְהַגִּיעַ לְצִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּמֵרוֹן, וְשֵׁם
תִּשְׁפְּכוּ לְבַבְכֶם לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ, וְתִדְבְּרוּ אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ
בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלָכֶם, וְתִבְקְשׁוּ כָּל צְרֻכְכֶם — בְּנֵי,
חַיִּי, מְזוֹנֵי, יְלָדִים, בְּרִיאֹת, פְּרָנְסָה, נַחַת, זְוֹגִים
— וְתִקְבְּלוּ! כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי נוֹתֵן מִתְּנּוֹת;
אֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוּכָה לְהַגִּיעַ אֶל הַצִּיּוֹן הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּיוֹם ל"ג בְּעוֹמֵר, אֲשֶׁר "סִגְלַת
ל"ג בְּעוֹמֵר" אֵי אֶפְשָׁר לְתַאֵר וּלְשַׁעַר כָּלֵל.

ג.

רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הוּא הַיְסוֹד שֶׁל אֲהַבַת
יִשְׂרָאֵל

בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזַכֵּר, שְׂרַבִּי

שמעון בן יוחאי, הוא היסוד של אהבת ישראל. הרי ימים אלו של ספירת העמר, הם ימי אבל, פי רבי עקיבא העמיד עשרים וארבעה אלף תלמידים, יגע עם כל תלמיד ותלמיד ללמדו תורה, לקרב אותו להקדוש-ברוך-הוא, אבל היתה חסרה ביניהם אהבה, שלא אהבו זה את זה, לא כבדו זה את זה, עברו על צווי רבם, שאמר: "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה". רבי עקיבא למד את תלמידיו, שיהודי צריך לאהב יהודי שני, וצריך למסר נפשו בעבור זולתו, ולבסוף — לא כבדו זה את זה, זלזלו בכבוד זולתם, דברו רע זה על זה, לא היתה אהבה ביניהם, ולא ארף זמן רב, וכלם נסתלקו ונפטרנו בין פסח לשבועות. על-כן ימים אלו שהם ימי הספירה, הם ימי אבל, היות שתלמידי רבי עקיבא הרגו זה את זה על-ידי השנאת חנם שהיתה ביניהם, באשר לא יכלו לסבל האחד את זולתו. אבל רבי עקיבא לא התיאש והעמיד תלמידים חדשים, ובין התלמידים היה התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, שלמד את תלמידיו, אשר היסוד בעם ישראל הוא אהבה, ואמר (זהר נשא קכח.): 'אנן בחביבותא תליא'; אנו תלויים באהבה. וזה הסמל של ל"ג בעמר, שאז

נשמות ישראל מתעוררות לקבל על עצמן אהבת ישראל, לאהב אחד את השני. ולכן, בני ובנותי היקרים! תשתדלו בכל מחיר להיות בל"ג בעומר אצל הציון הקדוש של התנא רבי שמעון בן יוחאי — אפלו לכמה דקות בלבד, כדאי להתנגע שעות על גבי שעות עד שיגיעו לשם, כדאי לטרוח כל הטרחות שבעולם, ולהיות שם אפלו מעט דמעט, העקר להיות סמוך ונראה לציון הקדוש של התנא האלקי הזה. ועל-ידי-זה נזכה להמשיך על עצמנו את הקדושה של התנא הקדוש הזה, ונלמד את הלמוד העמק שלו שלמד באהבת ישראל; כי רבי שמעון בן יוחאי, מסר נפשו בעבור כלל נשמות ישראל. וכך אומרים חכמינו הקדושים (עין ספה מה:), שרבי שמעון בן יוחאי אמר, שיכול לפטר את כל העולם כלו מן הדין. ואמרו (ברכות ט. שבת מב. גטין יט.): כדאי רבי שמעון שיסמכו עליו בשעת הדחק. ואמרו על זה צדיקים: כשיש לאדם שעת הדחק, כדאי רבי שמעון לסמוך עליו; כי רבי שמעון בן יוחאי מסר נפשו בעבור אהבת ישראל, וכמאמרם ז"ל (מגלה כט.): חביבין ישראל לפני הקדוש-ברוך-הוא, שבכל מקום שגלו — שכינה עמם. לכן צריכים לכבד וליקר את כל יהודי,

ולדון את כל אחד לכף זכות. ואף שרואים אנשים
 הרחוקים עדין מהתורה ומהמצוות — אסור
 לרחקם, אדרבה! מצוה גדולה לרוץ אחריהם,
 מצוה גדולה להחזירם בתשובה שלמה. ואשרי
 האדם שיש לו חלק בקרוב יהודים אל הקדוש-
 ברוך-הוא, כי הזכות הזו אין לתאר ואין לשער
 כלל, וכמו שכתוב בזהר (ח"ג קא.): מאן דאחיד
 בידיה דחייבא, קדשא בריך משתבח בו; מי
 שמחזיר את החיבים בתשובה — הקדוש-ברוך-
 הוא משתבח בו. וכל הספרים שיש לנו — ספרי
 מוסר וחסידות, הכל בנוי על יסוד ספרי רבי
 שמעון בן יוחאי, והם מגלים שהקדוש-ברוך-הוא
 אב הרחמן, ומרחם עלינו ואוהב אותנו. כמאמר
 ז"ל (פסחים פה:): אפלו מחיצה של ברזל אינה
 מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים. וכל זה
 זוכים על-ידי התנא הקדוש הזה. לזאת, בני ובנותי
 היקרים! באו ונקבל על עצמנו ביום הקדוש הזה
 — ל"ג בעמר, בעת שאנחנו מדליקים את
 המדורה לכבוד התנא האלקי רבי שמעון בן
 יוחאי, שתדלק נשמתנו באור האין סוף ברוך הוא
 וברוך שמו, ושנזכה להמשיך על עצמנו את הארת
 השכינה, ונחזור בתשובה שלמה אליו יתברך. ומכל

שֶׁכֶּן מִי שְׁרוּצָה לְקַבֵּל שֵׁי מִתְנָה: זוּג, יְלָדִים,
 פְּרָנְסָה, בְּרִיאוֹת וְכוּ' וְכוּ', שְׁיִסַּע בְּמִשְׁךְ הָעֲשָׂרִים-
 וְאַרְבַּע שָׁעוֹת אֵלּוּ שֶׁל ל"ג בְּעֵמָר אֶל הָהָר הַקָּדוֹשׁ
 מְרוֹן, וַיְהִי שֶׁם אֵצֶל הַתְּנַא הַקָּדוֹשׁ הַזֶּה, אֲפִלּוּ
 לְכַמָּה דְקוֹת, לְהִרְאוֹת עֲצָמוֹ לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא, וְאִזִּי לֹא יָשׁוּב רִיקָם, אֲלֹא יִקְבֹּל שְׁפַע מִתְּנוּת.
 וְעַקֵּר הַמִּתְנָה שְׁאֲנוּ צְרִיכִים בְּזָכוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
 יוֹחָאִי — שֶׁהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִשְׁלַח לָנוּ אֶת
 הַגּוֹאֵל צְדָק, וַיִּגְאֵל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִהַגְלוֹת הַמָּרָה
 שְׁאֲנוּ נִמְצָאִים בָּהּ, וְנִזְכָּה כָּלֵנוּ לְחִזּוֹר בְּתִשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה, וְהַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִבְנֶה לָנוּ אֶת בְּנֵי
 בֵּית-הַמִּקְדָּשׁ, וְנִזְכָּה לְחִזּוֹת בְּנַעַם הַשְּׂכִינָה
 הַקָּדוֹשָׁה.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

קונטרס

מעלת ל"ג בעומר

בו הבאר מעלת היום המקדש לעם ישראל, יומא דהלולא דבר יוחאי, שאז נפתחים שערי השמחה בכל העולמות, והוא יום מיוחד בשנה, יום שמאיר בו האור הגנוז לזכי הנפש, ויכולים להתעלות אז מאד ברוחניות, ולפעל כל טוב בגשמיות.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תוכב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: אִם בְּנֵי־אָדָם הָיוּ יוֹדְעִים
 מָה יְכוּלִים לַפְעֵל בַּיּוֹם ל"ג בְּעֶמְרָה, הָיוּ מְבַלְיִם
 כַּמָּה שָׁעוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה בְּתַפְלוֹת וּבִבְקָשׁוֹת מִמְּנוֹ
 יִתְבַּרֵּךְ. כִּי מוֹבָא בַשְּׁלַחַן עָרוֹךְ (אַרְחַ חַיִּים, סִימָן
 תַּכַּח, סְעִיף א') : לְעוֹלָם בַּיּוֹם שְׂיִהְיֶה פּוֹרִים יִהְיֶה
 ל"ג בְּעֶמְרָה, וְסִימָן פֶּל"ג; וְאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל
 (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן עֵד) : פּוֹרֵרִים
 רָאשֵׁי תַבּוֹת (שְׁמוֹת כַּג) : "מ'מְצָרִים וְלֹא יֵרָאוּ
 פְּנֵי רִיקָם". הֵינּוּ כִּמוֹ כְּשַׁעַם יִשְׂרָאֵל יֵצְאוּ
 מִמְצָרִים, יֵצְאוּ בְּרִכּוּשׁ גָּדוֹל, וְהָיָה אִזּוֹ הַכֹּל
 פְּתוּחַ לְפָנֵיהֶם, כְּמֵאמָרָם ז"ל (סוּטָה ל') : בְּשַׁעַת
 שְׁעָלוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַיָּם, נִתְּנוּ עֵינֵיהֶם לֹאמֹר
 שִׁירָה, וְכִיצַד אָמְרוּ שִׁירָה? עוֹלָל מְטַל עַל
 בְּרַפֵּי אִמּוֹ, וְתִינּוֹק יוֹנֵק מִשְׁדֵּי אִמּוֹ, כִּיּוֹן שְׂרָאוּ
 אֶת הַשְּׂכִינָה, עוֹלָל הַגְּבִיָּה צוֹאֲרוֹ וְתִינּוֹק שְׂמַט
 דָּד מִפִּיו, וְאָמְרוּ: זֶה אֵלֵינוּ וְאֵנּוּהוּ, שְׂנֵאמַר
 (תְּהִלִּים ח') : "מִפִּי עוֹלָלִים וַיּוֹנְקִים יִסְדֹּת עוֹ";
 כְּמוֹ־כֵן בְּל"ג בְּעֶמְרָה אִזּוֹ הוּא זְמַן שֶׁל עֵת רְצוֹן
 גָּדוֹל בַּשָּׁמַיִם, וְנִתְקַיְּמוּ: "מ'מְצָרִים וְלֹא יֵרָאוּ
 פְּנֵי רִיקָם", שֶׁהוּא רָאשֵׁי תַבּוֹת: פּוֹרֵרִים,
 שְׂאִיִן חוֹזְרִים רִיקָם מִמְּנוֹ יִתְבַּרֵּךְ.

(אמרי־מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקעח)

קוֹנְטָרָס

מַעֲלַת ל"ג בְּעֹמֶר

א.

בְּיוֹם ל"ג בְּעֹמֶר נִמְתָּקִים כָּל הַדִּינִים

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר בְּכָל יְמֵי
הַסְּפִירָה אָנוּ עוֹסְקִין לְצֵאת מִטְּמֵאָה לְטַהֲרָה, כְּדֵי
לְזַכּוֹת לְקַבֵּלֶת הַתּוֹרָה בְּחַג הַשְּׁבוּעוֹת, דִּהְיִנוּ שְׂאֲנוּ
צָרִיכִין לְצֵאת מִטְּמֵאָת וְזֶה־מַת מְצָרִים שֶׁהֵינּוּ שָׁם
בַּגָּלוּת. וְעַקֵּר הַגָּלוּת הוּא מֵה שֶׁהַטּוֹב שֶׁל נְשָׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל כָּבוּשׁ בַּגָּלוּת אֲצֵל הַגּוֹיִים וְאֲמוֹת הָעוֹלָם,
שֶׁמִּשָּׁם עָקַר תִּקְוָה מְרִירוֹת כָּל הַגָּלוּת בְּגִשְׁמִיּוֹת
וּבְרוּחָנִיּוֹת, וּמִשָּׁם נִמְשָׁכִים כָּל הָעֵבְרוֹת וְהַתְּאֻוֹת,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים קו, לה): "וַיִּתְעַרְבוּ בַּגּוֹיִם
וַיִּלְמְדוּ מִעֲשֵׂיהֶם"; וְכָל יְמֵי הַסְּפִירָה אָנוּ צָרִיכִים
לְטַהֵר עֲצָמֵנוּ מִטְּמֵאָתָם וְזֶה־מַתָּם שֶׁל הַגּוֹיִים שֶׁבְּכָל

דור ודור, כי כל הגליות מכנות בשם גלות מצרים
(בראשית רבה טז, ד) כי בזה שנשמות ישראל מערבות
בין הגויים, משם נמשך שהטוב של נשמות ישראל
נופל ויורד עד שנעלם ונתכסה לגמרי, כי הגויים
ואמות העולם הם רע גמור, קלפה עצומה, מלאים
כפירות ואפיקורסות, שקוץ, תעוב, נאוף וזהום,
ונשמות ישראל שגרו בכל ארצות גויים, הטוב
שלהם נפל ונתערב ביניהם, וצריכים להעלות את
הטוב של נשמות ישראל, וזה נעשה על-ידי הצדיק
הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד, שמדבר דבורי
אמונה והשגחה פרטית, שעל-ידי-זה נחקק דבורו
באזיר העולם, והולך מסוף העולם ועד סופו, והוא
בא אל הטוב הגנוז של כל נשמות ישראל ויורד
אצלם, וגם הם מתחילים לשמע את הטוב הכבוש
אצל הגויים ואמות העולם, ומתחילים להרגיש את
מעלתם, וזו מעלת גדולי מבחרי הצדיקים שבכל
דור ודור, ששולח הקדוש-ברוך-הוא לעולם, שהם
מדברים דבורים קדושים, דבורי אמונה והשגחה
פרטית, אשר על-ידי-זה נעשה אזיר הנח והנף,
והדבורים הולכים מסוף העולם ועד סופו, ובאים
ונשמעים אל נשמות ישראל, עד שהטוב הכבוש
בין הגויים ואמות העולם גם-כן מתחיל לשמע את

מעלת גדלתם, ונתעוררים מאד מאד בתשובה אליו
 יתברך, וזה עקר השלמות בימי ספירת העמר,
 שאנו סופרין כל יום ויום, ומקשרים את הימים
 אליו יתברך, כי בכל יום ויום יוצאים דבורים
 קדושים מגדולי מבחרי הצדיקים, שהם מדברים
 בכל יום גלוי האמונה הקדושה, ומפרסמים את
 אמתת מציאותו יתברך, והדבורים האלו הולכים
 מסוף העולם ועד סופו, להשמיע את הטוב שיש
 בנשמות ישראל, כי כל יום ויום יש בו טוב, וכמו
 שכתוב (תהלים ט): "יום ליום יביע אמר ולילה
 ללילה יחנה דעת"; ובכל יום ויום הצדיקים
 מדברים מאמתת מציאותו יתברך וגלוי אלקותו
 יתברך באמונה ברורה ומזככת, עד שאפלו אלו
 שמנחים בחשך ובלילה, גם הם מקבלים את הדעת
 הזו, כי העקר לקבל את הדעת האמתית, כמו
 שכתוב (ירמיה ט, כ): "אל יתהלל חכם בחכמתו
 ועשיר בעשרו וגבור בגבורתו, כי אם בזאת יתהלל
 המתהלל השכל וידוע אותי", וכתוב (איוב לב, ז):
 "ימים ידברו ורב שנים יודיעו חכמה", כי גדולי
 מבחרי הצדיקים ששלח הקדוש-ברוך-הוא בעולם,
 הם מגלים ומפרסמים בכל יום ויום את אמתת
 מציאותו יתברך בגלוי רב מאד, אשר דבורים אלו

הולכים ובוקעים באויר הרקיע, פי מגיעים מסוף
העולם ועד סופו עד הטוב הכבוש בין אמות
העולם והגויים, ועל-ידי-זה נתעוררים נשמות
ישראל בתשובה אמתית, שכל זה הוא סוד ל"ג
בעמר, שאז הוא התגלות ספירת הוד שבהוד רגלין
שברגלין, שהארת הדבור של הצדיק הקדוש
והנורא רבי שמעון בר יוחאי יורדת עד מדרגות
התחתונות, בסוד (רות ג, ז): "ותגל מרגלתיו
ותשכב", שנאמר על הטוב שנפל אל המדרגות
התחתונות בחינת רגלין, כי מרב עמק הגלות
שנגלו עם ישראל ונתפזרו בארבע פנות העולם
ונתערבו בגויים ובין אמות העולם ולמדו את
מעשיהם, על-ידי-זה הטוב של נשמות ישראל
כבוש תחת הגויים ואמות העולם, וכששומעין את
הדבורים של גדולי מבחרי הצדיקים, על-ידי-זה
נתעורר הטוב שבלבכם וחוזרים בתשובה שלמה
אליו יתברך, שזו השמחה הגדולה שיש ביום ל"ג
בעמר, שאז הוא יום ההלוא של התנא הקדוש
רבי שמעון בר יוחאי, שהוא יום שמחה וחדנה,
יום שנמתקים אז כל הדינים, כי הוא גלה רזי
וסתרי נסתרות התורה הקדושה, וכל ימי חייו דבר
דבורי אמונה וגלוי אלקות במדרגה עליונה מאד,

עד שֶהטוב הַכבוש בֵּין הַגויִים וְאַמֹּת הָעוֹלָם,
גַּם-כֵּן נִתְעוֹרַר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה; וְעַל-כֵּן יֵשׁ בַּיּוֹם
הַזֶּה סִגְלָה נּוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד לְהַמְתַּקֵּת הַדִּינִים,
כִּי הַדְּבוּרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁל הַתַּנָּא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי
שָׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי שֶׁהֵם הַזֵּהָר וְהַתְּקוּנִים, מְעוֹרְרִים
אֶת הַטּוֹב שֶׁבְּנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּחְזְרוּ אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ,
וּמִמֶּנּוּ נִמְשְׁכוּ עוֹד גְּדוּלֵי מִבְּחָרֵי הַצְּדִיקִים שֶׁחֲדָשׁוּ
בְּכָל יוֹם וַיּוֹם חֲדוּשֵׁי תוֹרָה וְדְבוּרֵי אֱמוּנָה שֶׁגָּלוּ
וּפְרָסְמוֹ בָּעוֹלָם, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה הַדְּבוּרִים הוֹלְכִים
מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, וּמְעוֹרְרִים אֶת הַטּוֹב
הַכְּבוֹשׁ בֵּין הַגוֹיִים וְאַמֹּת הָעוֹלָם, שֶׁגַּם הֵם
יִתְעוֹרְרוּ וַיִּחְזְרוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ.

וְלָכֵן רָאָה, אֱהוֹבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, לְשִׂמַּח מְאֹד
בְּל"ג בְּעוֹמֵר, שֶׁהוּא יוֹמָא הַלוּלָא קַדִּישָׁא שֶׁל הַתַּנָּא
הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שָׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי, שֶׁהַשְּׂאִיר לָנוּ
הַשְּׂאִרָה כְּזוֹ — סִפְרֵי הַזֵּהָר וְהַתְּקוּנִים, שֶׁהֵם דְּבוּרֵי
אֱמוּנָה וְגִלּוּי אֱלֻקוֹת בְּמַדְרָגָה עֲלִיוֹנָה עַד מְאֹד, כִּי
יֵשׁ בְּכַחֵם לְקָרֵב אֶת כָּלֵל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֵלָיו
יִתְבַּרֵּךְ, וְהָאֲרִיז"ל פִּעֲנַח וְגִלְיָה אֶת רְזִי וְסִתְרֵי דְּבָרָיו
הַקְּדוּשִׁים, שֶׁזֶה סוּדוֹת הַקְּבָלָה, גִּלּוּי אֱלֻקוֹת
בְּמַדְרָגָה נּוֹרָאָה וְנִפְלְאָה עַד מְאֹד, עַד שֶׁהִכִּי גְרוּעִים

וְהִכִּי מְלַכְלָכִים הַמִּנְחִים בְּתַכְלִית הַזֵּהָמָה, גַּם־כֵּן
 יְכוּלִים לְהִתְעוֹרֵר בְּתִשׁוּבָה אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, אִם יִטוּ
 אֲזַנָּם אֶל דְּבוּרָיו הַקְּדוּשִׁים, וְאַחֲר־כֵּן בָּא הַבַּעַל־
 שֵׁם־טוֹב הַקְּדוּשׁ, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, שְׂגָלָה וּפְרָסָם
 אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרֵךְ בְּגִלּוֹי נוֹרָא וְנִפְלְאָ מְאֹד
 מְאֹד, וְהִלְבִּישׁ אֶת דְּבָרֵי הַזֵּהָר וְהַתְּקוּנִים וְדְבָרֵי
 הָאֲרִיז"ל לְצַרְךָ עֲבוּדָה, וְהַשְּׂאִיר תְּלִמִּידִים קְדוּשִׁים
 וְנוֹרָאִים מְאֹד, שֶׁהֵם חֲדָשׁוּ בְּכָל יוֹם דְּבוּרֵי אֲמוּנָה
 וְהַשְּׂגָחָה פְּרָטִית, עַד שֶׁהַדְּבוּרִים הָאֵלּוּ הוֹלְכִים
 מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, וּמְעוֹרְרִים אֶת הַטוֹב
 שֶׁבְּנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׂגַם־כֵּן יִתְעוֹרְרוּ בְּתִשׁוּבָה;
 וְעַל־כֵּן אֲשֶׁרִי וְאֲשֶׁרִי מִי שְׂזוּכָה לְהַכְנִיס אֶת עֲצָמוֹ
 בְּדְבָרֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים וְהַטְּהוֹרִים, וַיִּשִׁים אֶל לְבוֹ
 הָאִוְרוֹת וְהַגְּלוּיִים שְׂגָלוֹ כָּל הַצְּדִיקִים שֶׁבְּכָל דוֹר
 וְדוֹר, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְעוֹרֵר הַטוֹב הַכָּבוֹשׁ שֶׁל
 נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בֵּין הַגּוֹיִים וְאֲמוֹת הָעוֹלָם. וּבִיּוֹתֵר
 הַגְּדִיל רַבְּנוּ הַקְּדוּשׁ וְהַנוֹרָא רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב,
 זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ, שֶׁהוֹרִיד אֶת רְזִי וְסִתְרֵי הַתּוֹרָה אֶל
 כָּל הַיְרֻדִים וְהַנְּפֹלִים וְהַמְּשַׁלְּכִים בְּתַאוּתֵיהֶם
 וּבְמַדוּתֵיהֶם הַרְעוֹת, וְגָלָה אֲשֶׁר אֵין שׁוּם יְאוּשׁ
 בְּעוֹלָם כָּלָל, וְאִפְלוּ הִכִּי גְרוּעַ שֶׁבְּגְרוּעִים יְכוּל עֲדִין
 לְחַזֵּר בְּתִשׁוּבָה שְׁלָמָה אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, כִּי רַחֲמָיו

יתברך על כל מעשיו, וכל זמן שאדם חי יש לו תקנה לתקן את הכל, וגלה לנו עצות והנהגות ודרכים ישרות, איך שאפלו אלו שנמצאים ברגלין שברגלין, בתכלית ההעלמה וההסתרה, והטוב שלהם כבוש בין הגויים ואמות העולם, עדין גם הם יכולים לשוב אליו יתברך; אשרי מי שיטה אזנו אל דבריו הקדושים והטהורים, שאז גם הוא יזכה לחזר בתשובה שלמה אליו יתברך, שזה "מעלת ל"ג בעומר", שאז נתעוררים כל הצדיקים האמתיים שהיו מימות רבי שמעון בר יוחאי עד דורותינו אלו, שהכל מקשרים ומשלבים יחד, כי כל החדושי תורה שגלה לנו רבנו נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו, בנויים ומיסדים על-פי סודות התורה שבוהר ובתקונים ובכתבי האריז"ל, וגלויים מתוך גלויים מכל מבחרי הצדיקים שבכל דור ודור, עד שכל הצדיקים מתאחדים ומתיחדים יחד ביום הקדוש והנורא הזה ל"ג בעומר, שאז מאיר אור נורא ונפלא מאד בכל העולמות, ונמתקים כל הדינים, ועל-כן אשרי ואשרי מי שזוכה לשמח ביום הזה, ומקבל על עצמו שמהיום הזה יחזר בתשובה שלמה אליו יתברך, וימשיך על עצמו הארת זיו שכינת עזו יתברך, וישתוקק אחריו

יִתְבַּרֵּךְ וַיִּתְמִיד בְּדַבְרֵי כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים,
שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה יִתְעוֹרֵר הַטּוֹב שֶׁבְּנִשְׁמָתוֹ שֶׁכָּבוּשׁ בֵּין
הַגּוֹיִים וְאֲמוֹת הָעוֹלָם, וַיַּחְזֹר בְּתִשׁוּבָה אֲמִתִּית אֵלָיו
יִתְבַּרֵּךְ, וַיִּמְתְּקוּ מִמֶּנּוּ כָּל הַדֵּינִים, וַיִּתְבַּרֵּךְ בְּכָל
הַבְּרָכוֹת שֶׁנִּשְׁפָּעוֹת בַּיּוֹם הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה;
אֲשֶׁר לֹא בָּזָה וְאֲשֶׁר לֹא בָּבֵא.

ב.

בַּיּוֹם ל"ג בְּעֵמֶר נִמְשַׁכְת אֶהְבָּה גְּדוּלָה בְּעוֹלָם

צָרִיךְ שֶׁתִּדַע, אֶהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, אֲשֶׁר בִּימֵי
הַסְּפִירָה נִסְתַּלְּקוּ תַלְמִידֵי הַתַּנָּא הָאֱלֹקִי רַבִּי עֲקִיבָא,
מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הִיָּתָה בִּינֵיהֶם אֶהְבָּה, וְלֹא כִּבְדוּ זֶה אֶת
זֶה, כִּי הָיָה חֶסֶר הָאֲוִיר הַנֶּחַ וְהַנּוֹף בִּינֵיהֶם, וְעַל-כֵּן
לֹא הָיוּ יְכוּלִים לְהַדְבֵּר יַחַד, וְזֶה הָיָה פְּגָמָם, כִּי
בְּאֲמַת צָרִיךְ כָּל בֶּר יִשְׂרָאֵל לְהַחְזִיק אֶת עֲצָמוֹ בְּיַחַד
בְּאֶהְבָּה אַחְוָה וְרַעוּת אַחַד עִם הַשְּׁנַי, כִּי (עֲקָצִין ג):
לֹא מִצָּא הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כָּלִי מִחְזִיק בְּרָכָה
לְיִשְׂרָאֵל אֶלָּא הַשָּׁלוֹם; כִּי אֶצְלוּ יִתְבַּרֵּךְ מְאֹד מְאֹד
חָשׁוּב שָׁלוֹם, וְשָׁמוֹ יִתְבַּרֵּךְ נִקְרָא שָׁלוֹם (שַׁבַּת י.),
וְגְדוּל הוּא הַשָּׁלוֹם, שְׂאִין הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִבִּשּׁוּר
אֶת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּגְאָלִים אֶלָּא בְּשָׁלוֹם (דְּבָרִים רַבָּה ה, יב),

כי בזה שיש שלום ואהבה ואחווה ורעות בין
 ישראל, על-ידי-זה נעשה האויר הנח והנזף, ואחד
 יכול להסביר לשני את נקדתו, ונכללין יחד באין
 סוף ברוף הוא, ואף שהם פעלות משנות, כי כל
 אחד ואחד יש לו דעה והשגה אחרת, עם כל זאת
 הם מאחדים באחדות הפשוט באין סוף ברוף הוא,
 ששם נעשה הכל אחד, ותלמידי רבי עקיבא לא
 קבלו את הלמוד הזה מרבם הקדוש שלמד (תורת
 כהנים פרשת קדושים): "ואהבת לרעך כמוך זה כלל
 גדול בתורה", ועל-כן מתו בימי העומר והספירה
 דיקא, שהם ימי צמצום, כי עמר הוא מדה, וספירה
 היא צמצום, כי לא יכלו להחזיק מעמד בתוך מדה
 וצמצום עד שנתבטלו לגמרי, כי באמת עקר
 השלמות בזה העולם לדעת אשר כל בריה ובריה
 יש לה פרצוף וצורה אחרת, וכמו-כן יש לה דעה
 אחרת, וכמאמרם ז"ל (ברכות נח.): 'כשם שאין
 פרצופיהן דומים זה לזה, כך אין דעתן שוה';
 וצריכים להשתדל להיות בשלום עם כל אחד
 ואחד, אף שהוא לא מחזיק כמוני, כי צריכין
 להתאחד יחד באמונה פשוטה בו יתברך, כי שם
 נכללין כלם יחד, ועל-כן כל זמן שבר ישראל
 עומד במדה ובצמצום, ומתנהג עצמו על-פי

התורה והמצוות שצוננו הקדוש-ברוך-הוא, עלינו
 להתאחד עמו בתכלית האחדות, כי מצד נותן
 התורה והמצוות כלנו אחד, אבל תכף-ומיד
 כשפורקין על, רחמנא לצלן, ושוכרים אמת המדה
 והצמצום, ומורידים מעצמם את על התורה
 והמצוות, אז נשבר הצמצום והמדה שהיא הכלי,
 ועל-ידי שבירת הכלים נתהוים הקלפות, ומשם
 יונקים המינים והאפיקורסים, כי אור אין סוף ברוך
 הוא אור פשוט, ואי אפשר להשיגו כלל אלא
 על-ידי מדה וצמצום, שזה כלל התורה והמצוות,
 אבל תכף-ומיד כשאדם פורק על התורה והמצוות
 ממנו, על-ידי-זה הוא שובר את הכלים, ואין לו
 כלים וצמצומים ומדות לקבל בהם את האור אין
 סוף ברוך הוא, ועל-ידי-זה הוא בא לידי כפירות
 ואפיקורסות, רחמנא לישזבן, שאז נעשה דם זולתו
 הפקר, כי אין לו שום שיכות עם זולתו, ואדרבה
 מזלזל בו ואינו מכבדו, כי באמת כל בר ישראל
 הוא תורה לשמה, כמו שכתוב (במדבר יט, יד):
 "וזאת התורה אדם", כי אדם הוא כלול מרמ"ח
 איברים ושס"ה גידים פנגד רמ"ח מצוות עשה
 ושס"ה לא תעשה, ועל-כן אמר התנא הקדוש
 (אבות ד'): "כל המכבד את התורה גופו מכבד על

הבריות", כי מאחר שהתורה כלולה מרמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא תעשה, וכמו-כן גופו כלול מרמ"ח איברים ושס"ה גידים, על-כן מי שמכבד את התורה גופו מכבד על הבריות וכל המחלל את התורה גופו מחלל על הבריות, כי זה תלוי בזה, כפי שאדם מכבד את התורה ושמרה ומקימה, על-ידי-זה הוא מלביש את עצמו במדה ובצמצום לקבל בו את כבודו יתברך, אשר "מלא כל הארץ כבודו" (ישעיה ו, יג), "והארץ האירה מכבודו" (יחזקאל מג, ב), ועל-כן נסתלקו תלמידי רבי עקיבא דיקא בימי העומר והספירה, כי לא כבדו זה את זה, כי הם לא קבלו את הכלל גדול בתורה, שהוא "ואהבת לרעך כמוך" — לאהב את כל בר ישראל כמו שאוהב את עצמו, ועל-כן מתו דיקא בימי הספירה שהוא עמר ומדה וצמצום, כי הם לא יכלו להתלבש במדה ובצמצום, והתקון שלהם היה על-ידי רבי שמעון בר יוחאי, שאמר 'אנן בחביבותא תליא' (זהר נשא קכח.), שהוא סוד אהבה ושלוש, שצריכין החברים להזהר מאד מאד, שיהיה ביניהם אהבה ושלוש גדול, כדי שיוכלו להשמיע למרחוק הדבורים הקדושים שקבלו מרבים, שהם כלל הדבורים של אמונה והשגחה

פְּרִטִית שְׁשׁוּמְעִים מִהֶרְבֵּי הָאֱמֶת; וְעַל-כֵּן רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, שֶׁהוּא הִזָּה הַתְּלָמִיד שֶׁקָּבַל
 בְּשִׁלְמוֹת אֶת הַלְמוּד שֶׁל רַבּוֹ, שֶׁל "וְאָהֲבַת לְרַעַף
 כְּמוֹף", הִזָּה הוּא דִיקָא יְכוּל לְהָאִיר אֶת הָאוֹר אֵין
 סוּף בְּרוּף הוּא בְּגִלּוּיִים אֱלוֹ שֶׁלֹא קָדְמוּ אַף אֶחָד
 בְּעוֹלָם, כִּי הוּא הִלְבִּישׁ אֶת הַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹת
 בְּדְרוּשִׁים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים עַד מְאֹד, וְגָלָה אֶת כָּל
 פְּרִצוּף הָעוֹלָמוֹת, וְתַקֵּן תְּקוּנִים וְצִמְצוּמִים אֵיף
 לְגַלוֹת אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּף הוּא מְעִילָא לְעֻלוֹ
 וּמִשְׁכָּל עֲלִיּוֹן לְשִׁכְל תַּחְתּוֹן, עַד שֶׁאַפְלוּ אֱלוֹ שֶׁהֵם
 בְּחִינַת רַגְלֵי שְׁבַרְגְּלִין, בְּתַכְלִית הַמְּדֻרָּה
 הַתַּחְתּוֹנָה, גַּם-כֵּן יִשְׁיגוּ אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּף-
 הוּא, שֶׁזֶה כָּלֵל הַגְּלוּיִים שֶׁגָּלָה בְּאִידְרָא רַבָּא, וְכֵן
 הֵקִים תְּלָמִידִים שֶׁדָּרְשׁוּ וְחִדְּשׁוּ בְּפִסּוּקֵי הַתּוֹרָה
 חֲדוּשִׁים נוֹרָאִים וְעִצּוּמִים עַל-פִּי הַקְּדָמַת רַבָּם
 הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, שֶׁזֶה כָּל סִפְרֵי הַזֵּהָר,
 שֶׁהֵם מְלָאִים דְּרוּשִׁים מִהֶרֶב וְהַתְּלָמִידִים, וּבְפֶרֶט
 סֵפֶר הַתְּקוּנִים שֶׁגָּלָה בָּהֶם דְּרָכִים וְנִתְיָבוֹת חֲדָשׁוֹת
 בְּהַשְּׁגוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֵיף שֶׁאַפְלוּ הֵכִי פְּחוֹת
 וְהֵכִי יְרוּד, גַּם-כֵּן יְכוּל לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרַךְ,
 וּבְפֶרֶט בְּיוֹם הַהִסְתַּלְקוֹת שֶׁלוֹ גָּלָה אֶת הָאִידְרָא
 זוֹטָא, וְלֹא סִים, עַד שֶׁאַמַּר (תְּהִלִּים קלג, ג): "כִּי שֵׁם

צוה ה' את הברכה חיים", כי זה עקר החיים — כשזוכין להחדיר גלוי אלקותו יתברך בהמדרגות הכי נמוכות, בבחינת הוד שבהוד, רגלין שברגלין, שזה קדשת ל"ג בעומר, ועל-כן עד אז מתו ונסתלקו תלמידי רבי עקיבא, אבל ביום ל"ג בעומר נמשכת אהבה גדולה בעולם, כי אז ביום הסתלקות הוא יום של חיים, יום של אהבה ושלוש, ועל-כן נוהגין לבא אל ציונו הקדוש במירון, וכלם נמשכים לשם כמו אל אבן שואבת, ובאים כל מיני טפופי אנשים, ראשיכם שבטיכם זקניכם ושוטריכם כל איש ישראל, טפכם ונשיכם וגרף אשר בקרב מחניף מחוטב עצף עד שואב מימף, כי לכלם יש להם שיכות אל התנא הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי, כי הוא הרבי של כלם, ועל-כן אסור לקטרג על אחד שבא לשם, כי מאחר שהפנימיות שלו דוחפת אותו לבוא אל מקום ציון התנא הקדוש והנורא רבי שמעון בר יוחאי, לבסוף בזכותו יחזירהו בתשובה שלמה, כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן (חלין ז:): כי כל ימי חייהם של הצדיקים הוא כל יגיעתם וטרחתם הקדושה לגלות את האמונה הקדושה בעולם, "להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר

מלכותו", אבל מעצם המחלקת שיש בכל דור ודור ובפרט עצם המחלקת שיש על הצדיק הקדוש והנורא המגלה את אמתת מציאותו יתברך לכל, שעליו מתפשט הסמ"ך-מ"ם ביותר וחורק שניו עליו, ומדבר עליו כל דבר אסור, ומסית ומדיח את כלם נגדו, על-ידי-זה נתבלבלת האהבה של העולם, ואין שומעים ואין רואים כלל דבריו הקדושים והנוראים והנפלאים של הצדיק הקדוש והנורא הזה, וזעירין אינון אשר נשמע לאזניהם מעט מנעימות דבוריו הקדושים, עם כל זאת הצדיק אינו מתפעל מאף אחד, רק מתיגע בכמה יגיעות לטובת ישראל, ומגלגל עמם כמה גלגולים, ומשתדל בכמה עצות ותקונים, ומלביש את חדושו בדרךכים ונתיבות שונים, באפן שיזכו כל ישראל גם-כן להתקרב אליו יתברך, וכן כל הטוב הנמשך מנשמות ישראל שנפל למקום שנפל כלם ישמעו דבריו הקדושים, וישובו אל הקדוש-ברוך-הוא באמת, כי הם אינם נסתלקים מן העולם, עד שזוכים ביום הסתלקותם לקדש את העולם בקדשה נוראה כזאת, עד שלא יהיה כח לשום מחלקת ולשום רוח סערה לבלבל את האהבה, רק דבוריהם וספריהם ילכו ויתפשטו בעולם

למרחקים, בבחינת (משלי ה, טז): "יפוצו מעינותיך חוצה", אף-על-פי שהרוח סערה והמחלקת גדולה בשעתו, אבל הכל הוא רק לפי שעה, וסוף כל סוף יתגלה האמת, כמו שרואים קצת בחוש גם עתה, שאף-על-פי שיש שחולקים על הצדיקים כמו שחולקים גם לאחר הסתלקותם, עם כל זאת יש אלפים ורבבות נשמות ישראל שמחיים את עצמם מהספרים של הצדיקים הקדושים, וקונים ספריהם ומחפשים אחריהם כמטמונים, ושומעים דבריהם דברי אלקים חיים, ורואים ומבינים מעט נוראות וקדשת תורתם הקדושה, עד שלבסוף כלם ימשכו אחר תורתו של הצדיק הקדוש והנורא שבכל דור ודור המגלה ומפרסם את אמתת מציאותו יתברך בגלוי נורא ונפלא מאד, וזה מה שנוסעים אל קברי הצדיקים, ומרבים שם בצדקה ובתפלה ובבקשות, כי שם שורה אויר הנח והנזף, ושם יכולים לקבל פי שנים מרוח רבו, ויבין וישכיל יותר ויותר בספריו הקדושים שהניח ברכה לעולם.

ועל-כן רגילים נשמות ישראל לנסע אל קברי הצדיקים הקדושים ולומדים שם מעט מתורתם, ועל-ידי-זה הם מדבקים עם הצדיק רוחא ברוחא,

ואף שחוזרים אחר-כך אל ביתם, נמשך עמהם רוח
 הצדיק השורה בתוך ספריו וחדושו, והם מבינים
 את זה באפן אחר לגמרי, ועל-כן אשרי ואשרי מי
 שזוכה לנסע אל ציונו של התנא הקדוש רבי
 שמעון בר יוחאי, וקובע את עצמו ללמד שעור
 בזהר ובתקונים, וכן אשרי ואשרי מי שזוכה לנסע
 אל קברי כל הצדיקים, ומתחיל ללמד את ספריהם
 הקדושים שהניחו אחריהם ברכה, ומזכירים את
 שמם ולמודם במקום קבורתם, שעל-ידי-זה הם
 מורידים את רוח הצדיק והתנא הקדוש למקום
 קבורתו ומעורר רחמים עליו, כי צדיקיא אישתכחו
 בהאי עלמא יתיר מבחיהון (זהר אחרי עא:), והכל
 מתחיל מציון הקדוש של התנא רבי שמעון בר
 יוחאי, כי הוא גלה לנו נוראות נפלאות מעלות
 ומדרגות גדולי הצדיקים, איך שהם מגלים אמתת
 מציאותו יתברך בעולם, ואיך שהם תמיד דבקים
 בו יתברך, וכל חדושי תורתם הם תקונים
 וצמצומים ומדות להוריד את האור אין סוף ברוך
 הוא על כל בר ישראל, ולכן דיקא ביום ל"ג בעומר
 נמשכת אהבה גדולה בנשמות ישראל, והוא יומא
 דכלא זכאי, ועל-כן ביום הזה מאד מסגלת האהבה
 והאחדות בין נשמות ישראל, כי באמת כל

הצדיקים הקדושים מקבלים השגותיהם וחדושיהם מהתנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, כי כל חדושיהם מיסדים על-פי דברי הזהר הקדוש והתקונים, ולכן הזהירנו רבנו ז"ל מאד מאד להרבות בלמוד זהר הקדוש ותקונים, ואמר שהלשון בעצמה של רבי שמעון בר יוחאי מאד מאד מסגלת לתשובה ולהמשיך את לב האדם אליו יתברך, וכן הזהירנו ביותר ללמד בכל הספרים הקדושים הבנויים ומיסדים על ההקדמות הנוראות של ספרי הזהר והתקונים, עד שבפרוש גלה לנו, אשר כל אלו שאינם נמשכים אחר למוד הזהר והתקונים, סימן שנפשם פגומה מאד, רחמנא לישזבן. ולכן צריך לשוב בתשובה שלמה על פגם אמונת חכמים, ולהשתדל שיהיה יקר בעיניו כל ספר וספר מספרי הצדיקים הקדושים והנוראים הבנויים ומיסדים על-פי ספרי הזהר והתקונים וכתבי האריז"ל, ובפרט בדורותינו אלה אשר הכפירות והאפיקורסות מתפשטות מאד מאד בעולם, רחמנא לישזבן, והערב רב עושים פרצות בנשמות ישראל, ובכל יום ויום מפרסמים את קרחיהם והבליהם, שזה כלל ספרי המינים והאפיקורסים שיוצאים בעולם, ובפרט בדורותינו

אלה העתונים רעים שמלאים נאוף, שקוץ, תעוב, זהים וערם כפירות ואפיקורסות, וכמעט אין בית שלא יהיה מצוי שם כלי השופכים האלו, רחמנא לישזבן, ועל-כן אסור ללעג ולהתלוצץ משום ספר שנדפס על-פי הקדמות אמתיות של הזהר והתקונים וכתבי האריז"ל וגדולי בעלי המוסר וגדולי החסידות, כי צריכין את כל הספרים הקדושים האלו כי כל אחד ואחד מתעורר אליו יתברך על-ידי ספר אחר, ועל-כן צריכים את כל הספרים ובפרט ספרי הלכה, וכן ספרי הקצורים שמביאים את תמצית ההלכה, אסור ללעג ולהתלוצץ משום ספר, אדרבה צריכין את כלם זה לעמת זה נגד השקוץ והתעוב והזהר של המינים והאפיקורסים, ומי שמתלוצץ מאיזה ספר הבנוי על ספר הזהר והתקונים וכתבי האריז"ל וגדולי בעלי המוסר וגדולי החסידות, צריכין לבדק אחריו אם לא נולד בפסול, וזה ברור, או שהוא בעצמו פגום מאד, רחמנא לצלן, מלא עברות וחטאים המעלימים ומסתירים ממנו את קדשת הספרים הקדושים הבנויים ומיסדים על יסודות חזקים, ועליו לחזור בתשובה שלמה לפני שיתגלה קלונו ברבים. וכל זה נעשה ביום הקדוש ל"ג בעומר

שֶׁהוּא הַהֲלוּלָא רַבָּא שֶׁל בּוּצִינָא קִדְיָשָׁא הַתָּנָא
 הַקְדוּשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, שָׁבוּ נִתְגַּלָּה הַשְּׁלוֹם
 וְהַאֲהָבָה וְהַאֲחֻדוּת בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעַל-כֵּן
 בְּשַׁעָה שָׁאֲמַר הַתָּנָא (שַׁבַּת קלח): עֲתִידָה תּוֹרָה
 שְׁתִּשְׁתַּכַּח מִיִּשְׂרָאֵל, אֲזַ אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי,
 חֵס וְשְׁלוֹם, שְׁלֵא תִשְׁתַּכַּח (דְּבָרִים לא, כא): "כִּי לֹא
 תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ", וְגַלָּה לָנוּ רַבְּנֵי הַקְדוּשׁ וְהַנּוֹרָא
 רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגָּן עָלֵינוּ, שְׁעַל-כֵּן אֲמַר
 הַתָּנָא הַקְדוּשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי אֶת הַפְּסוּק
 הַזֶּה כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ, כִּי סוֹפֵי תְבוּת שֶׁל
 זֶה הַפְּסוּק הוּא יוֹחָאִי, כִּי רַמַּז לָהֶם שְׁעַל-יָדֵי
 זִרְעוֹ שֶׁל יוֹחָאִי, וַיִּשְׁאִיר אַחֲרָיו בְּרָכָה, סְפָרִים
 קְדוּשִׁים כְּאֵלֶּה, עַל יָדָם לֹא תִשְׁתַּכַּח תּוֹרָה
 מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי הַסְּפָרִים הָאֵלֶּה הֵם יַחֲדִירוּ אֶת אֲמַתַּת
 מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּתוֹךְ נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּבִהְיֵי
 חֲבוּרָא שְׁהוּא סֵפֶר הַזֶּהר יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא (זֶהר
 הַקְדוּשׁ גִּשָׁא קכד:); אֲשֶׁרִי מִי שְׁמַתְמִיד בְּסִפְרֵי הַזֶּהר
 וְהַתְּקוּנִים וּבְכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל וּבְסִפְרֵי תַלְמִידֵי הַבַּעַל-
 שֵׁם-טוֹב הַקְדוּשׁ, זְכוּתוֹ יִגָּן עָלֵינוּ, וּבְסִפְרֵי רַבְּנֵי
 ז"ל וּבְכָל הַסְּפָרִים הַקְדוּשִׁים הַבְּנוּיִים וּמִיִּסְדִּים עַל
 יְסוּדוֹת חֲזָקִים הַמְּגַלִּים וּמְפָרְסְמִים אֶת אֲמַתַּת
 מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ וּמְעוֹרְרִים וּמְחַזְּקִים וּמְאַמְצִים אֶת

כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְקַיִם אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה
 הַקְּדוּשָׁה וּמִצְוֹתֶיהָ שֶׁקִּבְּלָנוּ עַל-יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ
 בְּהַר סִינַי, שְׁדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטְּלוּ הָעֲרֻב־רַב מִן
 הָעוֹלָם, הַמַּעֲלִימִים וּמַכְסִּים וּמִסְתִּירִים אֶת אַמְתַּת
 מְצִיאֹתוֹ יִתְבַרֵךְ, וַיִּתְגַּלֶּה לְכֻלָּם אֲשֶׁר אֵין בְּלַעְדָּיו
 יִתְבַרֵךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבַרֵךְ מִחַיָּה וּמִהוּיָה וּמִקַּיִם אֶת
 כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוּמָם, צוּמַח, חַי וּמְדַבֵּר הֵם
 עֲצָם עֲצָמִיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַרֵךְ, וַיְקַיֵּם (יִשְׁעִיָּה
 נב): "כִּי עֵינַי בְּעֵינַי יִרְאוּ בְּשׁוּב הַיְיָ" הַ צִּיּוֹן (יִשְׁעִיָּה
 נט, כ): "וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבִי פִשַׁע בִּיעֶקֶב נָאִם
 הַיְיָ" הַ, וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִוְתָם אָמַר הַיְיָ" הַ, רוּחִי
 אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרֵי אֲשֶׁר שִׁמְתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ
 מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַעַךָ וּמִפִּי זֶרַע זֶרַעַךָ אָמַר הַיְיָ" הַ מֵעַתָּה
 וְעַד עוֹלָם".

תָּם וְנִשְׁלָם, שִׁבַּח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

קוֹנְטֵרַס

קִדְשֵׁת ל"ג בְּעֶמֶר

יגלה ויבאר את מעלת היום הקדוש והנורא, יומא הלולא של התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי, ומה יכולים לזכות בזה היום, ואשרי מי שזוכה לנסע אל ציונו הקדוש במירון, ויפעל שם ישועות ורפואות ונסים נגלים, אשרי לו.

בְּנוֹי וּמִיֶּסֶד עַל־פִּי דְבָרֵי

רַבְּנֵי הַקִּדּוּשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹרֵי הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵינוּ

רַבֵּי נַחֲמָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגָּן עֲלֵינוּ

וְעַל־פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן

הַקִּדּוּשׁ, אֹרֵי נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רִז לֹא אָנִיס לִיה

רַבֵּי נִתָּן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגָּן עֲלֵינוּ

וּמִשְׁלָב בְּפִסּוּקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאמְרֵי

תַּכְּמִינוּ הַקִּדּוּשִׁים מִגְּמָרָא וּמִדְרָשִׁים וְזֵהר הַקִּדּוּשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל־יְדֵי

חֲסִידֵי בְרֵסֵלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: זְכִי הַנֶּפֶשׁ מְרַגְּשִׁים
בְּיוֹם ל"ג בְּעֹמֶר קִדְשָׁה נּוֹרָאָה וְנִפְלְאָה
מְאֹד, כִּי בְּיוֹם הַהַסְתַּלְקוֹת שֶׁל רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, אָז הִמְשִׁיךְ אֶת הַשְּׂכִינָה
לְמַטָּה, כִּי כָּל יָמָיו מָסַר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּר
גְּלוּי אַמְתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְלָכֵן בְּל"ג
בְּעֹמֶר נִמְשַׁכַּת קִדְשָׁתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאִי עַד סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקעט)

קוֹנְטֵרס

קִדְשֵׁת ל"ג בְּעֶמֶר

בְּנֵי הַיִּקָּר! עָלֶיךָ לְדַעַת, פִּי כָּל הַצָּרוֹת
שְׁעוֹבְרוֹת עַל הָאָדָם הֵן רַק עַל-יְדֵי בְּלוֹלֵי
הַמַּחְשָׁבָה, הֵינּוּ שְׂמֵכָנִים כָּל מִינֵי מַחְשָׁבוֹת
וְהַרְהוּרִים רָעִים וְדַמְיוֹנוֹת וּבְלוֹלִים, וּמִזֶּה נִדְמָה
לוֹ כְּאִלוֹ כָּל הָעוֹלָם רַץ אַחֲרָיו, וְכֵן כָּל הַסֶּבֶל
שֶׁאָדָם סוֹבֵל, הוּא רַק עַל-יְדֵי בְּלוֹל הַמַּחְשָׁבָה, פִּי
כְּשֶׁאָדָם מְקַדֵּשׁ וּמְטַהֵר אֶת מַחְשַׁבְתּוֹ וּמְדַבְּקָהּ בּוֹ
יְתִבְרֵךְ, הֵינּוּ שְׂמֵכָנִים בְּדַעַתוֹ אֲשֶׁר אֵין שׁוֹם
מְצִיאוֹת בְּלִעְדָיו יְתִבְרֵךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכֹל אֱלֻקוֹת
גָּמוּר הוּא, דָּבָר גָּדוֹל וְדָבָר קָטָן לֹא נַעֲשֶׂה מַעֲצָמוֹ
אֶלָּא מִמֶּנּוּ יְתִבְרֵךְ, וְאֵין מִי שְׁיִכּוֹל לַעֲשׂוֹת לוֹ שׁוֹם
דָּבָר בְּלִעְדֵי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּשֶׁאָדָם חֹזֵק
בְּדַעַתוֹ בְּזֶה, אֲזַי נִגָּאֵל מִכָּל צָרוֹתָיו, וְאֵינוֹ מִתְפַּחַד
וּמִתְיָרָא, וְאֵינוֹ מִתְבַּלְבֵּל מִשׁוֹם בְּרִיָּה וּמִשׁוֹם דָּבָר
שֶׁבְּעוֹלָם. פִּי בּוֹ בְּרַגַע שֶׁאָדָם מְדַבֵּק אֶת עַצְמוֹ

לְגַמְרֵי בָּאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, וּמְכַנִּים בְּדַעְתּוֹ רַק אֶת
 אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְתָמִיד זוֹכֵר רַק מִמְּנוּ
 יִתְבָּרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה נִצַּל מְכַל צְרוּתָיו, לֹא-כֵן כָּל
 הַצְּרוּת וְהִיסוּרִים וְהַמְרִירוֹת וְהַהֲרַפְתָּקָאוֹת שֶׁהָאָדָם
 סוֹבֵל, הֵן רַק עַל-יְדֵי בִּלְבוּל הַמַּחְשָׁבָה, שֶׁמְכַנִּים
 בְּדַעְתּוֹ הַרְהוּרִים רָעִים וּמַחְשָׁבוֹת זָרוֹת וְדַמְיוֹנוֹת,
 שֶׁמִּדְמָה לַעֲצָמוֹ כְּאִלוֹ זֶה יְכוּל לַעֲשׂוֹת לוֹ רַע, וְזֶה
 עֲשֵׂה לוֹ עוֹל, וְזֶה יַהֲרֹג אוֹתוֹ, וְזֶה יַכֶּה אוֹתוֹ, וְרוֹאֵה
 רַק חֲשֵׁךְ, הַכֹּל בָּא מִחַמַּת בִּלְבוּל הַמַּחְשָׁבָה.

וּמוֹבָא בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל, שֶׁסוּד ל"ג בְּעֵמֶר
 מְרַמֵּז בַּפְּסוּק (בְּרֵאשִׁית לֹא, נב): "עַד הַגֵּל הַזֶּה", הֵינּוּ
 כִּי יַעֲקֹב אָבִינוּ, שֶׁהוּא סוּד קְדֻשַׁת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל,
 עֲשֵׂה ג"ל וּמַצָּבָה בֵּינוֹ לְבֵין לְבָן הָאֲרָמִי, שֶׁהוּא
 הַסְטֵרָא אַחְרָא, כָּלֵל הַבִּלְבוּלִים הַמְבִלְבְּלִים אֶת
 הָאָדָם בְּכָל מִינֵי דַמְיוֹנוֹת וְשִׁטוֹת וְהַרְהוּרִים רָעִים.
 וְהַסְטֵרָא אַחְרָא נִקְרָאת לְבָן הָאֲרָמִי, שְׂבָא בְּרַמָּאוֹת
 וּמְלַבִּישׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּמַצּוֹת, כְּאִלוֹ כְּוֹנְתוֹ לַעֲשׂוֹת
 אֵיזוֹ מַצָּוָה, שְׁזֶה לְבָן, בְּחִינַת לְבָנוּנִית הַמַּחִין.
 וּבְאֵמַת אֵין זֶה אֵלָא לְבָן הָאֲרָמִי, שֶׁמִּרְמָה אֶת
 הָאָדָם; כִּי בּוֹ בְּרַגַע שֶׁאָדָם מְסִיחַ דַּעַת מִמְּנוּ
 יִתְבָּרֵךְ, וּמִתְיָרָא וּמִתְפַּחַד מֵאֵיזוֹ בְּרִיָּה, צָרִיךְ לֵידַע

שְׁזֵה הַסִּטְרָא אַחְרָא וְהַקְלָפוֹת, הַבָּאִים מִלְּבָן
הָאֲרָמִי, כִּי מִצַּד הַקְּדֻשָּׁה אֵין לוֹ לְהִתְפַּחַד וּלְהִתְיַרָא
מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעְעוֹלָם כָּלֵל, כִּי מָה יַעֲשֶׂה לוֹ אָדָם
בְּלַעֲדֵי הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא, וּבוֹ בְּרָגַע שְׂאָדָם מְסִיחַ
דַּעַת מִמְּנוּ יִתְבַּרֵךְ מֵאִיזָה עֲנִיָן שְׂרַק יִהְיֶה, עָלָיו
לְדַעַת שְׁזֵה כְּבָר מֵהַסִּטְרָא אַחְרָא, וְאֶפְלוּ שֵׁישׁ אִיזוּ
מִחֲשָׁבָה שְׁעָלָיו לְהִתְפַּחַד מֵאִיזָה דְבָר, הוּא צְרִיךְ
תְּכַף-וּמִיד לְדַעַת שְׁזֵה רַק לְבָן הָאֲרָמִי, שְׂבָא אֵלָיו
בְּרַמָּאוֹת; כִּי הַמְּאָמִין הָאֲמִתִּי בּוֹ יִתְבַּרֵךְ אִינוּ
מִתְיַרָא וְאִינוּ מִתְפַּחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעְעוֹלָם כָּלֵל,
אֲלָא בּוֹרַח תָּמִיד אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וּבוֹטַח רַק בּוֹ
יִתְבַּרֵךְ, וְאִינוּ מְשִׁים לֵב אֶל שׁוּם דְבָר שְׁבַעְעוֹלָם,
וּלְבוֹ חֲזַק כָּלֵב הָאֲרִי, שְׂאִינוּ מִתְפַּחַד וּמִתְיַרָא
מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעְעוֹלָם, אֶפְלוּ אֵלוּ שְׁחֲזָקִים מִמְּנוּ,
עִם כָּל זֹאת טַבַּע הָאֲרִי, שְׂאִינוּ מִתְיַרָא וּמִתְפַּחַד
מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעְעוֹלָם, כְּמוֹ-כֵן צְרִיךְ לְהִיּוֹת בַּר
יִשְׂרָאֵל — לֹא לְהִתְיַרָא וְלֹא לְהִתְפַּחַד מִשׁוּם בְּרִיָּה
שְׁבַעְעוֹלָם, רַק לַעֲמֹד חֲזַק בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ
יִתְבַּרֵךְ, וְזוֹ קְדֻשַׁת יַעֲקֹב אָבִינוּ.

וְזֶה לְעַמַּת זֶה יֵשׁ לְבָן הָאֲרָמִי, שְׂבָא בְּרַמָּאוֹת,
וּמִתְלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּמִצְוֹת כְּאֵלוֹ כֵּן צְרִיכִים לִירָא

וְלִהְתַּפְחַד מִזֶּה אוּ מִזֶּה. וּבִאֲמַת הַכֹּל דְּמִיּוֹן גָּדוֹל,
 וְעַל-כֵּן עָשָׂה יַעֲקֹב אָבִינוּ גִ"ל אֲבָנִים בֵּינוּ לְבֵין לְבָן
 הָאֲרָמִי, כִּי כָף צָרִיף שְׁתֵּהִיָּה מְחִיצָה מִפְּסֻקַת בְּמַחוּ
 וּבְמַחֲשָׁבְתוֹ נִגְדַּת כָּל מִינֵי מַחֲשָׁבוֹת רָעוֹת וְהִרְהוּרִים
 רָעִים הַבָּאִים מֵהַסְטֵרָא אַחֲרָא, כִּי הִקְלָפוֹת וְהַסְטֵרָא
 אַחֲרָא בָּאִים בְּרַמָּאוֹת גְּדוֹלָה וּבְתַחֲבוּלוֹת הַרְבֵּה
 לְתַפְסוֹ בְּמַצּוּדָתָם, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְהָעֵקֶר — בְּעֵינֵי
 הִירָאוֹת וְהַפְחָדִים שְׁמַתְגַּנְבִּים בְּאָדָם, לִירָא וְלַפְחַד
 מִבְּנֵי-אָדָם, וְשׁוֹכְחִים מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְהֵם בָּאִים
 בְּכַמָּה מִינֵי גְּנֻבוֹת וְרַמָּאוֹת וְעֲרֻמוּמִיּוֹת, לַחֲשֹׁב
 מַחֲשָׁבוֹת זָרוֹת, וּמִשֵּׁם נִמְשָׁכוֹת כָּל הַצָּרוֹת
 וְהִיסוּרִים לְאָדָם, עַד שֵׁישׁ בְּנֵי-אָדָם שְׁכָל-כָּף נִכְנָסוּ
 בְּמַחֲשָׁבוֹת רָעוֹת וּבְהִרְהוּרִים רָעִים וּבְדַמְיוֹנוֹת
 שֶׁנִּפְּלוּ בְּעֵבְרוֹת גְּמוּרוֹת, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, כִּי כָּל
 הָעֵבְרוֹת בָּאוֹת רַק מִחֲמַת כַּח הַמְדָמָה, שְׁמַדְמָה
 לְעַצְמוֹ כָּל מִינֵי דְּמִיּוֹנוֹת שֶׁל תּוֹעֵבוֹת רָעוֹת, רַחֲמָנָא
 לִישׁוּבָן, אֲשֶׁר מִזֶּה בָּא לְרָעוֹת רַבּוֹת, וּמִשֵּׁם
 נִמְשָׁכִים עָלָיו פְּחָדִים שְׁמַפְחַד וּמִתִּירָא מִבְּנֵי-אָדָם,
 כִּי מִי שֶׁחָטָא נִגְדוּ יִתְבָּרֵךְ נִכְנָסִים בּוֹ פְּחָדִים,
 שְׁמַפְחַד מִבְּנֵי-אָדָם, וּמִשֵּׁם נִמְשָׁכִים עָלָיו כָּל
 הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים, שְׁסוּבֵל כָּל-כָּף הַרְבֵּה בְּחַיָּו, וְכֵן
 נִכְנָס בְּחֻבוֹת וּמִסְתַּבֵּף בְּכָל מִינֵי צָרוֹת וּמִכָּל מִינֵי

אֲנָשִׁים, וְכָל אֱלוֹ הַמַּחְשָׁבוֹת הָרְעוֹת נִקְרְאוֹת לְבָן הָאָרֶמִי, שְׁמֵלֶבֶן הָרָשָׁע, שֶׁעַל שֵׁם זֶה נִקְרָא לְבָן, הֵינּוּ שֶׁהוּא מִלְבִּין הָרָשָׁעוֹת כָּל־כָּף כְּאֱלוֹ כְּבֹר נִקְבַּע בְּזֶה, כְּאֱלוֹ כְּבֹר אֵין שׁוּם דְּרָךְ לְהַמְלִיט מִשָּׁם, חֵס וְשָׁלוֹם, כְּאֲשֶׁר נִדְמָה דָּבָר זֶה לְבָנֵי הַנְּעוּרִים, וּבִכְפָּרֵט מִי שֶׁכְּבֹר נִכְנָס בְּמַחְשָׁבוֹת זָרוֹת כְּאֱלוֹ, לוֹ קָשָׁה מְאֹד מְאֹד לְצֵאת מִזֶּה, וּמִשָּׁם נִמְשָׁכִים עָלָיו כָּל הַצָּרוֹת וְהִיסוּרִים.

אָבֵל הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים, יְחִידֵי הַדּוֹרוֹת, כְּגוֹן רַבֵּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאִי וְחֲבֵרָיו, וְכֵן בְּכָל דּוֹר וְדוֹר מִבְּחֵרי הַצְּדִיקִים, הֵם לוֹחֲמִים עִם הַקְּלָפוֹת וְהַסְּטָרָא אַחֲרָא וּמַחְדִּירִים בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶת אֲמִתַּת מְצִיאֹתוֹ יְתַבְּרָךְ, וּמַגְלִים לָהֶם, אֲשֶׁר אֵין לָהֶם לִירָא וְלַפְּחֹד מִשׁוּם בְּרִיָּה שְׁבַעֲוֹלָם, כִּי אֵין בְּלַעֲדָיו יְתַבְּרָךְ כָּלֵל, וְהַכֹּל לְכָל אֱלָקוֹת גָּמוּר הוּא, וְתָמִיד יַחְשָׁבוּ רַק מִמֶּנּוּ יְתַבְּרָךְ, וַיַּחְזְרוּ בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה אֵלָיו יְתַבְּרָךְ, וְהַמַּחְשָׁבָה בְּיַד הָאָדָם תָּמִיד, וַיִּכּוֹל לְהַטּוֹת אֶת הַמַּחְשָׁבָה כְּפִי רְצוֹנוֹ, כִּי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל, מִי שֶׁכְּבֹר נִכְנָס בְּמַחְשָׁבוֹת זָרוֹת וְהִרְהוּרִים רָעִים וּפְחָדִים יְתֵרִים, לוֹ נִדְמָה שֶׁהוּא אָף פַּעַם לֹא יֵצֵא מֵהַצָּרוֹת שְׁלוֹ, וְכָל זֶה מַחֲמַת שֶׁהַמַּחְשָׁבוֹת

שְׁלוֹ מְעַנּוֹת אוֹתוֹ, עַד שֶׁנִּדְמָה לוֹ, כְּאִלוֹ אֶבֶד מָנוּס
וּתְקוּהָ לְגַמְרִי, לֹא-כֵן אִם מִקְּבֵל אֶת דַּעַת הַצְּדִיקִים
הָאֱמֵתִיִּים וְעֲצוֹתֵיהֶם הַקְּדוֹשׁוֹת הַמּוֹבָאוֹת בְּסִפְרֵיהֶם
הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁהַמַּחֲשָׁבָה שֶׁל הָאָדָם בְּיָדוֹ, וַיְכוּל
לְהִטּוֹת אֶת מַחֲשַׁבְתּוֹ כְּפִי רְצוֹנוֹ, אִזּוּ יִזְכֶּה לְהִנָּצֵל
מִכָּל צָרוֹתָיו; כִּי בְּאֵמֶת מַגְלִים לָנוּ הַצְּדִיקִים
הָאֱמֵתִיִּים אֲשֶׁר הַמַּחֲשָׁבָה בְּיַד הָאָדָם תָּמִיד, וּבְחוּט
הַשְּׁעָרָה יְכוּל לְהִנָּצֵל בְּיָשָׁב וְאֵל תַּעֲשֶׂה מִכָּל מִינֵי
מַחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וְהִרְהוּרִים רָעִים וּפְחָדִים יִתְרִים,
עַל-יְדֵי שְׂיִטָּה דַּעְתּוֹ לְמַחֲשָׁבָה כְּשָׂרָה, הֵינּוּ בַּשְּׁעָה
שֶׁנִּכְנָסָה בּוֹ אִיזוֹ מַחֲשָׁבָה שֶׁל יִרְאוֹת נְפוּלוֹת,
שֶׁמֵת־פָּחַד מֵאִילוֹ בְּנֵי-אָדָם, אוֹ נִכְנָסִים בּוֹ הִרְהוּרִים
רָעִים וּמַחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וּדְמִיוֹנוֹת לַחֲטָא, חֵס וְשָׁלוֹם,
תִּכְרֶף-וּמִיד מִהַפְּכִים אֶת הַמַּחֲשָׁבָה אֶל מַחֲשָׁבָה
קְדוֹשָׁה, לְהֶאֱמִין אֲשֶׁר אֵין בַּלְעָדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל,
וְהַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹת גָּמוּר הוּא, עַל-יְדֵי-זֶה הֵם
נִכְלָלִים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ וְנִמְתָּקִים מִמָּנוּ כָּל הַדֵּינִים. וְזֶה
סוּד יַעֲקֹב אָבִינוּ בְּחִיר הָאָבוֹת, שֶׁהֵלֵךְ בְּעֶרְמָה עִם
לְבָן הָאֲרָמִי, כִּי הָיָה אַחִיו בְּרַמְאוֹת, כִּי הוּא יוֹדֵעַ
אֵיךְ לִלְחֹם עִם הַקְּלָפָה הַזֹּאת שֶׁל לְבָן הָאֲרָמִי שָׂבָא
בְּכָל מִינֵי רַמְאוֹת, וְרוֹצֵה לְשַׁבֵּר אֶת הָאָדָם בְּכָל
מִינֵי אַפְנִים שְׂבַעוּלִים.

הֵינּוּ כִּי יֵשׁ בְּנֵי הַנְּעוּרִים שֶׁנִּכְשְׁלוּ כָּבֵד בְּכָל מִינֵי חַטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְגַם הַבְּרִית, עַד שֶׁנִּדְמָה לָהֶם כְּאִלוֹ אָבֵד מָנוֹס וְתִקְוָה מֵהֶם לְגַמְרִי, וּבָא לְבֶן הָאֲרָמִי שֶׁהוּא כָּלֵל הַמַּחֲשָׁבוֹת הַזְּרוּת, וּבָאִים הַסְטֵרָא אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת בְּהַתְּלַבְּשׁוֹת שֶׁל רַמָּאוֹת בְּבַחֲיַנַּת לְבָן, כְּאִלוֹ צְרִיכִים לִהְיוֹת בְּלֵב נִשְׁבָּר וּבַעֲצָבוֹת וּבְמִרְרוֹת, אֵיךְ עָשִׂיתָ דָּבָר כְּזֶה לַחֲטָא כָּל-כָּף לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, בְּוִדְאֵי אֵין לָךְ כָּבֵד שׁוֹם תִּקְוָה, וּבְוִדְאֵי אֵין הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹצֵה בְּךָ, וּבְפֶרֶט שְׁמִסִּית וּמְדִיחַ אוֹתוֹ, שְׂאֵין מוֹעִילָה לוֹ שׁוֹם תְּשׁוּבָה, כִּי הָרִי עָשָׂה אֶת הַכִּי גְרוּעַ, וְעַל-כֵּן בָּא יַעֲקֹב אָבִינוּ בְּחִיר הָאָבוֹת, שְׁמֵרְמֹז לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַכֹּל שֶׁקָּר, כִּי גְדוּלָה תְּשׁוּבָה שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקַבֵּל אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, וְאֶפְלוֹ שֶׁעָשָׂה אֶת הַכִּי גְרוּעַ, אֵךְ הוּא בָּא וְלוֹחֵם עִם קְלַפַּת לְבָן הָאֲרָמִי בְּרַמָּאוֹת גְּדוּלָה, וְזֶה סוּד (בְּרֵאשִׁית לֵא, כ):

”וַיִּגְנוּב יַעֲקֹב אֶת לֵב לְבָן הָאֲרָמִי עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בּוֹרַח הוּא”, הֵינּוּ כִּי יַעֲקֹב אָבִינוּ נוֹתֵן עֲצָה לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לְהִנְצֵל מִכָּל אֵלוֹ הַמְּסִיתִים וְהַמְּדִיחִים אוֹתוֹ, כְּאִלוֹ אֵין לוֹ שׁוֹם תִּקְוָה כָּלֵל, וְאֶפְלוֹ שְׁמַתְּלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בְּמַצּוֹת כְּאִלוֹ עָשָׂה אֶת הַעֲבָרָה הַכִּי גְרוּעָה, שֶׁעָלֶיהָ אֵין בְּאַמַּת תְּשׁוּבָה, עִם

כָּל זֹאת עָלִיו לִידַע, כִּי רַחֲמֵיו יִתְבָּרֵךְ עַל כָּל
 מַעֲשָׂיו, וְכָל זְמַן שְׂאָדָם חַי עֲדִין יָכוֹל לְתַקֵּן אֶת
 הַכֹּל, וְעַל-כֵּן יַעֲקֹב אָבִינוּ שְׁמַרְמֵז עַל גְּדוּלֵי
 וּמִבְחָרֵי הַצְּדִיקִים שֶׁבְּכָל דּוֹר וָדוֹר, בָּא וְנוֹתֵן עֲצוֹת
 לְכָל בֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּבְרַח מֵהַמַּחְשָׁבוֹת זְרוֹת
 וְהַפְּחָדִים הַיִּתְרִים וְהַדְּמִיוֹנוֹת שֶׁמַּתְּלַבְּשִׁים בּוֹ, וְלֹא
 יִכְנָסוּ בְּטוֹעֵן וְנִטְעֵן כָּלֵל עִם לְבָן הָאֲרָמִי, אֲלֵא
 תִּכְפֹּף-וּמָיִד יִתְחִילוּ לִחְשֹׁב מִמַּחְשָׁבוֹת טוֹבוֹת, כִּי זֶה
 שְׁטוֹעֵן עִם הַמַּחְשָׁבוֹת זְרוֹת וְנִכְנָס עִמָּהֶם בְּטוֹעֵן
 וְנִטְעֵן, וְרוֹצֵה שְׁיַנְיְחוּ אוֹתוֹ לְצֵאת מֵהֶם, זֶהוּ כְּמוֹ
 מִי שֶׁאוֹמֵר לְרוֹדֵף שְׁרוּצָה לְבָרַח מִמֶּנּוּ, וְאֲזִי הוּא
 רוֹדֵפוֹ יוֹתֵר, אֲבָל בְּאֵמֶת עֵקֶר הָעֲצָה לְבָרַח מֵהֶם
 וְלִילֵךְ לְדַרְכוֹ וְלִבְלִי לְהִסְתַּכֵּל לְאַחֲרָיו כָּלֵל, וְלִבְלִי
 לְטַעֵן עִמָּהֶם כָּלֵל, שֶׁזֶהוּ סוּד: "וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לְבָן
 הָאֲרָמִי עַל בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בּוֹרַח הוּא", שְׂאִינוּ
 מִגִּיד לָהֶם שֶׁבוֹרַח מֵהֶם, רַק בּוֹרַח לְתַמוֹ לְדַרְכוֹ,
 וְעַל-יְדֵי-זֶה דִּיקָא נִצֵּל מֵהֶם, כִּי אֲסוּר לְהִכְנִס עִם
 הַמַּחְשָׁבוֹת הַזְרוֹת בְּטוֹעֵן וְנִטְעֵן, רַק יַעֲשֶׂה בְּכָל
 פַּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וְלֹא יִסְתַּכֵּל אַחֲרָנִית כָּלֵל,
 וְזֶה עֵקֶר הָעֲצָה לְהִנָּצֵל מִכָּל מִינֵי צְרוֹת וַיִּסּוּרִים
 וּמִכָּל מִינֵי פְחָדִים יִתְרִים וּמִכָּל מִינֵי דְמִיוֹנוֹת,
 שֶׁיַּעֲשֶׂה בְּכָל פַּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, וַיִּבְרַח מֵהָעֵבֶר

שְׁלוֹ, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה יוּכַל לְנַתֵּק אֶת עֲצָמוֹ
מִהָעֵבֶר, וַיַּעֲשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה.

כִּי בַּאֲמַת עֶקֶר הָעֵצָה — לָשׁוּב אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ
וְלַעֲשׂוֹת בְּכָל פַּעַם הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה כְּאִלּוּ עֲדִין לֹא
הַתְּחִיל כָּלֵל, כִּי אִם הָאָדָם חוֹשֵׁב שֶׁהַתְּחִיל כְּבוֹר,
עַל-יְדֵי-זֶה תּוֹפְסִים אוֹתוֹ הַסְטֵרָא אַחֲרָא וְהַקְּלָפוֹת
שֶׁהֵם בְּחִינַת לְבָן הָאֲרָמִי, וְאוֹמְרִים לוֹ: "מָה לָּךְ
לְהַתְיַגֵּעַ וּלְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, רְאֵה כִּמָּה פְּעָמִים
הַתְּחִלְתָּ לְחַזֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵךְ, וְלֹא רוֹצִים לְקַבֵּל
אוֹתְךָ, כִּי 'עָלִיו הָרְאִיָּה' שְׂאִין צְרִיכִים אוֹתְךָ, כִּי
אַתָּה נוֹפֵל בְּכָל פַּעַם יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וּמִתְלַכְּלֵךְ בְּכָל
פַּעַם בְּעֵבְרוֹת יוֹתֵר גְּדוּלוֹת", וְלָכֵן אֵין שׁוֹם עֵצָה
לְהִלָּחֵם נֶגְדָם אֶלָּא עַל-יְדֵי עֵצָה זֹו — שִׁיְבַרַח
לְגַמְרֵי מִהַמְחֻשְׁבוֹת הָרְעוֹת, וְלֹא יִכְנַס בְּשׁוֹם טוֹעֵן
וְנִטְעֵן עִמָּהֶם, "וַיִּגְנֹב יַעֲקֹב אֶת לֵב לְבָן הָאֲרָמִי עַל
בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בּוֹרַח הוּא", וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה יִנְצֵל
מֵהֶם לְגַמְרֵי, כִּי אֵין הַיֵּצֵר הָרַע מְצוּי אֶלָּא לְשַׁעֲתוֹ,
וְעַל-כֵּן אִם הוּא לֹא יִתְכַנֵּן שׁוֹם תְּכַנוּנִים, רַק בְּכָל
פַּעַם יַעֲשֶׂה הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה, עַל-יְדֵי-זֶה לֹא יִדְעוּ
הַקְּלָפוֹת וְהַסְטֵרָא אַחֲרָא לְהַתְגַּרֵּת בּוֹ, וְזוֹ עֵצָה
נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה שְׂמַגְלִים לָנוּ גְדוּלֵי הַצְּדִיקִים בְּכָל

דור ודור, איך שאין עצה לברח מהרע אלא על-ידי
שיעשה בכל פעם התחלה חדשה, כי ימשיך על
עצמו ערבות, נעימות, ידידות, זיו חיות אלקותו
יתברך, ואז אם יהיה האדם חזק מאד מאד בדבר
זה, ולא יטעה את עצמו כלל, אז יעזר לו השם
יתברך, ויהיה גל בינו לבין לבן הארמי, ולא יוכל
לעבר אליו. ואף שבין כך ובין כך נופל במקום
שנופל, עם כל זאת לא ישים לב לכל זה אלא
יעשה בכל פעם התחלה חדשה, ואז אם יהיה חזק
ואמיץ מאד בזה, אז יתהפך הכל אל הקדשה, שזה
מה שאמר יעקב אבינו (בראשית לא, מו): "ויאמר
יעקב לאחיו לקטו אבנים, ויקחו אבנים ויעשו גל,
ויאכלו שם על הגל"; כי אבנים הם בחינת נצוצות
הקדושים, כי בכל פעם כשאדם נופל לעמק
הקלפות, ונכשל במה שנכשל, ואחר-כך מתעקש
לחזר אליו יתברך, על-ידי-זה הוא תולש מהסטרא
אחרא כל מיני קדשות המנחות שם, שאלו נצוצי
הקדשה, וזו מעלת בעלי תשובה, עד שאמרו
חכמינו הקדושים (ברכות לד): במקום שבעלי
תשובה עומדים, שם צדיקים גמורים אינם יכולים
לעמד, כי הם היו במקומות המטנפים והמזהמים,
וכשחוזרים אליו יתברך, על-ידי-זה הם מעלים את

הַמְקוֹמוֹת אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְכִפִּי שְׂאֲדָם עֶקֶשׁן גָּדוֹל,
וְאִינוּ מְסַתְּפֵל אַחֲרֵינִית כָּלֵל, אֶלָּא תָּמִיד מְסַתְּפֵל
קְדִימָה, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מְמַשִּׁיף עַל עֲצָמוֹ קְדָשׁוֹת
עֲלִיוֹנוֹת, וְאִם לֹא יִהְיֶה בְּטֹלָן, רַק יִצִּית אֶת גְּדוּלֵי
הַצְּדִיקִים, עַל-יְדֵי-זֶה יִזְכֶּה סוּף כָּל סוּף לְתַקֵּן אֶת
כָּל הָעֶבֶר שְׁלוֹ, כִּי עַל-יְדֵי כָּל מִינֵי הָעֲתָקוֹת וְהַזְזוֹת
שֶׁנִּתְקַ עֲצָמוֹ מֵרַע לְטוֹב וּמִמַּחְשָׁבוֹת רָעוֹת
לְמַחְשָׁבוֹת טוֹבוֹת, וְאִף שְׁבֹא לוֹ דְּבַר זֶה מְאֹד מְאֹד
קָשָׁה, עִם כָּל זֹאת עָלָיו לִידַע שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִתְבָּרְרִים
הַנְּצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים, עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה גַל וּמַחִיצָה
לְהַפְסִיק בֵּינוֹ לְבֵין לְבֵן הָאָרְמִי, וְאִם יִהְיֶה חֶזֶק
וְאִמִּין בָּזֶה, יִהְיֶה מָה שִׁיִּהְיֶה וְיִהְיֶה אִיף שִׁיִּהְיֶה,
סוּף כָּל סוּף יָכוֹל לְנַצַּח אֶת הַקְּלָפוֹת.

וְכֹל זֶה סוּד קְדֹשֶׁת ל"ג בַּעֲמֹר, כִּי כָּל יְמֵי
הַסְּפִירָה מְבָרְרִין בְּרוּרִין עַל-יְדֵי קְדֹשֶׁת הַמַּחְשָׁבָה,
שֶׁזֶה עֶקֶר קְדֹשֶׁת יְמֵי הַסְּפִירָה, שֶׁזֶה הַכְּנָה לְקַבֵּל
הַתּוֹרָה, לְשֹׁמֵר מַחְשָׁבָתוֹ אֲזִי בְּיוֹתֵר מְאֹד מְאֹד, כִּי
קְדֹשֶׁת הַמַּחְשָׁבָה הִיא עֶקֶר הַקְּדֹשָׁה, וְעֶקֶר הַהַכְּנָה
לְקַבֵּל הַתּוֹרָה שֶׁתְּלוּנָה בְּתַקוּן הַבְּרִית, שֶׁתְּלוּנָה
בְּמַחְשָׁבָה, וּבְיוֹם ל"ג בַּעֲמֹר כָּבֵר זוֹכִין כָּלֵל יִשְׂרָאֵל
לְבָרֵר בְּרוּרִין הַרְבֵּה, עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה הַגַּל בְּסוּד "עַד

הגל הזה" וגו', שמפסיק בין קדשת יעקב לבין טמאת המחשבות הרעות של לבן הארמי; כי עקר הברור הוא בסוד השבע מדות שמהן כל המחשבות שבראש, שהם סוד (שופטים טז, יג): "שבע מחלפות ראשו", כי המחשבות חולפות ועוברות על האדם כפי המדות שאוחז בהן, אף עקר המדות הן חמש מחסד עד הוד, כי יסוד ומלכות הן כלליות, וכלליות דכלליות כמובא בכתבי האריז"ל, נמצא שביום ה' משבוע ה' שהוא ל"ג בעמר, כבר נגמר הברור של סוד הוד, הן בבחינת השבועות הן בבחינת הימים, ועל-כן אז הוא הוד שבהוד ששם נחשב כאלו נגמר הברור, מאחר שעקר המדות עד הוד, ועל-כן אז נעשה הג"ל שבין יעקב לבין לבן הארמי, שהוא מפסיק במחשבה בין הקדשה והסטרא אחרא שלא תקרב עוד בערמומיותה וברמאותה להכניס מחשבות רעות, חס ושלום, במח.

וכל זה בכח הצדיקים הגדולים שהם סוד התנוצצות משיח, שזהו סוד התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, שזכה להסתלק אז, והוא המשיך אז כל התקונים תקונא דיקנא, שמשם נמשכים כל

מיני עצות, איך להנצל מכל הקלפות, שזה כלל הספרים שהשאיר אחריו, ספרי הזהר והתקונים, אשר מי שרגיל בהם ימשיך, על עצמו ערבות, נעימות, ידידות, זיו, חיות אלקותו יתברך, ומי שרוצה לזכות ליראת שמים ולטעם טעם עולם הבא בעולם הזה, עליו להתמיד בספרי הזהר ובספרי התקונים, ומכל שכן וכל שכן מי שזוכה לבוא אל ציונו הקדוש של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, ובפרטי פרטיות ביום ההלולא שלו, אז ימשיך על עצמו ערבות, נעימות, זיו, אור וחיות מהתנא הקדוש הזה שהבטיח לפטר את כל העולם מהדין, כמו שאמר (ספה מה:): יכולני לפטר את העולם כלו מן הדין מיום שנברא העולם עד סוף כל הדורות; וזו גדלת כל הצדיקים הגדולים הנוראים ההולכים בעקבות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, כי כל הגלויים שגלה האריז"ל, הם בנויים ומיסדים על ספרי הזהר והתקונים, וכל הגלויים שגלה הבעל-שם-טוב הקדוש, זכותו יגן עלינו, ותלמידיו, הם בנויים על כתבי האריז"ל לעבדה ולמעשה וכל הגלויים שגלה לנו רבנו ז"ל, הוא שהלביש ספרי הזהר והתקונים וכל כתבי האריז"ל וכל הלמודים הקדושים והנוראים של כל

הצדיקים, וידע איך לרדת אל כל נשמות ישראל
 המצויות בתכלית הירידה, שאין ירידה אחריה,
 ולגלות להם עצות אמתיות איך לצאת מהפח יקוש
 שנפלו לשם, ומחזק ומאמץ אותם בכל מיני
 דבורים ערבים ומתקים, איך שלא יתיאשו בשום
 פנים ואפן, ומכל מה שרק עובר עליהם יחזרו
 אליו יתברך, ועל-כן ביום הזה, יום הקדוש והנורא
 ל"ג בעמר, הוא התנוצצות גלוי משיח צדקנו,
 וכבר מתחילה אז הארת קבלת התורה של חג
 השבועות, אשרי מי שמתעורר ביום הקדוש
 והנורא הזה, ומקבל על עצמו קבלות חזקות לשוב
 אליו יתברך, ולא ישים לב אל כל מה שעובר
 עליו, ולא יתבלבל מכל הבלבולים והמחשבות
 הזרות המטרידים אותם, אלא ידביק את עצמו בו
 יתברך, ויצית את כל גדולי ומבחרי הצדיקים,
 ויתמיד בספריהם הקדושים, שאז נכון יהיה לבו
 ובטוח, שיזכה להגיע אל מדרגתו, אשרי לו בזה
 אשרי לו בבא!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

קונטרס

ימי הספירה

יבאר ענין ספירת העמר בטוב טעם ודעת, ויסביר
איך שזה שיקף לכל אחד ואחד, ומה צריך האדם
לעשות בימים אלו, ואיך שבמים אלו יכולים
להתקרב אל הקדוש ברוך הוא בקלות.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדונינו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, כתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובכ"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: בְּיוֹתֵר צְרִיכִים
לְהַקְפִּיד בִּימֵי הַסְּפִירָה, שְׁתִּהְיֶה אֲהָבָה
בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי תִלְמִידֵי רַבִּי
עָקִיבָא נִסְתַּלְקוּ אָז, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא כָבְדוּ זֶה
אֶת זֶה, וְעָקַר הַתְּקוּן צָרִיף לְהִיּוֹת בִּימֵי
הַסְּפִירָה, לְאַהֲבֵ אֶת כָּל בְּרַיִשׁ יִשְׂרָאֵל
כְּנַפְשׁוֹ. וְלִכֵּן צְרִיכִים אָז לַעֲשׂוֹת חֶסֶד
בְּיוֹתֵר אֶחָד עִם הַשְּׁנַי, וְזֶה עָקַר הַתְּקוּן
לְגַלוֹת הַמְּרָה שְׁאֵנוּ נִמְצָאִים בָּהּ, שֶׁהַכֹּל
עַל-יְדֵי שִׁנְאָת חָנָם, וְלִכֵּן דִּיקָא בִּימֵי
הַסְּפִירָה צְרִיכִים לְמַסֵּר אֶת נַפְשׁוֹ בְּעִבּוּר
כָּל בְּרַיִשׁ יִשְׂרָאֵל.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תתקפ)

קוֹנְטֵרַס

יְמֵי הַסְּפִירָה

.א.

קִדְמָה קִבַּלְתָּ הַתּוֹרָה סוּפְרִים אֶת הַיָּמִים

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזָכֹר, שֶׁהַקְּדוֹשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא בָּרָא אֶת עוֹלָמוֹ וּמְנַהִיג אֶת עוֹלָמוֹ
בְּהַשְׁגָּחָה פְּרָטִי פְּרָטִית; כִּי בְּאַמֶּת אֵין שׁוּם
מְצִיאֹת בְּלִעְדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהַכֵּל לְכֹל זֶה
אֱלֻקוֹת. וְאִם הָיִינוּ מִתְבוֹנְנִים בְּזֶה, אֲזִי כָּל חַיֵּינוּ
הֵיוּ הוֹלְכִים בְּצוּרָה אַחֲרַת לְגַמְרֵי. לָמָּה עוֹבְרִים
עֲלֵינוּ כָּל-כָּף הַרְבֵּה צְרוּת, יְסוּרִים, מְרִירוֹת
וְהִרְפָּתָקָאוֹת? מִפְּנֵי שֶׁהוֹצֵאנוּ אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא מִהַחַיִּים שְׁלָנוּ, אִם הָיִינוּ מְכַנְיָסִים אוֹתוֹ
יִתְבָּרַךְ בְּתוֹךְ חַיֵּינוּ, הַכֵּל הִזָּה נוֹהֵג אַחֲרַת. וְזוֹ
הִי־תָה גְלוֹת מְצָרִים, שֶׁהָיִינוּ בְּמְצָרִים תַּחַת 'פְּרָעָה',

שאלו אותיות 'פה-רע', דברנו כל מיני שטיות, ועל-ידי-זה המ'ח שלנו נכנס ב'מצרים' — אותיות: 'מצר-ים', המחין שלנו נצטמצמו, ואין אנו זוכים להרגיש את הקדוש-ברוך-הוא, שהוא יתברך נמצא ואין בלעדיו יתברך נמצא, שזו גלות מצרים. בעבור זה אומרים חכמינו הקדושים (בראשית רבה, פרשה טז, סימן ד'): כל הגליות נקראות על שם מצרים, היכן שרק נזכר ענין של גלות, זה על שם מצרים — מצר ים, המחין הם בגלות, שהמ'ח של האדם אינו מסגל לחשב שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו, עמנו ואצלנו. כל אחד חושב כאלו הקדוש-ברוך-הוא מסתתר באיזה מקום בעולמות העליונים, עד שיש האומרים (יחזקאל ח, יב): "עזב ה' את הארץ"; ובאמת אין לה שטות גדולה מזו, כי כל הבריאה כלה היא עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, ובלעדיו יתברך אין לשום בריה שום קיום. ומשה רבנו הוא הצדיק האמת שבדור, והכניס בעם ישראל את הדעת האמת, שידעו שהוא יתברך נמצא ובלעדיו אין נמצא, וכך נגאלנו ממצרים. משה רבנו גלה לעם ישראל את הגלוי (דברים ד, לה): "אתה הראת לדעת, כי הוי"ה הוא אלהים, אין

עוד מלבדו; ועל-ידי-זה הפסקנו לדבר שטיות מ'פה-רע', נעשה 'פה-סח'; הינו שהתחילו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא. כי ככל שאדם יודע יותר, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא אתו, עמו ואצלו, כמו-כן מתחיל לדבר אל הבורא יתברך שמו. למה אדם אינו מסגל לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא? מפני שאינו יכול להבין ולהשכיל ולהתבונן, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה, כי אם אדם היה יודע, שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה, אתו, עמו ואצלו, ושומע כל דבור ודבור שמדבר, אזי היה מאד מכון לאשר אומר. כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהב"ן, חלק א', סימן סב): ובאמת אם היה יודע האדם ידיעה בלב שלם, שמלא כל הארץ כבודו (ישעיה ו'), והקדוש-ברוך-הוא עומד בשעת התפלה ושומע התפלה, ודאי היה מתפלל בהתלהבות גדולה, והיה מדקדק מאד לכון את דבריו, אלא מפני שאין אדם יודע את זאת, נכנסות בו כפירות ואפיקורסות, וזה אשר מביאו לדבר שטיות. אדם יכול לדבר עם השני שעות על גבי שעות, הבלים והבלי הבלים, כל מיני לשון-הרע רכילות, ליצנות, נבול פה, בר מינן, ואינו שם על לבו שהוא יתברך נמצא פה, ואיך

יש לך זמן לדבר עם השני פטפוטי הבל וסרק
 ודבורים אסורים, כשהוא יתברך נמצא כאן?!
 בעבור זה אומרים חכמינו הקדושים (ערכין טו):
 כל המספר לשון הרע, אין אני והוא יכולים לדור
 בעולם; כי בזה שמדבר רע על זולתו, בזה מסלק
 את השכינה מן העולם. כי אם אדם היה יודע
 שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו, עמנו
 ואצלנו, לא היה לו פנאי לדבר דבורי הבל עם
 זולתו, אלא שהמח בגלות, אין יכולים להתבונן
 שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה, בשביל זה,
 רחמנא לצלן, אנחנו בגלות של 'מצרים' —
 'מצרים', 'פרעה' — 'פה-רע', מדברים כל דבר
 רע. אבל ברגע שהצדיק מכניס בנו את הדעת
 האמת, ומעורר אותנו מהשנה שאנחנו ישנים בה,
 כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן
 ס'), כי יש בני-אדם שישנים את ימיהם, ואף
 שנדמה להעולם, שהם עובדים את השם ועוסקים
 בתורה ובתפלה, אף-על-פי-כן כל עבודתם —
 אין להשם יתברך נחת הימנה, כי נשארת כל
 עבודתם למטה, ואין יכול להתרומם ולהתעלות
 מעלה, אף הצדיק מעורר מהשנה, ועל-ידי-זה
 מתחילים לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ונעשה

'פּה-סח'. ואין עוד תענוג יותר גדול מזה, שאדם
 מרגיש שהקדוש-ברוך-הוא נמצא אתו, עמו
 ואצלו, והוא מטיל עמו יתברך, ומדבר עמו
 יתברך. לזאת, תכף-ומיד כשזכינו לצאת
 ממצרים, הקדוש-ברוך-הוא צוה לנו לספור את
 הימים, שזה ספירת העמר "ממחרת השבת
 תספרו חמשים יום", תכף-ומיד ממחרת חג
 הפסח, עלינו להתחיל לספור ארבעים ותשעה
 ימים, וביום החמשים אז קבלת התורה. אומר
 מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי-הלכות, פקדון, הלכה ד'): מהי
 כוננת ספירת העמר, שאנו סופרים את הימים קדם
 קבלת התורה? אלא להורות שאי אפשר לקבל
 את התורה, אלא כשסופרים את הימים; לדעת
 שכל יום ויום הוא ספור ומנוי, אחרת אי אפשר
 לקבל את התורה. ובאמת אומרים חכמינו
 הקדושים (שבת פח.): תנאי התנה הקדוש-ברוך-
 הוא עם מעשה בראשית, ואמר להם: אם ישראל
 מקבלים התורה — אתם מתקיימין, ואם לאו —
 הריני מחזיר את העולם לטהו ובהו; מהי תורה?
 כתוב בזהר (מצרע נג): אמאי אקרי תורה, בגין
 דמורי וגלי מאי דההו סתום מניה. תורה מלשון
 הוראה, שמורה ומגלה מה שסתום מן האדם.

אֲנַחְנוּ מִסְתּוֹבְבִים בְּזֶה הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמָרִי, הָעֵב וְהַגַּס, אָנוּ רוֹאִים מְדוֹת רָעוֹת, תְּאֵוֹת רָעוֹת, שְׂקָר, שְׁחִיתוֹת, אֲלִימוֹת, וְחוֹשְׁבִים שֶׁזֶה הָעוֹלָם, וּבִאֲמַת 'עוֹלָם' נִקְרָא לְשׁוֹן 'הָעֵלָם', שֶׁנַּעֲלָם בּוֹ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ. מַהִי הַתּוֹרָה? הַתּוֹרָה מְגַלָּה שְׂאִין דְּבַר גִּשְׁמִי, כִּי בְּכָל פֶּרֶט וּפְרֶט מֵעֶסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה יֵשׁ אֱלֻקוֹת, שֶׁהִיא בְּחִינַת הַהֲלָכוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (חֲבִקוּק ג, ו): "הֲלִיכוֹת עוֹלָם לוֹ", אֵל תִּקְרֵי הֲלִיכוֹת אֲלָא הֲלָכוֹת (מְגִלָּה כח:); הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹלִיךְ אֶת הָעוֹלָם דֶּרֶךְ הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה; דוּמָם — יֵשׁ בְּזֶה הֲלָכוֹת: אָסוּר לַחֲפּוֹר בּוֹר בְּרִשׁוֹת הַרְבִּיּוֹת, אָסוּר לְהַנִּיחַ מִכְּשׁוֹל בְּרִשׁוֹת הַרְבִּיּוֹת, אָסוּר לְבַנוֹת בַּיִת שֶׁחֲלוּנוֹתָיו נִגְדוּ חֲלוּנוֹת חֲבֵרוֹ, שֶׁזֶהוּ בְּכָלֵל הַזֶּק רְאִיָּה, צְרִיכִים לְשִׁים מֵעֵקֶה לְגַגּוֹ וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה, וּבְכָל דוּמָם וְדוּמָם יֵשׁ הֲלָכוֹת, וְאִין הָעוֹלָם הַפֶּקֶר. עַל-יַדֵּי הַתּוֹרָה נִתְגַּלָּה שֶׁבְּדוּמָם יֵשׁ אֱלֻקוֹת. צוּמַח — כָּל דְּבַר שֶׁצּוּמַח יֵשׁ בְּזֶה הֲלָכוֹת, כְּגוֹן: כְּלָאִים, שְׁבִיעִית, תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת וְכוּ', אִין הַפֶּקֶר! עַל יְהוּדֵי לְדַעַת, שֶׁבְּכָל פֶּרֶט וּפְרֶט מֵעַנִּינֵי זְרַעִים יֵשׁ בְּזֶה אֱלֻקוֹת, עָלְיוֹ הֲרִאָּה יֵשׁ בְּזֶה הֲלָכוֹת, בְּכָל פְּרִי וּפְרִי יֵשׁ בְּרִכּוֹת: "בוֹרֵא פְרֵי הָאֲדָמָה", "בוֹרֵא פְרֵי הָעֵץ"

וכו', בכל פֶּרֶט וּפְרֵט מֵהַצּוּמַח יֵשׁ אֱלֻקוֹת. חֵי —
 יֵשׁ בְּזֶה אֱלֻקוֹת, עָלְיוֹ הִרְאָהָ יֵשׁ עַל זֶה הַלְכוֹת:
 שׁוֹר שֶׁנִּגַּח אֶת הַפָּרָה, מֵה מִתָּר לְאָכֹל, וּמָה אָסוּר
 לְאָכֹל, כָּל עֲנִינֵי שְׁחִיטָה, לְהַכְשִׁיר אֶת הַבֶּשֶׂר וְכו',
 בְּזֶה מֵרְאִים שְׁגָם בַּחֵי יֵשׁ אֱלֻקוֹת, וְעָלְיוֹ הִרְאָהָ,
 כִּי יֵשׁ בְּזֶה הַלְכוֹת. מְדַבֵּר — כָּל הַהֲלָכוֹת שֶׁבֵּין
 אָדָם לַחֲבֵרוֹ, זֶה לֹא הֶפְקֵר, אָדָם לֹא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת
 לְזוּלָתוֹ כְּרִצּוֹנוֹ, וְאִם מִזִּיק לוֹ — יִשְׁלַם. גְּנֵבָה
 וּגְזֵלָה, הוֹנָאָה וְכו', לְמַדִּים מִכָּאן, שֶׁכָּל הַבְּרִיאָה
 כְּלָהּ הִיא תוֹרָה, וּכְשֶׁאָדָם לוֹמֵד תוֹרָה, אֲזִי מְגַלָּה,
 שֶׁבְּתוֹךְ הַבְּרִיאָה יֵשׁ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, הֵיִשׁ עוֹד נֶעַם
 וְזִיו וְחַיּוּת וּדְבֻקוֹת יוֹתֵר מִשְׁנֵתִּגְלָה לְאָדָם, שֶׁבְּכָל
 הַבְּרִיאָה כְּלָהּ יֵשׁ אֱלֻקוֹת, יֵשׁ תוֹרָה?! אֲבָל אָדָם
 אֵינוֹ יוֹדֵעַ מִחֲשִׁיבוֹת הַיּוֹם הַזֶּה, הוּא דוֹחָה אֶת
 זֹאת מִיּוֹם לְיּוֹם, כָּל יוֹם וְיוֹם הוּא אוֹמֵר: "מָחָר
 אֲנִי אֶתְפַּלֵּל לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מָחָר אֲנִי אֶלְמַד
 תוֹרָה, מָחָר אֲנִי אֶקְיָם אֶת הַמִּצְוֹת" וְכו'. כָּל דְּבָר
 הוּא דוֹחָה מֵהַיּוֹם לְמַחֲרָת, וְחוֹשֵׁב שֶׁהַיּוֹם זֶה כְּבָר
 לֹא יוֹם, הוּא נִשְׁבֵּר לְגַמְרֵי, שֶׁהַיּוֹם עָבַר כְּבָר רַב
 הַיּוֹם — וּמָה נוֹתֵר?! הַיּוֹם הוּא רַב עִם אֲשֶׁתּוֹ,
 עִם הַיְלָדִים, הַיּוֹם יֵשׁ לוֹ קִטְטָה עִם בְּנֵי-אָדָם,
 הַיּוֹם הוּא צָרִיךְ לְלַכֵּת לְסַעֲדָה, לְאִיזוֹ חֲתָנָה,

לַאֲיִזָּה בְּרִית, לַאֲיִזּוֹ בְּר־מְצוּהָ, הַיּוֹם כְּכֹר אֲיִנְנוּ
 יוֹם, וְדוּחָהּ מִיּוֹם לְיוֹם, "מָחָר אֲשַׁנֶּה אֶת מְדוּתֵי
 הָרְעוּת, מָחָר אֶחְדַּל מִמְּרִיבוֹת בַּבַּיִת, מָחָר אֶהְיֶה
 בְּשָׁלוֹם", תָּמִיד דּוּחָהּ לְמָחָר: עַל זֶה אֲנַחְנוּ
 צְרִיכִים לְהִתְחִיל לְסַפֵּר אֶת הַיָּמִים, כְּדֵי לְדַעַת
 שְׁכָל יוֹם וְיוֹם מְנוּי וְסָפוּר, וּמָה שְׂזוּכִים לְחַטֵּף
 בְּיוֹם הַזֶּה, זֶה יִשָּׂאֵר לָנוּ. מִמָּה נּוֹבֵעַ שְׂדוּחָהּ מִיּוֹם
 לְיוֹם, הָעֵקֶר לֹא הַיּוֹם הַזֶּה? זוֹ קִלְפַת עֲמֶלֶק,
 הַמְּכַנִּים סְפָקוֹת בְּאָדָם (שְׁמוֹת יו, ז) — "הֵיִשׁ הַיּוֹי" הַ
 בְּקִרְבָּנוּ אִם אֵין", "וַיָּבֵא עֲמֶלֶק, וַיִּלָּחֶם עִם יִשְׂרָאֵל
 בְּרַפִּידִים"; אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (סְנֵהֲדָרִין
 קו.), שָׂרְפוּ יְדֵיהֶם מִדְּבַרֵי תוֹרָה. עֲמֶלֶק מְכַנִּים
 בְּאָדָם קְרִירוֹת: "הַיּוֹם הַזֶּה כְּכֹר לֹא שָׁוֶה לְשׁוֹם
 דְּבָר"; מִזֶּה אָנוּ רוֹאִים, שְׂבָנֵי-אָדָם מִסְתּוֹבְבִים
 מִדְּכָאִים בִּיסוּרִים, מִמְּרָמְרִים בְּעֲצָבוֹת וְכוּ',
 וְכַשְׁנִשְׂאֵלִים: "מָה קָרָה לָךְ?" הֵם מְשִׁיבִים:
 "הַיּוֹם הַזֶּה מֵר לִי, לֹא טוֹב לִי". "מָתִי יִהְיֶה לָךְ
 טוֹב"? נִשְׂאֵלִים, וְהֵם עוֹנִים: "מָחָר. מָחָר אֲנִי
 מִבְּטִיחַ שְׂאֶהְיֶה בְּשִׂמְחָה, מָחָר אֲנִי מִבְּטִיחַ
 שְׂאֶלְמַד תּוֹרָה, מָחָר אֶקוּם מִקִּדְּם וְאֶתְפַּלֵּל בְּמִנְיָן,
 מָחָר לֹא אָרִיב עִם אָף אֶחָד". הַכֹּל אֶצְלָם —
 מָחָר. עַל זֶה בָּא מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, הַצַּדִּיק הָאֱמֶת (שָׁם

(ט): "וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוָה שֶׁעַ, בְּחַר לָנוּ אַנְשִׁים וְצֹא הַלֶּחֶם בְּעַמְלֶק — מְחַר". בֹּא תִלְחַם עִם עַמְלֶק הָאוֹמֵר לָךְ — 'מְחַר', כִּי 'מְחַר' זֶה קִלְפָּה עֲצוּמָה. אָדָם צָרִיף לְדַעַת, שְׂאִין לוֹ רַק הַיּוֹם הַזֶּה, אִין מְחַר כָּלֵל וְכָלֵל. וְאִם אָדָם הוֹלֵךְ בְּאִפְן הַזֶּה, כָּל חַיִּיו חַיִּים אַחֲרַיִם לְגַמְרִי. וְזֶה עֲנִין "יְמֵי הַסְּפִירָה", שְׂאִנוּ סוּפְרִים אֶת הַיָּמִים, לִידַע אֲשֶׁר כָּל יוֹם הוּא מְנוּי וְסִפּוּר בְּחֶשְׁבוֹן צְדָק, וְהַיּוֹם הַזֶּה כָּבֵד לְעוֹלָם לֹא יִחְזֹר, וְעַל-כֵּן אִין לְדַחֵף מִיּוֹם לְיוֹם, אֶלֶּא לְזִכֹּר, שְׂאִין לָךְ רַק הַיּוֹם הַזֶּה, וְרַק כָּף מְצַלִּיחִים בַּחַיִּים.

ב.

כָּל יוֹם וְיוֹם הוּא דוֹר שָׁלֵם

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזִכֹּר, שְׁכָל יוֹם וְיוֹם זֶהוּ דוֹר חֲדָשׁ, כְּמוֹ שְׂאִמֵּר הַחֲכָם מְכָל הָאָדָם (קִהְלֵת א, ד): "דוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא". וְאוֹמְרִים עַל זֶה חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מְדָרַשׁ רַבָּה שָׁם): בְּכָל יוֹם וְיוֹם נוֹלָדִים שְׂשִׁים רַבּוּא, וּבְכָל יוֹם מֵתִים שְׂשִׁים רַבּוּא. כָּל יוֹם וְיוֹם זֶהוּ דוֹר חֲדָשׁ; אִם הָיִינוּ מֵתְבוֹנְנִים מֵהִי הַחֲשִׁיבוֹת שֶׁל כָּל יוֹם וְיוֹם, אִיף

שְׁכַל יוֹם וַיּוֹם הוּא דוֹר שְׁלָם, לֹא הֵינּוּ דוֹחִים
שׁוֹם דְּבַר לְיוֹם הַמָּחָר, כִּי אֵין לָנוּ רַק הַיּוֹם הַזֶּה.
וְאִם אָדָם אוֹמֵר: "רַב הַיּוֹם עָבַר". נָשִׁיב לוֹ: "וַיֵּמָּה
בְּכֵן?! " כְּמֵאמָרָם ז"ל (פְּסָחִים ד. וְעוֹד): מִקְצַת
הַיּוֹם כְּכֵלּוֹ; אִם נוֹתֵר לָנוּ מֵהַיּוֹם שְׁעֵתִים, שְׁלֹשׁ
אוֹ אַרְבַּע שָׁעוֹת, אִם נִתְפָּס עֲצֵמָנוּ בְּיַדֵּינוּ עֲתָה,
הַצֵּלָנוּ אֶת כָּל הַיּוֹם. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי
מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן עֶרֶב) עַל הַפָּסוּק (תְּהִלִּים צה):
"הַיּוֹם אִם בְּקִלּוֹ תִשְׁמָעוּ", מִי שְׁרוּצָה לִשְׁמַע בְּקוֹל
הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, צְרִיף לְדַעַת שְׂאִין לוֹ רַק הַיּוֹם
הַזֶּה; כִּי בְּדֶרֶךְ כָּלֵל אָדָם דוֹחָה מִיּוֹם לְיוֹם אֶת
עֲבוֹדָתוֹ עֲבוֹדַת ה', לֵאמֹר: "מָחָר אֶתְפַּלֵּל, מָחָר
אֶלְמַד, מָחָר אֶקְיָם אֶת הַמִּצְוֹת, מָחָר אֶהְיֶה
בְּשִׂמְחָה". לְזֹאת מִי שְׁרוּצָה לִשְׁמַע בְּקוֹלוֹ יִתְבָּרַךְ,
עָלִיו לָשִׁים אֶל לְבוֹ, שְׂאִין לוֹ כִּי אִם הַיּוֹם הַזֶּה,
וּמָחָר הוּא עֲנִין אַחַר לְגַמְרֵי. וְאֵלּוֹ הֵם "יְמֵי
הַסְּפִירָה", שְׂאֵנוּ סוֹפְרִים אֶת הַיְמִים לְפָנֵי קַבְּלַת
הַתּוֹרָה, לְהוֹרֹת שְׂאִי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה,
אֶלֹא כְּשֶׁאֲנַחְנוּ סוֹפְרִים כָּל יוֹם וַיּוֹם. כִּי סוֹף כָּל
סוֹף עָלִינוּ לְצֵאת מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, וְלֹא יוֹעִיל לְאַף
אֶחָד מְאוּמָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (בְּרֵאשִׁית ג, יט): "כִּי עָפָר
אֶתָּה וְאֵל עָפָר תָּשׁוּב"; צְרִיכִים לְצֵאת מִזֶּה

העולם, אל תחיו באשליות, כי תחיו לנצח, יגיע היום שנצא מזה העולם. ובמה אנו יוצאים?! האם אחד מכם שם לב, שכל יום ויום שעבר עליו — מת, ואף פעם לא יחזר שוב. ומה נשאר מהיום? רק מה שזכינו לחשב מהקדוש-ברוך-הוא, רק מה שזכינו לקיים איזו מצוה ממצוותיו יתברך, רק מה שזכינו שיש לנו מזוזה על פתח ביתנו, ונשקנו את המזוזה, איזו זכות זו — בית שיש על פתחו מזוזה. ומובא בזהר (ח"ג ש.): מדוע נקראת 'מזוזת'? אלא אלו אותיות: 'זוז מות'. מי שיש לו מזוזה על פתח ביתו, ותמיד מנשקה, אזי נסתלק ממנו המות. מה זה המות? שאדם אינו זוכה להכירו יתברך. וכמאמרם ז"ל (ברכות יח.): רשעים בחייהם קרויים מתים; הגם שמסתובבים בגופם עם עניבה מהדורת, עם כובע, עם קרחת, עם כפה, בלי כפה, עם מכנסים קצרים או ארכים, אבל הם בבחינת מתים; כי אם אדם אינו מכיר את הקדוש-ברוך-הוא, הוא בבחינת מת, אבל אם זוכה להכיר את הקדוש-ברוך-הוא, וחושב רק ממנו יתברך, שכל הבריאה זה אלקות, ומסתכל רק על רוחניות חיות אלקותו יתברך, הוא בבחינת 'חי'. כמאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן,

חלק א'. סימן כא): בין חיים למיתה אין הפרש רק ד' אמות. עתה הגוף פה, ואחר-כך שם, בבית העלמין, אבל הנשמה תמיד חיה, כי היא חצובה מרוחניות אלקות, לזאת מי נקרא חי? הצדיקים, שהם דבוקים באין סוף ברוך הוא. לכן מה נשאר מהאדם? רק המצוות שזכה לקיים אותו היום: אדם זכה להניח תפלין — איזו זכות זו! כי המשיך מחיין עליונים על עצמו, אדם זכה ללבש ציצית, לאכל פשר, לברך ברכות להקדוש-ברוך-הוא, ברכת-המזון — איזו זכות היא זו! זה מה שישאר מהאדם, כל נקדה טובה שאדם עושה, זה ישאר לו לנצח-נצחים. אדם נותן פרוטה לצדקה — זה ישאר לו; נתת שקל לעני, החיית אותו, עזרת לו, זה ישאר לך לעד. נתת חמשה שקלים — אשריך ואשרי חלקך, נתת יותר — תבא עליך ברכה, וכן כל אחד כפי רבוי הזכיות שיש לו, ובזה הוא מחיה את היום. וזהו שכתוב אצל אברהם אבינו (בראשית כד, א): "ואברהם זקן בא בימים", ומוכא בזהר (עין ח"א קכט.), שאברהם אבינו השלים את ימיו, ובא עם כל ימיו להקדוש-ברוך-הוא. בשביל זה, בני ובנותי היקרים! סופרים את הימים לפני קבלת התורה,

כי אי אפשר לקבל את התורה, רק על-ידי
 שסופרים את הימים, שאדם יודע שכל יום ויום
 ספור ומנוי במנין ובמספר, ויצטרף לתן דין
 וחשבון על כל יום ויום, כי אין שום יום הולך
 לריק, ואפלו שעה ורגע אינם הולכים לבטלה.
 ואם היינו זוכים להתבונן בזה, אז היינו רוקדים
 בכל יום ויום, והיינו שמחים ועליזים בכל יום
 ויום עם המצוות שאנו זוכים לקיים. איזו זכות יש
 לנו עם ישראל, שנבראנו מזרע ישראל, ולא עשנו
 כגויי הארצות, זו הזכות הכי גדולה. ואומר רבנו
 ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן כא): עם ישראל
 נקראים עם סגלה, כמו שכתוב (דברים ז, ו): "כי
 עם קדוש אתה להוי"ה אלהיך, בך בחר הוי"ה
 אלהיך להיות לו לעם סגלה מכל העמים אשר על
 פני האדמה"; ומדוע נקראים בלשון סגלה? אלא
 כמו שאיננו יכולים להבין, מדוע אם עושים כך
 וכך, זוהי סגלה לענין פלוני, ולא נתן להסביר
 בשכל מדוע זה כך, כי סגלה — הינו למעלה
 מהשכל, כמו-כן, ממשיך רבנו ז"ל ואומר, עם
 ישראל עם סגלה, אשר זה למעלה מהשכל —
 מדוע לקח הקדוש-ברוך-הוא עם מתוך העמים,
 עם ישראל, אשר הם העם הנבחר, עם ישראל אף

פַּעַם לֹא יִתְעַרְבוּ בֵּין הַגּוֹיִים. וְכִמוֹ שְׂאוּמְרִים
 חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שַׁבַּת פט.): מֵאֵז שֶׁקָּבְלוּ יִשְׂרָאֵל
 תּוֹרָה בְּסִינַי, יָרְדָה שְׂנֵאָה מֵאֲמוֹת הָעוֹלָם לְיִשְׂרָאֵל,
 הַגּוֹיִים שׁוֹנְאִים אֶת יִשְׂרָאֵל, וְאִף שֶׁהֵעֲרַב-רַב
 רוֹצִים לְבוֹלֵל אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בֵּין הַגּוֹיִים —
 הִיָּה לֹא תִהְיֶה, אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן בַּר יוֹחָאי: הֲלָכָה
 הִיא בִּידוּעַ שֶׁעָשׂוּ שׁוֹנְאֵי לְיַעֲקֹב (סְפָרִי בַּהֲעֲלוֹתָּ ט, י;
 וּבְרַשׁ"י וַיִּשְׁלַח לֵג, ד); גּוֹי שׁוֹנֵא יְהוּדִי, מְקַנֵּא בּוֹ, חָשׁ
 שֶׁהִיָּהוּדִי יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, הַקְּנֵאָה אוֹכֶלֶת בּוֹ בְּכָל פֶּה.
 לָכֵן עִם יִשְׂרָאֵל צְרִיכִים לְהִיּוֹת אוֹר לַגּוֹיִים,
 וְכִיצַד? עַל-יְדֵי קִיּוּם תּוֹרָה וּמִצְוֹת, יְהוּדִי שְׂזוּכָה
 לְשׂוֹמֵר שַׁבַּת, אֵיזוֹ זְכוּת זֹו? מֵאֵי שַׁבַּת? שְׂמָא
 דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הֵהִיא דְשָׁלִים מְכָל סְטְרוֹי (זֵהר
 ח"ב פח:); בְּזֵה שְׂאָדָם שׁוֹמֵר שַׁבַּת, מִמְּשִׁיךְ עָלָיו
 אוֹר זֵיו וְחַיּוֹת וּדְבָקוֹת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ.
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נָתַן לָנוּ רַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה,
 וְשִׁס"ה לֹא תַעֲשֵׂה, רַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה, שְׁזֵה כִּנְגַד
 הַרַמ"ח אֵיבָרִים שְׁבָאָדָם, וְהַשִּׁס"ה לֹא תַעֲשֵׂה
 כִּנְגַד הַשִּׁס"ה גִּידִים שְׁבָאָדָם, וְאוּמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוּשִׁים (עֵינ מְכוֹת כג:), שֵׁישׁ שְׁלֹש-מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים
 וְחֲמֵשֶׁה יָמִים בַּשָּׁנָה, וְכִנְגַד זֵה יֵשׁ לָנוּ שְׁלֹש-מֵאוֹת
 וְשִׁשִּׁים וְחֲמֵשֶׁה לֹא תַעֲשֵׂה, שְׁלֹא נַעֲבֹר עַל צְוֵי

הבורא, כל יום ויום צועק לָאָדָם: אַל תַּעֲשֶׂה בִּי רַע, לֹא בִּי תַעֲשֶׂה אֶת הָרַע, אֲלֹא תִדְחֶה אֶת הָרַע לְיוֹם הַמָּחָר, וְכֵן אֹמֵר יוֹם הַמָּחָר: אַל תַּעֲשֶׂה בִּי רַע וְכוּ'. לְזֹאת אָנוּ סוֹפְרִים אֶת הַיָּמִים לִידַע שְׁכָל יוֹם וַיּוֹם מְנוּי וְסִפּוּר, וְאִין יוֹם אֶחָד הוֹלֵךְ לְרִיק. וְלִכֵּן צְרִיכִים לְשַׁמֵּר עַל כָּל יוֹם וַיּוֹם, וְלִידַע אֲשֶׁר אֶת הַיּוֹם הַזֶּה כָּבָר אַף פַּעַם לֹא יִהְיֶה לָּךְ. וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמִּבְּצֵל אֶת הַיָּמִים, לְקַיֵּם בָּהֶם רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁהֵם קִיּוֹם מְצוּוֹתָיו הַקְּדוֹשׁוֹת, וְכֵן לוֹמֵד תּוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁהִיא חֻכְמָתוֹ יִתְבָּרַךְ.

ג.

הַיָּמִים הֵם צִמְצוּמִים לְקַבֵּל בָּהֶם הַשְּׂגַת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְזָכוֹר, שֶׁהַיָּמִים הֵם צִמְצוּמִים לְקַבֵּל בָּהֶם הַשְּׂגַת אֱלֻקוֹת. הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִקְרָא אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, אֵין לָנוּ שׁוֹם מִשָּׁג בְּרוּחָנִיּוֹת אֱלֻקוֹת, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הִלְבִּישׁ עֲצֻמוֹ בְּיָמִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים לט, ה): "וּמִדַּת יָמֵי מָה הִיא"; הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא צִמְצַם עֲצֻמוֹ כְּבִיכּוֹל בְּיָמִים, כְּמוֹ

שָׁאֵמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן נו): יֵשׁ
לָנוּ שִׁבְעָה יָמִים בַּשָּׁבוּעַ, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד שִׁבְעַת
סְפִירוֹת: חֶסֶד, גְּבוּרָה, תְּפָאֶרֶת, נִצְחָה, הוֹד, יִסּוּד,
מַלְכוּת, שֶׁזֶה פְּרָצוּף אֶחָד, עוֹלָם אֶחָד, וְכַף הוֹלֵף
הַשָּׁבוּעַ, שִׁבְעָה יָמִים מְרֻמְזֵין כְּנֶגֶד שִׁבְעִים שָׁנָה
שֵׁישׁ לָנוּ. בַּשָּׁבִיל זֶה אָנוּ סוֹפְרִים אֶת הָעֵמָר שִׁבְעַת
שַׁבָּתוֹת תְּמִימוֹת תְּהֵינָה, שֶׁהַשִּׁבְעַת שַׁבָּתוֹת שֶׁל יָמֵי
הַסְּפִירָה תְּהֵינָה תְּמִימוֹת וְשְׁלֵמוֹת בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם
יְתִבְרַךְ, וְלֹא יֵלֶךְ מֵהֶם רְגַע לְאִבּוּד, כִּי כָּל חַיֵּי
הָאָדָם הֵם שִׁבְעִים שָׁנָה, כְּמוֹ שְׂאוֹמֵר דָּוִד הַמֶּלֶךְ
(תהלים צ, י): "יָמֵי שָׁנוֹתֵינוּ בָּהֶם שִׁבְעִים שָׁנָה",
וְכָל יוֹם וְיוֹם אָדָם צָרִיף לְהִזְכִּיר לְעֲצָמוֹ, שֶׁהַיּוֹם
הַזֶּה צִמְצוּם וְלִבּוֹשׁ לְגִבֵּי הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא:
"הַיּוֹם הַזֶּה אֲנִי צָרִיף לְהַשִּׁיג אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא", "הַיּוֹם הַזֶּה אֲנִי צָרִיף לְחַשֵּׁב מִהַקְּדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא", "הַיּוֹם הַזֶּה אֲנִי צָרִיף לְעֲשׂוֹת רְצוֹן
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִקְיָם מִצְוֹת וְלִלְמַד תּוֹרָה"
וְכוּ', הֲאֵם אַתֶּם יוֹדְעִים, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים, מִהִי
תּוֹרָה? אִם הֵינּוּ זוֹכִים לְהִתְבּוֹנֵן, כִּי הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה הִיא חֲכָמְתוֹ יְתִבְרַךְ, וּבְזֶה שְׂאָדָם לוֹמֵד
תּוֹרָה הוּא נִכְלָל בְּתוֹךְ חֲכָמְתוֹ יְתִבְרַךְ, אֲזַי הֵינּוּ
עוֹסְקִים רַק בַּתּוֹרָה. לְזֹאת אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ

הַקְדוּשִׁים (קִהְלֵת רַבָּה ט, כד): הוֹאִיל וְהִבֵּל הֵם יָמָיו
 שֶׁל אָדָם וּכְצֵל הֵם, מָה הֵנְאָה יֵשׁ לוֹ בַּחַיִּים? אֵלֶּא
 יִתְעַסֵּק בְּדַבְרֵי תוֹרָה שְׁכָלָם חַיִּים; הַיּוֹם פּוֹרֵחַ,
 הֲבֵה נִתְחִיל לְהַסְתַּכֵּל מָה הִיָּה אֶתְמוֹל? לֹא נִתְבוֹנֵן
 וְנִחְשֵׁב וְנִחְקֹר מַה יִּהְיֶה מָחָר?! הֲבֵה נִסְתַּכֵּל
 בַּחֲזָרָה מָה הִיָּה אֶתְמוֹל, אֵיךְ עָבַר עָלֵינוּ יוֹם
 הָאֶתְמוֹל, וְזוֹ הַתּוֹכְחָה הַכִּי גְדוֹלָה לְאָדָם, אִם
 רוֹצֵה לְהוֹכִיחַ אֶת עֲצָמוֹ שֶׁשָּׁעָה בַּחַיִּים, שְׂיִתְבוֹנֵן
 עַל יוֹם הָאֶתְמוֹל, כְּדַכְתִּיב (בְּרֵאשִׁית לֹא, מֵב): "וַיִּכַּח
 אִמְשׁ", אִם רְצוֹנָךְ לְהוֹכִיחַ אֶת עֲצָמְךָ — תִּסְתַּכֵּל
 עַל אִמְשׁ; אִמְשׁ הִסְתוּבְּבוּ שְׁבוּרִים וְרְצוּצִים,
 בְּדַכָּאוֹן, בְּעֲצָבוֹת וּבְמַרְרֵרוֹת, דְּמֵינוּ לְעֲצָמֵנוּ:
 "הֲלוֹאֵי וְהֵיִינוּ זוֹכִים בְּפִיס" וְכוּ', הִסְתוּבְּבוּ מְלֵאֵי
 דְּמִיוֹנוֹת: "לוֹ הֵיִינוּ עֲשִׁירִים גְּדוֹלִים" וְכוּ', אוֹ כֹּל
 הַיּוֹם רַבְּנוּ עִם הָאִשָּׁה, הַשְּׁפִלְנוּ אֶת הַיְלָדִים,
 הִסְתוּבְּבוּ, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, בְּדַכָּאוֹן פְּנִימִי, שְׁכַבְנוּ
 בַּמָּטָה כְּפֶגֶר מֵת, וּמַה פָּעַלְנוּ עִם כָּל זֹאת? הֲלֹא
 הַיּוֹם הִיָּה מֵת, עָבַר עִם מְאוּמָה, וְזוֹ הַתּוֹכְחָה הַכִּי
 גְּדוֹלָה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים! עָלֵינוּ לְזַכֵּר,
 שֶׁהַיָּמִים הֵם צְמֻצוּמִים לְקַבֵּל בָּהֶם הַשְּׂגַת אֱלֻקוֹתוֹ
 יִתְבָּרַךְ, עַל־כֵּן בָּאוּ הַיּוֹם — בַּשָּׁעוֹת שְׁעוֹד נוֹתְרוּ
 לָנוּ, הַיּוֹם הַזֶּה דִּיקָא, לְמֵלֵא בּוֹ תִּכֵּן רוּחָנִי! הֲבֵה

היום נלמד תורה! נקים עוד היום כמה מצוות!
נדבר אל הקדוש-ברוך-הוא! נאמר כמה מזמורי
תהלים! נחטף כמה פרקים משניות! נתלבש
במצוות! כמו שרבנו ז"ל אמר (שיחות-הר"ן, סימן
כג): אשרי האדם שאוכל בכל יום פרקים משניות,
ושותה אחר-כך כמה מזמורי תהלים, ומתלבש
במצוות; כי זה האכילה, השתיה והלבושים של
הנשמה. לזאת, בני ובנותי היקרים! באו עוד
היום נתחיל לשמח! וחכמינו הקדושים אומרים
(תנחומא שמיני): אין השמחה ממתנת לאדם, לא כל
מי ששמח היום שמח למחר; באו היום נתחיל
לשמח! באו היום נחדל עם השטיות והדמיונות
והמחשבות של ההבל שלנו, שיהיו לנו מליונים,
ונהיה מלכים, ונמשל על בני-אדם, הבה נעזב את
השטיות והדמיונות שלנו, נתחיל להתקרב אל
הקדוש-ברוך-הוא עוד היום הזה, נתחיל לדבר
אל הקדוש-ברוך-הוא, באו היום הזה, שנותרו
לנו בו שעות ספורות, נתודה אליו יתברך, ונשוב
בתשובה. אלו הם "ימי הספירה", כן סופרים את
הימים, וזה עקר הגדלה של בר ישראל, שסופר
כל יום ויום. ובשביל זה אנו אומרים בכל יום:
"היום יום ראשון בשבת, שבו הלויים היו

אומרים על הדוכן בבית-המקדש, היום יום שני בשבת, שבו היו הלויים אומרים על הדוכן בבית-המקדש, היום יום שלישי וכו', כל יום ויום אנחנו סופרים, כי אנו יודעים שכל יום ויום זהו צמצום להשיג בו רוחניות חיות אלקותו יתברך, ולכן אנו סופרים את הימים, ומחזיקים אותם חשובים ביותר, כי כל יום הוא צמצום לגבי האין סוף ברוך הוא.

ד.

נשמות ישראל צריכות להתאחד יחד בימים אלו בני ובנותי היקרים! אם אנחנו נכניס בנו, שכל יום ויום הוא יום חדש, אז נדע שביום הזה צריכים להתאחד יחד נשמות ישראל. מאין באות השנאה והקנאה ששורות, רחמנא לישזבן, בין אחד לשני? מפני שלא יודעים שהיום הזה הוא יום, ועל כל יום ויום יצטרכו לתת פעם דין וחשבון, ומזה בא שאדם עושה עול לזולת, ומזה נברא הסמ"ך-מ"ם, שכל ענינו להחשיך עינינו, והוא נתלבש בבני-אדם, שגורמים העלם והסתור, שלא יראו אלקות, שלא ירגישו אמתת מציאותו

יתברך, ומזה בא כל הענין של הפרד ומשל, להפריד בין עם ישראל, כדי שהוא יוכל למשל ביניהם. ובעבור זה נפטר תלמידי רבי עקיבא בימי הספירה. ומדוע? על שלא נהגו כבוד זה בזה. לרבי עקיבא היו עשרים וארבעה אלף תלמידים, וכלם נפטרו בפרק אחד, מפני שלא נהגו כבוד זה בזה, כמאמרם ז"ל (יבמות סב:); ומדוע לא נהגו כבוד האחד בזולתו? מפני שלא ידעו שכל יום ויום ספור ומנוי; אם אדם היה יודע, שכל יום ויום מנוי, היה אוהב את זולתו ומכבדו, כי יהודים צריכים לחיות ביחד באהבה ובאחדות. מאין נובע, שיהודי שונא יהודי אחר? למה ישנה הגזענות, למה קימים ההפרשים וההבדלים בין נשמות ישראל? הלא כלנו חוזרים לאותו מקום — אל הבינה, אל כסא הכבוד, שמשם נלקחו כלל נשמות ישראל, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן א'), שנשמות ישראל באות מעולם הבינה, שרשי נשמות ישראל באים מכסא הכבוד, ולשם אנו חוזרים, אזי מדוע לשנא זה את זה? אב אחד לכלנו, האבא שבשמים! ומאין אם כן יש דבר כזה, שאחד לא ינהג כבוד בזולתו? מהסמ"ך-

מ"ם; כי בשביל הבחירה והנסיון נברא הסמ"ך - מ"ם, שהוא היצר הרע, והוא המלאך המשחית, והוא מלאך המות, להעלים ולהסתיר אלקותו יתברך, ומתלבש בכל מיני שקרנים, ומאים וצבועים, המתחזים כאלו הם רבנים, מנהיגים, כאלו הם מקבלים, ונותנים תקונים, ולמעשה, מוליכים את העם שולל. ואלו ימי האבל שיש לנו בימי הספירה, שאסור להתחתן בימים אלו, אסור לשמע כלי זמר בימים אלו, ואסור להסתפר בימים אלו, מחמת שלא זכינו לזכר, אשר כל יום ויום מנוי וספור. ומזה בא, שמתו תלמידי רבי עקיבא. ובאמת אומרים חכמינו הקדושים (בראשית רבה, פרשה סא, סימן ג'), שכל התלמידים של רבי עקיבא בפרק אחד מתו, למה? שהיתה עינם צרה אלו באלו, אחד לא היה יכול לסבל את זולתו. מאין בא דבר כזה, שאין יכולים להתאחד יחד, אין יכולים לאהב זה את זה, רחמנא לישזבן, אשר אלו ימי האבל הכי גדולים? מפני שאיננו זוכים לזכר, אשר כל יום ויום מנוי וספור. ומהיכן בא, שאיננו זוכים לזכר את חשיבות הימים? מנאופ, רחמנא לישזבן; הסמ"ך-מ"ם ממלא את העולם עם כל מיני

תמונות תועבה, שקוץ, תעוב, זהוים וערם, ומזה בא פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, ושאר מיני גלוי עריות, רחמנא לצלן, אשר משם בא, שהמח מקלקל, ומשם באה השנאה, שאחד שונא את זולתו. לזאת אומר האר"י הקדוש (לקוטי-תורה בלק): מי היו עשרים וארבעה אלף תלמידי רבי עקיבא? הם היו גלגול של עשרים וארבעה אלף איש שמתו בבעל פעור; אשר אז זמרי בן סלוא היה נואף, ובא בעזות נגד משה רבנו, והכשיל עשרים וארבעה אלף נשמות ישראל בנאוף ובזהמה, ועכשו הצרכו להתקן. כי הצדיק האמת מגלה את הקדוש-ברוך-הוא לכלם, ומפרסם: תדעו, שאין בלעדיו יתברך כלל, וכל יום ויום מנוי וספור, לכן אנו צריכים לקדש את עצמנו, עם ישראל הוא עם קדוש, כמו שכתוב (ויקרא יט, ב): "קדושים תהיו כי קדוש אני", אומר הקדוש-ברוך-הוא, ישראל צריכים להתקדש, כי הקדוש-ברוך-הוא גם-כן, כביכול, קדוש. ומה אנו רואים? שהערב-רב רוצים לערב בין נשמות ישראל גויות לבוללם ביניהם, ולכן אנו רואים, שהולכים בלי צניעות כחיות השדה. אך עם ישראל הם חלק אלוך ממעל, ולכן צריכים

להבדל ממעשי הגויים המזוהמים, וצריכים לילך בצניעות, בטְהֵרָה ובקדֶשָה, וְזֶה הַגָּאוֹן שֶׁלָנוּ, שְׁאִינָנוּ מִסְתוֹבְבִים עֲרָמִים וְעֲרָמוֹת כְּחִיּוֹת הַשָּׂדֶה, זֶה הַגָּאוֹן שֶׁלָנוּ. אָבֵל קָם נֶגֶד מֹשֶׁה רַבְּנוּ נוֹאֵף גָדוֹל — זְמַרִי בֶן סָלוּא; כִּי מִי שֶׁמְדַבֵּר נֶגֶד צַדִּיק הָאֱמֶת — הוּא נוֹאֵף, כִּי אֵין מִי שֶׁיְדַבֵּר נֶגֶד צַדִּיק הַדְּבוּק בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֶלָּא אִם הוּא פָּגוּם וְנוֹאֵף. וְקָם מֹשֶׁה רַבְּנוּ, וּמַגִּילָה לְכֻלָּם: "וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת", מֵאַחַר שֶׁיִּצְאָנוּ מִמִּצְרַיִם, עֲלִינוּ לְסַפֵּר אֶת הַיָּמִים. אָבֵל אִם אִינָנוּ רוֹצִים לִשְׁמַע בְּקוֹל הַצַּדִּיק הָאֱמֶת, אֶלָּא כָּל יוֹם וְיוֹם אָנוּ מְבַלִּים בְּשִׁטּוֹת, מִזֶּה בָּא מַה שְּׂבָא, שְׂבָנִי-אָדָם נִכְשָׁלִים בְּנוֹאֵף; כִּי אִם הָיָה יוֹדֵעַ, אֲשֶׁר כָּל יוֹם הוּא מְנוּי וְסָפוּר בְּחֻשְׁבוֹן צֶדֶק, אֲזִי הָיָה הַמַּחֲשָׁלִים, וְלֹא הָיָה נִכְשָׁל בְּנוֹאֵף, רַחֲמָנָא לְצַלָן. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! בָּאוּ בְיָמִים אֵלֵינוּ נִתְאַחַד יַחַד, כִּי רַבִּי עֲקִיבָא בָּא וְאָמַר: "וְאַהֲבַת לְרַעֲף כְּמוֹךְ" זֶה כָּלֵל גָּדוֹל בַּתוֹרָה (ירוּשְׁלָמִי גְדָרִים ט, ד). אִם רְצוֹנָנוּ לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, עֲלִינוּ לְקַבֵּל עַל עַצְמָנוּ אֶת הַמִּצְוָה שֶׁל "וְאַהֲבַת לְרַעֲף כְּמוֹךְ" — לְאַהֲבֵת אֶת כָּל יְהוּדֵי בְּלֵי יוֹצֵא מִן הַכָּלֵל. הִנֵּה אָנוּ עֹדִים לְמִצִּיאוֹת הַמָּרָה שֶׁל הַקְּנָאָה וְהַשְּׂנָאָה שְׁשׂוּרוֹת

בִּינֵינוּ, שְׁאֶחָד מְדַבֵּר עַל הַשָּׁנִי, אֲשֶׁר הַכֹּל נוֹבֵעַ רַק
 מִחֲמַת נְאוּף, מִי שְׁנוֹאֵף — הוּא דִּיקָא שׁוֹנֵא אֶת
 הַזּוּלָּת, כִּי מִי שְׁקָדוּשׁ וְטָהוֹר וְדְבוּק בְּהַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, הוּא רוֹאֵה שְׁכֹלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּאוֹת
 מְאוֹתוֹ מְקוֹם, מֵהֵיכָן שֶׁנִּשְׁמָתוֹ בָּאָה — מִכֶּסֶּא
 הַכְּבוֹד. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! דִּיקָא בְּיָמִים
 אֵלֶּה, עָלֵינוּ לְהִתְאַחַד יַחַד, וְלֶאֱהָב אֶת הַזּוּלָּת,
 וְנַעֲשֶׂה סוּף וְקֶץ לְשִׁנְאָה שֶׁהָאֶחָד שׁוֹנֵא אֶת זּוּלָּתוֹ,
 הָבָה נִשְׁלִים זֶה עִם זֶה, כִּי כָּל יוֹם וְיוֹם הוּא יוֹם,
 וְחֻבֵּל שֶׁיַּעֲבִרוּ הַיָּמִים הַטּוֹבִים שֶׁלָּנוּ בְּקִנְיָה
 וּבְשִׁנְאָה, בְּמִרְיבוֹת וּבְמַחְלָקֶת, כִּי סוּף כָּל סוּף
 נִצְטָרֵף לְעֵזוֹב אֶת זֶה הָעוֹלָם, וְלֹא יוֹעִיל לָנוּ כְּלוּם.
 וְלָכֵן צְרִיכִים לֶאֱהָב אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל. וּמִי שֶׁזּוֹכֵה
 לֶאֱהָב אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, סִימָן שֶׁזּוֹכֵה כָּבֵר
 לְשִׁלְמוֹת הַדַּעַת, שֶׁבָּא עַל-יְדֵי קִדְשַׁת הַבְּרִית,
 אֲשֶׁרֵי לוֹ!

ה.

אָסוּר לְהִתְנַאֵשׁ בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפְּן, אֲפִלּוּ בְּנֵה
 וְאַחֲרֵי-כֵן נִחְרַב — יַחֲזוּר וַיִּבְנֶה מִחֲדָשׁ

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! זְכְרוּ הֵיטֵב, שְׁאֶסוּר

לְהִתְיַאֵשׁ בְּשׁוּם פָּנִים וְאִפֶּן, אֶפְלוּ שְׁעֵבֶר עָלֵינוּ מֵה
 שְׁעֵבֶר, נִכְשְׁלָנוּ בְּכָל מִיָּנִי עֲבֵרוֹת שְׁבַע עוֹלָם, אוֹמֵר
 רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן עח): אֵין שׁוּם
 יֵאוּשׁ בְּעוֹלָם כָּלָל, אֵין דְּבָר כְּזֶה יֵאוּשׁ. אֶפְלוּ
 בְּנֵיתֵי מֵה שְׁבַנֵּיתֵי, וְלִבְסוּף בָּאוּ וְהַחֲרִיבוּ אֶת הַכֹּל
 — אָסוּר לְהִתְיַאֵשׁ, אָסוּר לִי לַעֲזוֹב אֶת עַצְמִי,
 כְּאִלוּ זֶה סוּף הָעוֹלָם, כִּי כָּף אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ
 הַקְּדוּשִׁים (יְבָמוֹת סב:): רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, לָמַד
 תּוֹרָה בְּיַלְדוּתוֹ, יִלְמַד תּוֹרָה בְּזַקְנוּתוֹ, הָיוּ לוֹ
 תַלְמִידִים בְּיַלְדוּתוֹ, יֵהִיוּ לוֹ תַלְמִידִים בְּזַקְנוּתוֹ,
 שְׁנֵאמַר (קַהֲלַת יֵאוּ, ו): "בְּבִקְרָה זִרְעָה אֶת זִרְעָה וְלַעֲרֹב
 אֶל תִּנַּח יָדְךָ"; אוֹמְרִים עַל זֶה חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים,
 שְׁרַבִּי עֲקִיבָא הָיוּ לוֹ שְׁנַיִם-עֶשֶׂר אֱלָף זוגוֹת
 תַלְמִידִים, וְכֻלָּם מֵתוּ בְּפֶרֶק אֶחָד. תִּתְאַרְוּ
 לַעֲצַמְכֶם, רַבִּי מְקִים יְשִׁיבָה קְדוּשָׁה שֶׁל עֶשְׂרִים
 וְאַרְבָּעָה אֱלָף תַלְמִידִים — כַּמָּה זְמַן הוּא מְשַׁקֵּיעַ
 בְּזֶה?! וּבְפֶרֶט שְׁכָל תַלְמִיד וְתַלְמִיד מְבַטֵּל אֶת
 זְמַנוּ הַיָּקָר שֶׁל הַרְבֵּי, הוּא צָרִיךְ לְהַקִּימָם, לְעוֹרְרָם
 שִׁילְכוּ לְמַקְוֵה, לְהִתְפַּלֵּל, שִׁיקְיָמוּ אֶת הַמְצוּוֹת,
 שִׁילְמְדוּ, שִׁיאֲכִלוּ, שִׁיתְנַהֲגוּ בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ, וְיִלְכוּ
 לִישׁוֹן, וְזֶה עִם תַלְמִיד אֶחָד וְכוּ', וְלַרְבֵּי עֲקִיבָא הָיוּ
 עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה אֱלָף תַלְמִידִים! אֲזִי כַּמָּה טְרָדוֹת

ויגיעות טרח ויגע עמָהֶם, ולבסוף כָּלֶם נפְטָרוּ.
 רבי עקיבא הָיָה צָרִיף לְהַשְׁבֵּר לְגַמְרֵי — הֵיכָן
 תְּלַמְּדֵי?! הַקְּמַתִּי יְשִׁיבָה גְדוּלָה, קִרְבָּתִי כָּל-כָּף
 הַרְבֵּה אֲנָשִׁים לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכָלֶם
 עֲזוּבוּנִי?! אַף רַבִּי עַקִּיבָא לֹא הִתְיַאֵשׁ וְלֹא נִשְׁבַּר,
 אֲלֹא הִתְחִיל מַחְדָּשׁ, בָּא לְתַלְמִידֵי חֲכָמִים
 שְׂבָדוּרוֹ, וְהִקִּים תְּלַמְּדִים חֲדָשִׁים, וְאֵילוּ?
 תְּלַמְּדִים כָּאֵלוּ, שֶׁהֵם הָאִירוּ אֶת כָּלֶל נְשָׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם, שֶׁבָּעָה תְּלַמְּדִים חֲדָשִׁים
 הַעֲמִיד: רַבִּי מֵאִיר, רַבִּי יְהוּדָה, רַבִּי יוֹסִי, רַבִּי
 שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן שְׁמוּעַ, רַבִּי יוֹחָנָן
 הַסַּנְדְּלָר, וְרַבִּי אֶלְיָעָזָר בֶּן יַעֲקֹב. תִּתְאַרְוּ לְעַצְמְכֶם!
 אַחַר שֶׁעָבַר עָלָיו מֵה שֶׁעָבַר, לֹא הִתְיַאֵשׁ, אֲלֹא
 הִקִּים תְּלַמְּדִים חֲדָשִׁים שֶׁהָאִירוּ לְכָלֶל נְשָׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל, וּבִתּוֹכֶם הָיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי, שֶׁהוּא
 הַשְּׂאִיר לָנוּ אֶת הַזִּהָר הַקְּדוּשׁ וְהַתְּקוּנֵי זֶהָר, שֶׁבָּהֶם
 מִתְגַּלִּים כָּל סִתְרֵי תוֹרָה, שֶׁאָמַר: 'דִּי שְׂאֲנִי נִמְצָא
 בְּעוֹלָם' (ספָה נב.).; וּבִזְכוּת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי,
 אֲנַחְנוּ קִיָּמִים עַכְשָׁו. כִּי הוּא מָסַר אֶת נַפְשׁוֹ לְגִלוֹת
 אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ. מִכָּאן אָנוּ
 לְמַדִּים, שֶׁאָסוּר לְהִתְיַאֵשׁ, אַף שֶׁעָשִׂינוּ מֵה
 שֶׁעָשִׂינוּ, וּבְנִינוּ בְּנִין לְתַפְאָרָה וְנִחְרָב, אָסוּר

להתיאש, אלא צריכים להתחיל מחדש — לקרב
 עוד ועוד נשמות אל הקדוש-ברוך-הוא; כי אף
 פעם לא נדע, אולי עתה נקים תלמידים כאלו,
 שמהם יצא תלמיד אחד שיאיר את כל העולם עם
 אור אין סוף ברוך הוא. לזאת, בני ובנותי
 היקרים! ראו לקחת עצמכם בידכם, ואל תתיאשו
 בשום פנים ואפן, תחזרו בתשובה שלמה, ותדעו
 שאין ענין של יאוש, אדרבה! הבה נתחיל מעתה
 לחזור בתשובה שלמה, ואשרי האדם הזוכה
 להחזיר את אחרים בתשובה, אשר אין מצוה
 גדולה מזו, כמוכא בזהר הקדוש (נשא קכח):
 זכאה מאן דאחיד בידיה דחיביה; אשרי מי
 שאוחד בידי החוטאים להשיבם בתשובה. לזאת,
 בני ובנותי היקרים! אם רצונכם לתקן את כל
 אשר פגמתם ושחתם עד כה, עקר תקונכם —
 שתלכו ותחזירו יהודים בתשובה, ובזכות זה
 נזכה לקבל את פני השכינה. ואין עוד תקון על
 העבר הרע של האדם, כמו לעסק בעסק קדוש
 ונורא זה, להחזיר בני-אדם בתשובה שלמה אליו
 יתברך, אשר אין עוד למעלה מזה; אשרי מי
 שעוסק בעבודה הקדושה הזו — להחזיר את
 הבריות אל צור מחצבתם אליו יתברך, שעל-ידי-

זֶה יְזֻכָּה שִׁמְחַל לוֹ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא עַל כָּל
עוֹנוֹתָיו, וְיִזְכָּה לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ בְּשַׁעֲשׂוֹעַ דְּמִלְכָּא,
וְיִסְתַּכַּל בְּזִיו שְׂכִינַת עֲזוֹ יִתְבָּרַךְ; אֲשֶׁרִי לוֹ בְּזֶה
וּבְבֹא לְנִצַּח נְצָחִים.

תָּם וְנִשְׁלָם, שְׁבַח לְאֵל בּוֹרֵא עוֹלָם!

קונטרס

ימי ספירת העומר

יגלה מעלת הימים האלו, ואיך עקר התקון לכל בר ישראל הוא רק אהבת ישראל, לאהב את כל בר ישראל כנפשו, וזהיר על שנאת חנם, שזה גורם כל הצרות, רחמנא לצלן.

בנוי ומיסד על-פי דברי

רבנו הקדוש והנורא, אור הגנוז והצפון

בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ועל-פי דברי תלמידו, מורנו הגאון

הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, פתובים ומאמרי

חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי

חסידי ברסלב

עיה"ק ירושלים תובב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר: מוֹהֲרֵי"ת ז"ל הָיָה
רְגִיל לֹמַר בְּיָמֵי סְפִירַת הָעֹמֵר פְּעָמִים אֶת
הַיּוֹם תְּהֵלִים, כִּי רַבְּנוּ ז"ל גָּלָה לָנוּ
(לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן, חֶלֶק ב', סִימָן עג) מִמַּעַלַת
אַמִּירַת תְּהֵלִים, שְׁמֹסְגָל מְאֹד לְתִשׁוּבָה,
וַיֵּשׁ נ' שְׁעָרֵי תִשׁוּבָה, וּמ"ט שְׁעָרִים יָכוֹל
כָּל אָדָם לְכַנֵּס בָּהֶם וּלְהִשְׁיָגָם, שְׁזָה
הַמ"ט יָמִים שְׁבִין פָּסַח לְשָׁבוּעוֹת. וְלִכֵּן
דִּיקָא בְּיָמִים אֵלּוּ מְסֻגָּל מְאֹד לְהִרְבּוֹת
בְּאַמִּירַת תְּהֵלִים.

(אֲמֵרֵי־מוֹהֲרָא"ש, חֶלֶק ב', סִימָן תַּתְּקַפָּא)

קוֹנְטֵרַס

יְמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר

א.

בְּנֵי וּבְנוֹתַי הַיְקָרִים ! "יְמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר" אֵלוּ
הַיָּמִים שֶׁבֵּין פֶּסַח לְשָׁבוּעוֹת; בְּפֶסַח יֵצְאוּ עַם
יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם. גְּלוּת מִצְרַיִם הִיְתָה הַגְּלוּת הַקָּשָׁה
בְּיוֹתֵר, כִּי הָיוּ צָרִיכִים לְרְאוֹת אֶת כָּל הַזֹּבֵל
וְהַלְכוּף שֶׁל הַמִּצְרַיִם, אֶת כָּל הַכְּפִירוֹת
וְהָאֲפִיקוֹרְסוֹת שֶׁלָּהֶם, כְּמֵאמָרָם ז"ל (תְּנֵא דְבִי אֵלֶיָּהּ
רַבָּה, פֶּרֶק ז'): אֵינְ לָךְ אִמָּה בְּעוֹלָם, שֶׁהִיְתָה שְׁטוּפָה
בְּדַבָּרִים מְכַעְרִים, וַחֲשׂוּדִין בְּכַשְׁפִּים וּבְזִמָּה וּבְכָל
מַעֲשֵׂים רָעִים, אֲלֵא הַמִּצְרַיִם בְּלִבָּד; וְאֶף-עַל-פִּי-כֵן
הִחֲזִיקוּ עִם יִשְׂרָאֵל עֲצָמָם בְּיַחַד, עַל-יְדֵי שְׁמִשָּׁה
רַבְּנוּ הַחֲדִיר בָּהֶם אֶת הַדַּעַת הָאֲמֵת, שֶׁהִיא (דְּבָרִים
ד, לה): "אִתָּה הָרְאֵת לְדַעַת, כִּי הָיוּ" הַהוּא אֱלֹקִים,

אין עוד מלבדו", ובכח הדעת הזו זכינו לצאת
 ממצרים. אבל כדי לטהר עצמנו מהזהמה,
 מהקלפות, מהטמאה, שבכל זאת נדבקה בנו בעת
 שהיתנו במצרים, נתן לנו הקדוש-ברוך-הוא מצוה
 של "ספירת-העמר", לספור את הימים, לספור את
 השבועות, שבעה שבועות תמימים, כמו אשה
 הסופרת שבעה ימים, כדי לטהר לבעלה, כמו-כן
 עם ישראל סופרים שבע פעמים שבע, כדי לטהר
 עצמם לפני הקדוש-ברוך-הוא, שנזכה בחג
 השבועות לקבל את התורה (זהר ח"ג צו:). ולכן
 "ימי ספירת העמר", הם ימים קדושים מאד, מצד
 אחד — יצאנו ממצרים, יצאנו מהלכות, מהבוץ
 של המצרים, וחוזרים בתשובה שלמה, אבל מצד
 שני — עלינו לספור יום אחר יום, לחכות ולקוות
 לקבלת התורה בחג השבועות. חכמינו הקדושים
 אומרים (פסחים קטז): בכל דור ודור חייב אדם
 לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים; אומרים
 חכמינו הקדושים (ברכות יג:), צריכים להזכיר בכל
 יום ויום יציאת מצרים; כי עלינו לחזור בתשובה
 שלמה, כאמור, על הזהמה והטנוף שנדבקו בנו
 על-ידי גלות מצרים. ואומרים חכמינו הקדושים
 (ויקרא רבה, פרשה יג, סימן ד'): כל הגליות נקראו על

שם מצרים, על שם שהם מצרים לישראל. ולכן כשאדם חוזר בתשובה שלמה, ומתחרט על עברו, אשר עשה עד עתה, זו נקראת לדידו — יציאת מצרים, כי יוצא מהמצרים שלו — מהמצר והגלות שהיה נתון בו. ובראשית דרכו בחזרה בתשובה, בוער לו הלב מאד מאד אחר הקדוש-ברוך-הוא, ורוצה כבר להשיג רוחניות חיות אלקות, רוצה לראות אורות ונצוצות, רוצה להיות דבוק בהקדוש-ברוך-הוא, אבל נותנים לו ימים לספור, הינו שאומרים לו: המתן, חכה, לא בפעם אחת יכולים להכנס אל הקדשה. הן אמת שיש לה רצון חזק לצאת ממצרים, לעזוב את הרע שלך, אתה שב בתשובה, אבל כדי שתזכה להכנס אל הקדשה, כדי שתזכה לקבל את התורה, להשיג רוחניות חיות אלקות, זה לוקח זמן. ולכן מחד גיסא — יציאת מצרים צריכה להיות בחפזון, בזריזות עצומה, לעזוב את השקר, להשליך את הטמאה והזהמה והלכלוך תכף-ומיד, לנתק עצמו מכל הרע שהיה עמו עד כה במהירות האפשרית, אבל מאידך גיסא — כדי להכנס אל הקדשה, צריך השב בתשובה שלמה לידע, שזה אורך זמן. ולכן אסור להתיאש ולומר: "הנה שבתי בתשובה,

וְאֲנִי רוֹאֶה שְׂעֵדִין הָרַע וְהַטְּמָאָה נִדְבָקִים בִּי, עֲדִין מוֹשֵׁף אוֹתִי יִצְרִי אֶל הָרַע, עֲדִין עוֹלוֹת לִי מִחֲשָׁבוֹת רָעוֹת, הִרְהוּרִים רָעִים, וְאֲנִי נִמְשָׁף אֶל הַזֵּהָמָה, הַכִּיצַד יִתְכַן? ! הֲלֹא שִׁבְתִּי בְּתִשְׁבּוּבָה? ! " אֵלָּא "יְמֵי סְפִירַת הָעוֹמֵר" מְלַמְּדִים אוֹתוֹ, שְׁאֲסוּר לִפְלֵ בִּיאוֹשׁ כָּלֵל וּכְלָל בְּשׁוּם פְּנִים וְאִפְּן. אָדָם צָרִיף לְצֵאת מִמְצָרִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, אָדָם צָרִיף לְחֹזֵר בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם אֶל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְעֹזֵב אֶת הָרַע וְלַרוּץ אֶל הַקְּדוּשָׁה, אֲבָל זֶה אוֹרֵךְ זְמַן. וְצָרִיכִים לְהִתְאַזֵּר בְּסִבְלָנוֹת יוֹם אַחַר יוֹם, לְסַפֵּר בְּעֵקֶשׁנוֹת גְּדוּלָּה, וּכְשֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹאֶה שְׁאָדָם חֹזֵק בְּעֲצָמוֹ, וְאִינוֹ עוֹזֵב אֶת עֲצָמוֹ, וְאֵף שְׁעוֹבֵר עָלָיו מֵה שְׁעוֹבֵר: עֲלִיוֹת וִירִידוֹת, עִם כָּל זֹאת הוּא מִחֲזִיק מֵעֲמֵד, לְבִסוּף זוֹכָה לְהִגִּיעַ אֶל חֵג הַשְּׁבוּעוֹת, שְׂאֵז זְמַן קִבְּלַת הַתּוֹרָה, שְׁמַשִּׁיג אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּתַכְלִית הַמְּדַרְגָּה הָעֲלִיוֹנָה.

וְלָכֵן "יְמֵי סְפִירַת הָעוֹמֵר", הֵם יָמִים קְדוּשִׁים מְאֹד מְאֹד, שְׁכָל בֵּר יִשְׂרָאֵל צָרִיף לְהִתְעוֹרֵר בָּהֶם בְּתִשְׁבּוּבָה יוֹתֵר מִכָּל הַשָּׁנָה. כִּי הִנֵּה זָכִינוּ לְצֵאת מִמְצָרִים בְּחֵג הַפֶּסַח, אֲכַלְנוּ מִצָּה, שְׁזָה מִיכָלָא דְאַסוּתָא, מֵאֲכָל שֶׁל רְפוּאָה (זֶהֱר ח"ב קפג:); כִּי

כְּשֶׁהֵינּוּ בַּמִּצְרִים, וְנִכְשַׁלְנוּ בְּעוֹנוֹת, נַעֲשִׂינוּ חוֹלֵי נֶפֶשׁ, כִּי כִשְׂאֵדָם חוֹטֵא לְפָנָיו יִתְבַּרֵךְ, וְכִשְׂאִין לוֹ אַמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הוּא מִסְכֵּן, נַעֲשֶׂה חוֹלָה נֶפֶשׁ, הַגַּם שֶׁהוּא מִסְתּוֹכֵב, הוֹלֵךְ, מִתְנוּעֵעַ, מִתְהַלֵּךְ בַּחֲבֵרָה, וּמַגְדִּיר עֲצָמוֹ 'נְאוּר', אֲבָל אִם נַעֲדֶרֶת מִמֶּנּוּ הָאַמוּנָה, בַּר מִיָּנֵן, הוּא חוֹלָה נֶפֶשׁ, כִּי אֵיךְ אָדָם יְכוּל לְחִיוֹת בְּלִי אַמוּנָה?! הֲלֵא אִם רַק מִתְבוֹנֵן: "מִי הוֹלֵךְ בִּי?! מִי מִתְנוּעֵעַ בִּי?! מִי חוֹשֵׁב בִּי?! מִי מְדַבֵּר בִּי — אִם לֹא הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא! אֲזֵי מָה שִׁיךְ שִׁיפֵל, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, לְכַפִּירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת?! אֵינן זֹאת אֶלָּא שֶׁנַּחֲלָה בְּחֵלֵי הַנֶּפֶשׁ. וְלִכֵּן אוֹכְלִים בַּפֶּסַח מִצָּה, שֶׁנִּקְרָאת 'מִיכְלָא דְאַסוּתָא', מֵאֲכָל שֶׁל רְפוּאָה, קִבְּלָנוּ תְּרוּפָה מֵאִתּוֹ יִתְבַּרֵךְ, לְאֹכַל בְּחֵג הַפֶּסַח מִצָּה. וְכָתוּב בַּזֹּהַר הַקְדוּשׁ (זֹהַר ח"ב מ"א.), שֶׁמִּצָּה נִקְרָאת גַּם 'מִיכְלָא דְמַהִימְנוּתָא' — מֵאֲכָל שֶׁל אַמוּנָה; כִּי לָמָּה אָנוּ אוֹכְלִים מִצָּה? מִפְּנֵי צוּוֵי הַבוֹרָא יִתְבַּרֵךְ שְׁמוֹ! נִמְצָא, שְׁבִימֵי הַפֶּסַח הַקְדוּשִׁים, זוֹכִים עִם יִשְׂרָאֵל לְאֹכַל מִצָּה, וּמִקְבָּלִים אֶת הַרְפוּאָה לְחֵלֵי הַנֶּפֶשׁ שֶׁנִּדְבַק בָּנוּ עַל-יְדֵי עוֹנוֹתֵינוּ. וְעַל-יְדֵי אֲכִילַת מִצָּה, קִבְּלָנוּ כַּח לְצֵאת מִמִּצְרַיִם, לְצֵאת מִהַטְמָאָה שֶׁלָּנוּ, לְצֵאת מֵהַלְכוּת, וְאַנְחָנוּ חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה

שְׁלֵמָה אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. הַלֵּב שְׁלָנוּ מִתְחִיל
 לְבַעַר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲנַחְנוּ כּוֹסְפִים
 לְהַכְלִיל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אָנוּ מְשִׁתַּקְּקִים לְהַגִּיעַ
 לְכָל הַמְּדַרְגּוֹת שְׁבַע־עוֹלָם. וְלָכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים!
 בָּאוּ וְנִתְחַזַּק עִכְשָׁו בְּ"יְמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר", וְנִשׁוּב
 בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְעֶקֶר מִהָרַע וּלְהַדְבִּיק בְּטוֹב, שֶׁהוּא
 הַבּוֹרָא יִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ.

ב.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים
 אוֹמְרִים (חֲגִיגָה יז:): מִצְוָה לְמִימְנָא יוֹמֵי, מִצְוָה
 לְמִימְנֵי שְׁבוּעֵי; יֵשׁ מִצְוָה לְמְנוֹת אֶת הַיָּמִים
 וְהַשְּׁבוּעוֹת; כִּי כְּשִׁיפְצָאוּ עִם יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, עַל-
 יְדֵי אֹר עֲלִיּוֹן שֶׁהָאִיר עֲלֵיהֶם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 בְּהָאָרֶץ נוֹרְאָה וְנִפְלְאָה עַד מְאֹד, אָז חָזְרוּ בְּתִשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה, וְנִמְשְׁכוּ אַחֲרָיו יִתְבַּרַךְ בְּתִשׁוּקָה עֲצוּמָה.
 וּבְדֶרֶךְ כָּלֵל בְּרֵאשִׁית דְּרָכּוֹ שֶׁל הַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה, אָז
 יוֹרֵד אֹר גָּדוֹל לְנִשְׁמָתוֹ; נִשְׁמוֹת עִם יִשְׂרָאֵל יֵרְדוּ
 מֵעוֹלָם הָאֲצִילוֹת, לְזֶה הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי וְהַחֲמֹרִי,
 עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה, וְנִדְבְּקוּ בְּהֵן פֶּה כָּל מִינֵי קִלְפוֹת
 וְסִטְרָא אַחֲרָא, וְהָאָדָם נִכְשָׁל בְּעוֹנוֹת חֲמוּרִים, עַד

שנלכד במלכדת כזו, שקשה לו לצאת, ובפרט מי שלא נולד בקדשה, ומי שבא מחברה של כופרים ואפיקורסים, רחמנא לישזבן, מי שלא גדל על ברכי התורה והנהגותיה, הוא נלכד ברשת הקלפות ובמצודתן. אבל הקדוש-ברוך-הוא חס ומרחם על נשמות ישראל, ורוצה שכלם ישובו בתשובה, ועל-כן מאיר על כל נשמה ונשמה אור גדול מאד בכל יום, וזו ההתעוררות שבאה מלמעלה, שהקדוש-ברוך-הוא מאיר בנשמה, שפתאם נכנסת באדם תשוקה לחזור בתשובה שלמה, נדלק בו הנצוץ היהודי. אבל תכף-ומיד כשיש בו התעוררות, מתגברים עליו הקלפות והסטרא אחרא יותר, ואוחזים בו חזק, ואינם מרפים, כי אין רצונם, שיעזב את הרע, כי חפצים לקחת את הנשמה הקדושה, ולהחזיקה באמתחתם, כי הם נהנים מנשמות ישראל. עם כל זאת, חמל עלינו הבורא יתברך שמו, ושלח לנו את משה רבנו, שהחזיר בעם ישראל את האמונה, האיר בהם גלוי אלקות. ובכח משה רבנו, שהאיר את אורו יתברך בהארה עצומה, נשמות ישראל קבלו על עצמם חד משמעית, שיוצאים ממצרים. עם כל זאת אומרים

חַכְמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (תַּנְחוּמָא בְּשִׁלַּח א') עַל הַפְּסוּק (שְׁמוֹת יג, יח): "וַיַּחַמְשִׁים עָלוּ מִמִּצְרַיִם" — אֶחָד מִחֲמֹשֶׁה, הֵינּוּ אַרְבָּעָה לֹא רָצוּ לְצֵאת מִמִּצְרַיִם, רַק אֶחָד מִחֲמֹשֶׁה הִסְפִּים לְצֵאת; וְדָבָר זֶה סוֹבֵב וְהוֹלֵךְ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹלַח לָנוּ צְדִיקִים קְדוּשִׁים, שֶׁהֵם בְּחִינַת מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, וְהֵם מַחֲזִיקִים וּמְעוֹדְדִים וּמְשַׁמְּחִים וּמְחַזְּקִים אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה. אֲבָל לֹא כָּל אֶחָד זוֹכֶה לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצְּדִיקִים. וּבּוֹדָאי אוֹר הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹפֵעַ עַל כָּל נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֲבָל מֵרַב הִרְעַ שְׁנֵדֶבֶק בָּנוּ, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן, רַק אֶחָד מִחֲמֹשֶׁה רוֹצִים לְצֵאת מִמִּצְרַיִם, חֲפָצִים לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְגַם עַל הָאֶחָד מֵהַחֲמֹשֶׁה עוֹבְרִים נְסִיוֹנוֹת קָשִׁים וּמָרִים, עִם כָּל זֹאת אִם אָדָם מְקַבֵּל עַל עַצְמוֹ יִהְיֶה מֶה שְׁיִהְיֶה וְיִהְיֶה אֵיךְ שְׁיִהְיֶה, אֲפֹלוּ יַעֲבֹר עָלַי מֶה שְׁיַעֲבֹר, אֵצֶא מִהֲרַע, אִזּוֹ סוּף כָּל סוּף יִזְכֶּה לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה. וּכְמוֹ שֶׁהָיָה בְּמִצְרַיִם, כִּף כָּל אֶחָד בְּפִרְטוּיּוֹת, עִם הַגְּלוּת מִצְרַיִם שָׁלוּ; וְלִכֵּן כְּאֲשֶׁר זוֹכִים לְצֵאת מִהֲרַע וְהִטְמָאָה שְׁנֵדֶבֶק בָּנוּ בַּעֲת שְׁהֵינּוּ בְּמִצְרַיִם בֵּין הַגּוֹיִים, וְלִמְדָנוּ מִמַּעֲשֵׂיהֶם הֲרָעִים וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם הַמְּגַנּוֹת, וְהִנֵּה שָׁבָנוּ מִכָּל אֵלוֹ. אֲזַי נִתֵּן לָנוּ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא

"יְמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר", יָמִים קְדוּשִׁים כָּאֵלוֹ, שֶׁעֲלִינוּ לְסֹפֵר כָּל יוֹם וַיּוֹם, כָּל שָׁבוּעַ וְשָׁבוּעַ מִשָּׁךְ שִׁבְעָה שָׁבוּעוֹת, שֶׁהֵם אַרְבָּעִים וְתֵשְׁעָה יוֹם; כִּי בְּמִצְרַיִם שֶׁהִינוּ בְּאַרְבָּעִים וְתֵשְׁעָה שְׁעָרֵי טַמְאָה, כִּי מִי שֶׁרָחוּק מֵהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מִי שֶׁרָחוּק מֵהַתּוֹרָה, הוּא שְׂרוּי בְּמ"ט שְׁעָרֵי טַמְאָה, וְלוֹקַח לוֹ אַרְבָּעִים וְתֵשְׁעָה יוֹם לְצֵאת מֵהֵם, וְלִכֵּן נִתְּנָנוּ הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ מִצְוָה שֶׁל "סְפִירַת-הָעֶמֶר" לְסֹפֵר אֶת הַיָּמִים וְהַשָּׁבוּעוֹת, כְּדֵי שְׁנוּכַל לְזַכֵּךְ עֲצֻמָּנוּ, שְׁנֵהִיָּה רְאוּיִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה. וְאֵלּוֹ הַיָּמִים "יְמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר", הֵם יָמִים מִיְחָדִים לְעַם יִשְׂרָאֵל. וְלִכֵּן זֶהוּ הַזְּמַן לְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, וּלְבַקְשׁוֹ שְׁיִמְחַל לָנוּ עַל כָּל אֲשֶׁר חָטָאנוּ וּפָגַמְנוּ, כִּי אֵלּוֹ הֵם יְמֵי תִשׁוּבָה, וִיכוּלִים לְזַכּוֹת בָּהֶם לְכָל הַמְּדַרְגּוֹת שֶׁבָּעוֹלָם.

ג.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! הֲבֵה נִתְּבוּנָן, מֵה מְלַמְדִים אוֹתָנוּ "יְמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר"? יְהוּדֵי מְסַכֵּן, שְׁנַפֵּל בְּמָקוֹם שְׁנַפֵּל, וְנִכְשָׁל בְּמָה שְׁנִכְשָׁל, בְּכָל מִינֵי עֲבֵרוֹת חַמּוּרוֹת: עֲבוּדָה זָרָה, גְּלוּי עֲרִיוֹת וְשִׁפְיכוֹת דָּמִים, שְׂזָה מְצוּי מְאֹד בֵּינֵינוּ, כִּי נִתְקַיֵּם

אֶצְלָנוּ, לְצַעֲרָנוּ הָרַב (תהלים קו, לה): "וַיִּתְעַרְבוּ
בְּגוֹיִים וַיִּלְמְדוּ מֵעֲשִׂיהֶם"; הָעַרְב־רַב מְבִיאִים גּוֹיִים
וְגוֹיֹת לְבֹלֵל אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בֵּינֵיהֶם, וּמְפִיֲצִים
זֶה־מָה וְטִמְאָה, שְׁקוּץ, תְּעוּב, זֶהוּם וְעֵרֶם, כְּדִי
שְׁנַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל יִכְשְׁלוּ בַפָּגַם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא
לִישׁוּבָן, וּמְמַלְאִים אֶת כָּל הָאָרֶץ וְאֵת כָּל הָעוֹלָם
עִם כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת שֶׁל "כַּחֲדֵי וְעֵצִים יָדֵי עֲשֵׂה
לִי אֶת הַחֵיל הַזֶּה" (דְּבָרִים ח, יז), עוֹקְרִים אֶת נַשְׁמוֹת
יִשְׂרָאֵל מִשְׂרָשָׁן, מִצּוֹר מִחֲצַבְתָּן, שְׂאֵלוּ מ"ט שְׁעָרֵי
טִמְאָה. וְהִנֵּה מֵאִיר עָלֵינוּ הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֹר
גָּדוֹל מְאֹד, שְׁנוּכָל לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה; וְזֶה
סוּבֵב עַל כָּל יְהוּדֵי, כִּי כָל יְהוּדֵי יֵשׁ לוֹ כָּל יוֹם וְיוֹם
הִרְהוּר תִּשׁוּבָה, אֲבָל לֹא כָּל אֶחָד רוֹצֵה לָשׁוּב
בְּתִשׁוּבָה, רַק אֶחָד מִחֲמִשָּׂה, וְגַם הָאֶחָד מֵהַחֲמִשָּׁה,
עוֹבְרִים עָלָיו הַרְבֵּה יְסוּרִים וְצָרוֹת, וְכַפִּי שְׂאֵנוּ
רוֹאִים, אֲשֶׁר הֵשֵׁב בְּתִשׁוּבָה, יֵשׁ לוֹ סֶבֶל רַב הֵן
מֵהַחֲבֵרָה, הֵן מֵהַמְּשַׁפָּחָה, לוֹעֲגִים לוֹ, צוֹחֲקִים
עָלָיו, וְכֵן הַתְּאוּוֹת וְהַמִּדּוֹת הַמְּגַנּוֹת שֶׁהֵיוּ לוֹ עַד
כֹּה, מִתְעוֹרְרוֹת מִחֲדָשׁ, עַד שֶׁהָאָדָם נִשְׁבֵּר לְגַמְרֵי,
וְחוֹשֵׁב: "הֵי־תִכְנֶן?! הֲלֹא שִׁבְתִּי בְּתִשׁוּבָה, קִבַּלְתִּי
עַל עֲצָמֵי עַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת, אֲנִי לוֹמֵד תּוֹרָה בְּכָל
יוֹם, וְלָמָּה מִתְחִיל לִבְעֹר בִּי יְצָרִי יוֹתֵר וְיוֹתֵר?!"

והוא שבור כחרס הנשבר; אבל באמת, מי שרוצה לשוב בתשובה שלמה, ההכרח לו להתקרב אל הצדיק האמת, שהוא בחינת משה רבנו, שחזק ועודד ושמח את נשמות ישראל: "תדעו לכם, שיצאתם ממצרים, מן הזהמה שעברה עליכם עד כה, והנה אתם מוכנים להפגס אל הקדשה, שזה שער הנ', שער החמשים, להשיג את הקדוש-ברוך-הוא, את התורה. אבל עליכם לדעת, שזה אורך זמן, אי אפשר לברח ולעוף מהפך אל הפך בן יום לילה". ולכן מיציאת מצרים, שהיתה בחג הפסח, עד קבלת התורה, שהיא בחג השבועות, ישנם "ימי ספירת העמר", ארבעים ותשעה יום שאנו סופרים, להורות ולגלות לנו, שכל יום ויום מנוי וספור, וצריכים לשמר על הימים והלילות, על השעות היקרות, ולידע שיגיע היום שנצטרך לעזוב את זה העולם, וחבל על כל יום ועל כל שעה לבטלה בהבל ובריק, אלא צריכים לשוב בתשובה שלמה, לחזור אל הקדוש-ברוך-הוא, לדבר אליו ותברך, לקיים מצוותיו ותברך, להתחזק להיות בשמחה. אבל מצד אחד — הנה יצאתי ממצרים בחג הפסח, ושבת בתשובה שלמה, והנה בוער בי עדין היצר הרע, מושכת אותי הטמאה,

ומתעורר בי הרע שוב ושוב, על זה אנו סופרים
 "ימי ספירת העמר", לדעת שאורך זמן, יום אחר
 יום, וצריכים להמתין בסבלנות. כמאמרם ז"ל
 (יומא לט.): בא לטהר אומרים לו: המתן; אם אחד
 רוצה להכנס אל הקדשה ולטהר עצמו, אומרים
 לו: המתן! פי התשובה אורכת זמן, ואם יש לאדם
 סבלנות, אף שבוער בו יצרו ונמשך אחר הרע,
 אבל פונה ערף לזה, ומתקדם עוד ועוד יום, ובוער
 לבו אל בוראו יותר ויותר, סוף כל סוף יגיע אל
 יום החמשים, שהוא חג השבועות, ויקבל את
 התורה. ולכן אומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות
 תשובה, סימן עו): המתחיל לעבד את ה' יתברך,
 הקדוש-ברוך-הוא אומר לו: יודע אני שחפץך
 ורצונך לעבד אותי, אבל מהו הבטוחות, שמא
 למחר תעזב אותי?! אם-כן איך אקרב אותך
 בשביל הרצון שרצית, ואיך אגלה לך תכף דברים
 נסתרים? אלא כן תעשה, בתחלה אהב אותי כן
 ותעשה מצוותי, אף-על-פי שאין אתה יודע השכל
 של המצוה, ועבד אותי פשוט בלא חכמות,
 וכשתעבד אותי כמה זמנים, אזי אאמין לך ואגלה
 לך טעם ושכל של כל דבר ודבר, ואקרב אותך
 בכל מיני התקרבות, כי הזמן שעבדת אותי מקדם,

הוא בטוחות שלא תעזב אותי. וכל זאת ענין "ימי ספירת העמר"; מצד אחד — אדם רוצה לשוב בתשובה, להיות צדיק, דבוק בהקדוש-ברוך-הוא, ואומר לעצמו: "מספיק הזבל, די לזהמה, די לכפירות והאפיקורסות, אני רואה להיכן הערב-רב הביאו אותי?! מה יוצא מכל הטמאה והזהמה?! הימים והלילות, השבועות והחדשים והשנים פורחים בלא כלום! אין בידי מאומה! נחוששה החלטתי לשוב בתשובה שלמה, אני משליך את הרע אחר גוי, אני רוצה רק את הקדוש-ברוך-הוא". והנה מתחיל לצעד קדימה צעד אחר צעד, ומתגבר עליו יצרו, כפי שכל אחד ואחד יודע, מה זה להיות חוזר בתשובה, שבוער לנו הלב מאד אליו יתברך, ואנו גם-כן רוצים להיות צדיקים. ובאמת למה לא?! והלא כתיב (ישעיה ס, כא): "ועמך כלם צדיקים", עם ישראל כלם צדיקים קדושים, עם ישראל נשמתם היא חלק אלוק ממעל, וכל יהודי יכול להגיע לכל המדרגות שבעולם. אבל זה אורך זמן, עד שנכנסים אל הקדשה, אין זה נעשה בן יום ללילה. וזה אף אחד אינו יודע. חושבים, הנה שבנו בתשובה שלמה, והנה כבר נהיה בקדשה ובטהרה, וברגע שרואים

שהרע והטמאה מתגברים יותר ויותר, מתחילים
 להתחרט: הזאת נעמי? ! זו הנעימות שהבטיחו לי,
 שאם אחזר בתשובה שלמה, אזכה להרגיש את
 הנעם העליון, נעם אלקי, ערבות השכינה, והנה
 עוברים עלי חובלים ומניעות, שמכים בי ומציקים
 לי יותר ויותר. על זה באים "ימי ספירת העמר",
 שמגלים לנו — לא ולא! יצאתם ממצרים —
 אשריכם ואשרי חלקכם! אבל דעו לכם, שעליכם
 לספר יום אחר יום, כי אורך זמן עד שנכנסים אל
 הקדשה, ואם תהיו חזקים להתגבר בשמחה
 עצומה, ותחזיקו מעמד על כל הנסיונות הקשים
 והמרים שזכואו עליכם, לא תתפעלו משום בריה
 שבעולם, ויום אחר יום תספרו את הימים, את
 השבועות, אם תהיו עקשנים בזה, תגיעו אל יום
 החמישים שהוא חג השבועות, ותקבלו את
 התורה, שזה המחין העליונים, שאדם זוכה להשיג
 את הקדוש ברוך הוא, מחו מתחיל לחשב רק
 מהקדוש ברוך הוא, העינים שלו אינן רואות כלום
 — רק אלקות, האזנים שלו אינן שומעות כלום
 — רק אלקות, החטם שלו אינו נושם כלום —
 רק אלקות, והפה שלו מדבר תמיד רק אלקות,
 ומדבר רק אל הקדוש ברוך הוא, שר שירות

ותשבחות אליו יתברך. וכן מדבר עם אנשים רק
מאמונה.

וזו מדרגת הצדיקים, שזוכים להיות כל־כף
דבוקים בהקדוש־ברוך־הוא, עד שלא רואים שום
דבר — רק אלקות, לא שומעים כלום רק פרוזים
מלמעלה, שהקדוש־ברוך־הוא מכריז בכל
העולמות עד העולם הזה בכל יום ויום מה יקרה
ומה קורה בפּרטי פּרטיות, אשר רק הצדיקים
הקדושים זוכים לשמע כל זה, ומזה זוכים לחדש
חדושי תורה בכל יום ויום, זוכים להשגות נוראות
ונפלאות ברזי וסתרי תורה, מיחדים יחודים
קדושים, ממשיכים על עצמם אור נזיר וחיות
ודבקות הבורא יתברך שמו. וכיצד זכו לזה? אלא
גם עליהם עבר מה שעבר, כי לולא שעבר עליהם,
לא היו מגיעים לאשר הגיעו, כי גם על הצדיקים
הקדושים עובר בהתחלה מה שעובר, כי על כל
נשמה ונשמה בזה העולם הגשמי והחמרי, המלא
קלפות והסתרות והעלמות עובר מה שעובר, אלא
הצדיקים פרי דעת, ותכף־ומיד מבקשים ומחפשים
ומוצאים את הקדוש־ברוך־הוא בתוך הפריאה.
ולכן קל להם יותר, כי הם יודעים שהקדוש־ברוך־

הוא נמצא ובלעדיו אין שום נמצא. ולכן אין יכולים להטעותם, לא-כן מי שלכלך עצמו בעוונות חמורים ובפרט בפגם הברית, שזה אבי אבות הטמאה, כמוכא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן רמב), שזה בא מהסתכליות רעות, שחכמינו הקדושים אומרים (סנהדרין מה.): אין היצר הרע שולט, אלא במה שעניו רואות. בשביל זה הקלפות והסטרא אחרא מתגברים מאד מאד על בני-אדם, להכשילם בראיות אסורות, וכמו שאנו עדים כיום לפריצות הגדולה שקורית בחוצות, לזהמה שמסתובבת ברחובות, ושאר תמונות תועבה, והכל — להכשיל נשמות ישראל, לטמטם להם את המח והדעת, עד שבמקום לחשב מהקדוש-ברוך-הוא, ולהשתוקק אחריו יתברך, במקום לראות אלקות, שזה אריך אנפין דקדשה, שזו מדרגה הכי עליונה שאדם יכול לזכות אליה בזה העולם — להרגיש אף הקדוש-ברוך-הוא מחיה ומנהיה ומקים את כל הבריאה, תחת זאת מתגבר אריך אנפין דטמאה, שהיכן שמסתכל רואה רק זהמה. ולכן תכף כשאדם שב בתשובה, שזו יציאת מצרים, כמאמרם ז"ל (פסחים קטז.): בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא

יָצָא מִמִּצְרַיִם; וּכְמֵאֲמָרָם וְ"ל (וַיִּקְרָא רַבָּה, פְּרָשָׁה יג, סימן ד'): כָּל הַמְּלָכִיּוֹת נִקְרְאוּ עַל שֵׁם מִצְרַיִם, שֶׁנִּפְּלוּ אֶז בְּטִמְאַתָּם, כְּמוֹ שְׂאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תּוֹרַת כֹּהֲנִים אַחֲרֵי יח): "כְּמַעֲשֵׂה מִצְרַיִם לֹא תַעֲשׂוּ" — מִגִּיד שֶׁמַּעֲשִׂיהֶם שֶׁל מִצְרַיִם מְקַלְקְלִים מְכַל הָעַמּוּמִין; וְהִנֵּה בַּחֲג הַפֶּסַח יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם, כְּדִי לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה בַּחֲג הַשְּׁבֻעוֹת, וּבֵינן כָּף יֵשׁ לָנוּ "יְמֵי סְפִירַת הָעֶמֶר", לְלַמֵּד אֶת הָאָדָם, שְׂאֲסוּר לְהִתְיַאֵשׁ, אֲלֵא לִידַע, שְׂאוּרָף זְמַן עַד שְׂזוּכִים לְהַגִּיעַ לְמִדְרַגַּת קְבִלַת הַתּוֹרָה, וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם צְרִיכִים לְהִתְקַדֵּשׁ יוֹתֵר וַיּוֹתֵר — לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין, לִילֵךְ בְּזִקְזָן וּבְפֹאוֹת, הָאִשָּׁה צְרִיכָה לְהִקְפִּיד עַל טְהָרַת הַצְּנִיעוּת, כְּסוּי רֹאשׁ, שְׁלֹא יֵרָאוּ, חֶסֶם וְשִׁלוּם, אֶת שַׁעֲרוֹת רֹאשָׁהּ, שְׁזֵה עוֹן חָמוּר מְאֹד, וְכֵן בְּגָדִים צְנוּעִים, שְׁלֹא יִהְיוּ קְצָרִים וְחֲשׂוּפִים, רַחֲמָנָא לְצַלָּן. וּשְׁנִיָּהּם צְרִיכִים לְהִזְהַר בְּשִׁמִּירַת שַׁבָּת, בְּכִשְׁרוֹת הַמֵּאֲכָלִים, עַד שְׁסוּף כָּל סוּף מַגִּיעִים לַיּוֹם הַחֲמִשִּׁים, שֶׁהוּא הָאֶרֶת הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, עַד שְׂזוּכִים לְהַכֵּל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא.

אַבֵּל עַל כָּל זֶה יֵשׁ לָנוּ תִּנְאֵי אֶחָד: אִם אָנוּ רוֹצִים לְהַצְּלִיחַ בַּחֲזָרָה בְּתִשׁוּבָה, עָלֵינוּ לְזָכֹר,

שְׁהִיְסוּד בִּיְהוּדוֹת זֶה "אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל" — לְאַהֵב אֶת
 כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל; כִּי אֵי אֶפְשָׁר לַחְזוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
 אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֶלָּא כְּשֵׁי שֵׁ אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל,
 וְאוֹהֲבִים זֶה אֶת זֶה, כִּי כָּלֵל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הֵם
 חֵלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל, אֵינן דָּבָר כְּזֶה שְׁאֶחָד יוֹתֵר גָּדוֹל
 מִהַשְּׁנִי, כִּלְנֹו בְּנֵי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שְׁכָתוּב
 (דְּבָרִים יד, א): "בְּנִים אַתֶּם לַהוֹיָ"ה אֱלֹהֵיכֶם", כָּל עִם
 יִשְׂרָאֵל בְּנִים אֶהוּבִים לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ. כְּמֵאמָרָם ז"ל
 (אֲבוֹת ג): חֲבִיבֵינָ יִשְׂרָאֵל שְׁנִקְרָאִים בְּנִים לְמָקוֹם;
 וְלִכֵּן כְּשֶׁאָדָם חוֹזֵר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, עָלָיו לְדַעַת
 שֶׁהוּא צָרִיךְ לְאַהֵב אֶת כָּל יְהוּדֵי, כִּי בְּרִגְעַ שְׁנִכְנַסְתָּ
 בְּמַחוֹ מִחֻשְׁבָּה רָעָה שֶׁל טִינָה וְכִדּוּמָה נֶגְדַ יְהוּדֵי
 אַחֵר, סִימָן שְׁעוֹד אֲרַכָּה לְפָנָיו הַדֶּרֶךְ לַחֲזֵרָה
 בְּתִשׁוּבָה, וַיֵּדַע שֶׁזֶו עֲצַת הַסֵּמ"ךְ-דְּמ"ם, שְׁכָל כַּחוֹ:
 'הַפְּרֵד וּמְשַׁל', שְׁמִסִּית וּמְדִיחַ מֵאֶחָד לַשְּׁנִי, שְׁאֵלוֹ
 כָּלֵל הַהֶסְתּוֹת הַרוּחוֹת הַיּוֹם, וּמְסִיתִים וּמְדִיחִים זֶה
 נֶגְדַ זֶה, הָעֵקֶר לְהִבִּיא לְפְרוּדִים. וַיֵּשׁ אֲנָשִׁים
 הַנִּקְרָאִים: 'רַע-בְּנִים', שְׁמֵת־חַזִּים כְּחֻכְמִים, אֲבָל הֵם
 בּוֹרִים וְרִיקִים וְעַמִּי הָאָרֶץ. וְהַסִּמָּן לָזֶה — אִם הֵם
 לֹא עוֹשִׂים שׁוּם דָּבָר בְּשִׁבִיל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא —
 לֹא טְהָרָה, לֹא חֲנוּךְ, לֹא כְּשִׁרוּת, וְכָל מַעֲיָנָם
 וְעַסְקָם רַק מְרִיבוֹת וְהֶסְתּוֹת בֵּין אֲנָשִׁי הַקְּהָלָה,

צריכים לדעת, אשר (ויקרא יג. מה): "טמא טמא יקרא"; ולכן כל השב בתשובה, עליו לידע שעקר החזרה בתשובה זה רק כשיש אחדות ואהבה בין נשמות ישראל, ולידע, שאני לא יותר גדול ממנו, והוא לא יותר גדול ממני, כלנו בני הקדוש-ברוך-הוא; וכשאוחזים בזה, אף פעם לא נופלים. כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן א'): אם אדם מחזיק בכסא הכבוד של הקדוש-ברוך-הוא, ששם שרשי נשמות ישראל, שום מלאך ושרף אינו יכול לגע בו, כי אויז עצמו עם נשמות ישראל. אף דא עקא, כשאדם מתחיל לשוב בתשובה, בא הסמ"ך-מ"ם בנכלי ערמומיות ואומר: הדרך שלי יותר טובה משלך, שיטתי יותר נכונה וכו', ומה קורה לבסוף? כלם אויבים. וזה היה בימי ספירת העמר, שתלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה בזה, ולכן מתו בימים אלו. ומה נקראת מיתה? נפילה (עין זחר ח"ג קלה:). רבי עקיבא היה סמל של אהבת ישראל, וגלה לכלם: "ואהבת לרעך כמוך" — זה כלל גדול בתורה. וזאת החדיר בתלמידיו, אבל התלמידים לא קבלו את הלמוד מרבים, מהצדיק האמת, ולא נהגו כבוד זה בזה, ובשביל זה נפלו ומתו. וזהו הלמוד העמק

שְׁעָלֵינוּ לְלַמַּד כְּדֵי לְתַקֵּן עֲצָמֵנוּ, כִּי כְּדֵי לָשׁוּב
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה עָלֵינוּ לְזִכֹּר, שְׁכָל יְהוּדֵי חָשׁוּב
בְּעֵינָיו יִתְבָּרַךְ, וְצָרִיכִים לְאַהֲבֵךְ אֶת כָּל אֶחָד, וְאִם
נֹאֲהֵב אֶת כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, נִדְעֵה שֶׁהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא
אוֹהֵב אוֹתָנוּ, אֲבָל אִם, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, נִמְצָא פְּגָמִים
וּמוֹמִים בְּזוּלָת, סִימָן שֶׁעֲדִין הַסֵּמ"ךְ-מ"ם נֶאֱחָז בָּנוּ.
וְלָכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! בָּאוּ עֲכָשׁוּ ב"ימֵי סְפִירַת
הָעוֹמֵר", נִחְזֹר בְּתִשׁוּבָה עַל כָּל אֲשֶׁר חָטְאֵנוּ וְעִבְרָנוּ
וּפְגָמָנוּ בְּעֵת שֶׁהֵינּוּ בְּמִצְרַיִם, וְנִתְכַוֵּן לְקִרְאֵת חַג
הַשְּׁבוּעוֹת, וְנִתְרַחֵק מֵהַסֵּמ"ךְ-מ"ם, שֶׁזֶהוּ כָּלֵל
הַהֶסְתוֹת הַפְּרוּעוֹת שֶׁיִּשְׁנֶן כִּיּוֹם בְּכָל מוֹשְׁבָה
וּמוֹשְׁבָה, בְּכָל עִיר וְעִיר, בְּכָל כֶּפֶר וּכְפָר, שְׁמִסִּיתִים
וּמִדִּיחִים זֶה נֶגֶד זֶה, הָעֵקֶר לְגַרְם לְפְרוּדִים בֵּין
נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל. וְלָכֵן עֵקֶר עֲבוֹדָתָנוּ בִּימֵי קְדוּשִׁים
אֵלוּ צָרִיף לְהִיּוֹת אִף וְרַק קֹדֶשׁ לְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל,
לְקַבֵּל עַל עֲצָמֵנוּ לְאַהֲבֵךְ אֶת כָּל אֶחָד, וְלִמְסֹר נַפְשָׁנוּ
בְּעִבּוֹר זוּלָתָנוּ, וְאִז נִכּוֹן לְבָנוּ יִהְיֶה בְּטוֹחַ, שֶׁחֲזָרָנוּ
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְדִיקָא עַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה לְהִיּוֹת כָּלִים
לְקַבֵּל בָּהֶם אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְהַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא
יִמְשִׁיף עָלֵינוּ אוֹר וְזִיו וְחַיּוּת וְדְבָקוֹת הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ
שְׁמוֹ, וְנִהְיֶה כְּלוּלִים בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְיִזְכְּנוּ
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנָיו.

קונטרס

סְפִירַת הָעֶמֶר

יגלה ממצלת ימי הספירה, שבהם יכולים לזכות לצאת מהטמאה ולהכנס אל הקדושה, ואיך שצריכים לסלק את חכמתו המדמית, ולהכניס עצמו באמונה פשוטה בו ותבונה, שדיקא על-ידיה יזכה להגיע לשער החמשים, ויהיה נכלל באין סוף ברוך הוא.

בְּנוֹי וּמִיָּסֵד עַל-פִּי דְבָרֵי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹרֵךְ הַגְּנוּז וְהַצָּפוֹן

בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלַב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ הַגָּאוֹן

הַקְּדוֹשׁ, אֹרֵךְ נַפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רֵז לֹא אָנִיס לִיה

רַבִּי נֶתָן מִבְּרֶסֶלַב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמִשְׁלֵב בְּפִסְוֻקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמַאֲמָרֵי

חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדַפּוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסֶלַב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

מוֹהֲרָא"ש נ"י אָמַר, שְׁבִיּוֹתָר צְרִיכִים
לְתַקֵּן אֶת הַמִּדּוֹת בְּיָמִים אֵלּוּ שֶׁל יָמֵי
סְפִירַת הָעֶמֶר, כִּי הָעֶמֶר הוּא בְּחִינַת מִדָּה
וְצַמְצוּם, וְלָכֵן לִפְנֵי קְבֻלַּת הַתּוֹרָה שֶׁהוּא
בַּחֹג הַשָּׁבוּעוֹת, אָז עוֹסְקִין בְּכָל יוֹם וַיּוֹם
לְתַקֵּן מִדָּה אַחֶרֶת מֵהַשְּׁבַע מִדּוֹת, כִּי אִי
אֶפְשָׁר לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, אִלָּא עַל-יְדֵי
מִדּוֹת וְצַמְצוּמִים, הֵינּוּ שְׂאֵדָם יִקְנֶה
לְעַצְמוֹ מִדּוֹת טוֹבוֹת, וּבְזֶה יִזְכֶּה לְצַמְצֹם
אֶת אֲמַתַּת מְצִיאוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ, שְׂיֵאִיר בּוֹ
בְּהֶאֱרָה נוֹרָאָה וְנִפְלְאָה מְאֹד.

(אמרי-מוֹהֲרָא"ש, חֵלֶק ב', סִימָן תתקפב)

קוֹנְטְרָס

סְפִירַת הָעֶמֶר

א.

יְמֵי הָעֶמֶר הֵם יָמִים שֶׁל הַתְּעוֹרְרוֹת

בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְדַעַת, שְׁבִימֵי
"סְפִירַת הָעֶמֶר" מִתְעוֹרְרַת הַתְּשׁוּבָה אֲצֶל עַם
יִשְׂרָאֵל; כִּי אַחַר שְׁנַת־לְכַלְכְּנוּ בְּמִצְרַיִם, בְּזֶהְמַת
הַמִּצְרַיִם, זָכִינוּ בְּלֵיל פֶּסַח לְהֵאָרֶה עֲצוּמָה עַל־יְדֵי
מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, שֶׁהָאִיר עָלֵינוּ אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ
הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, שֶׁכִּלְנוּ נִרְגֵּישׁ אֶת הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־
הוּא. וְאִף שֶׁנִּטְהַרְנוּ אוֹתוֹ לִילָה מֵרַב הָאוֹר שֶׁהָאִיר
עָלֵינוּ, אָבַל נוֹתְרוּ לָנוּ אַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה יָמִים לְנִקּוֹת
עֲצָמֵנוּ מִמָּה שֶׁעֲדִין נִשְׁאָר בְּתוֹךְ תּוֹכְנוּ; כִּי בְּאִמַת
כְּשִׂיִּהוּדֵי זוֹכָה, וְנִתְעוֹרַר עָלָיו אוֹר עֲלִיוֹן מְלַמְעָלָה,

וּנְכַנְס בּוֹ הַרְהוּר תְּשׁוּבָה, וְהוּא מְקַבֵּל עַל עֲצָמוֹ,
 הִנֵּה אֲנִי חוֹזֵר בְּתְשׁוּבָה, עֲדִין כָּל הָרַע שֶׁעָשָׂה עַד
 עַכְשָׁו, הוּא בְּתוֹךְ הָאֵיבָרִים וְהַגִּידִים שְׁלוֹ, וְעָלִיו
 לְנִקּוֹת וּלְזַכָּךְ אֶת עֲצָמוֹ מִהָרַע וְהַזְהָמָה שֶׁהִיְתָה בּוֹ
 עַד כֹּה. הֵן אִמֶת שֶׁבְּרַגַע שֶׁנְּכַנְסֶת בְּאָדָם תְּשׁוּקָה
 עֲצוּמָה לְחֹזֵר בְּתְשׁוּבָה, זֶה הַזְכוּת הַכִּי גְדוֹלָה; כִּי
 מֵאִין בָּא דְבָר כֵּזֶה, שֶׁנְּכַנְסֶת בְּאָדָם מִחֻשְׁבָּה לְשׁוּב
 בְּתְשׁוּבָה — זֶה מֵהַהֲאָרָה עֲלִיוֹנָה; כִּי עֲלֵיכֶם לְזַכֵּר,
 בְּנֵי וּבְנוֹתַי הַיְקָרִים! אֲשֶׁר הִקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְחַיֶּה
 וּמְהַיֶּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְהַכֵּל זֶה
 אֱלֹקוֹת וְאֱלֹקוֹת זֶה הַכֵּל, אֵךְ מֵה שְׁאֲנוּ לֹא זוֹכִים
 לְהַרְגִישׁ אֶת זֹאת, זֶה רַק מִפְּנֵי מַעֲשֵׂינוּ הָרָעִים
 וְחַטָּאֵינוּ הַמְרַבִּים; כִּי הַמְאֲמִין הָאִמֶתִי, שֶׁמְאֲמִין
 שְׂאִין בְּלַעֲדָיו יִתְבָּרֵךְ כָּלֵל, רוֹאֶה בָּמוֹ עֵינָיו רוֹחֲנִיּוֹת
 אֱלֹקוֹת, שֶׁזֶּה מְדַרְגֶת הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים, שֶׁהֵם
 כָּל-כֶּף דְּבוּקִים בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂאִינֶם רוֹאִים
 עוֹלָם, אִינֶם רוֹאִים אֲנָשִׁים, אִינֶם רוֹאִים בְּעֵלֵי חַיִּים,
 אִינֶם רוֹאִים צוּמְחִים וְדוּמְמִים, רַק אֱלֹקוֹת; כִּי
 הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַלְּבִישׁ עֲצָמוֹ בְּדוּמָם, צוּמַח,
 חַי, מְדַבֵּר, וְהַכֵּל גְּלוּי לְגַבִּי אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא.
 אֲבָל אָנוּ אֲנָשִׁים קִטְנֻטְנִים, אֲנָשִׁים שֶׁהֵינּוּ רְחוּקִים
 מִהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאִינָנוּ זוֹכִים לְחַשֵּׁב מִמֶּנּוּ

יתברך, איננו זוכים להסתכל על הקדוש-ברוך-
 הוא, איננו זוכים לשמע את הקדוש-ברוך-הוא,
 איננו זוכים לראות את רוחניות חיות אלקות, איננו
 זוכים לנשם אלקות, איננו זוכים לדבר אל הקדוש-
 ברוך-הוא, לכן עוברים עלינו כל מיני יסורים
 והרפתקאות ומרירות, ואנו סובלים דכאונות, וכל
 אחד ואחד מאתנו שבור ורצוץ, מכל אשר עובר
 עליו ועבר עליו, ודואג מאשר יעבר עליו, כיון
 שנכנס באדם הרהור תשובה, הוא בא מלמעלה,
 מהעולמות העליונים, מהשרש, מהיכן שנשמתו
 באה, מכסא הכבוד; כי הנשמה של האדם, היא
 רוחניות חיות אלקות, ונדבקת באין סוף ברוך הוא
 וברוך שמו, ואם זוכה ומתקרב אל הצדיק האמת,
 שהוא בחינת משה רבנו, ומחזקו ומעודדו
 ומשמחו, ולכל ארך הדרך מראה לו כיצד לשוב
 בתשובה; כי כל אחד ואחד מאתנו יכול להגיע
 לכל המדרגות שבעולם, כמו שאומר הרמב"ם
 בהלכות דעות, שכל אחד יכול להגיע למדרגת
 משה רבנו, רק לגבי נבואה כתוב: "ולא קם עוד
 נביא כמשה", אבל בשאר מדרגות כל יהודי ויהודי
 יכול לזכות להגיע למדרגת משה רבנו. כשעם
 ישראל היו במצרים, אשר שם היתה הזהמה

והפריצות, הכשפים, הזהוס תעוב וְשְׁקוּץ וְכוּ',
 וכשבא משה רבנו בשליחותו של הקדוש-ברוך-
 הוא, ואמר להם (דברים ד): "אתה הראת לדעת כי
 הַנְּיָ"ה הוא אלקים, אין עוד מלבדו"; כָּלֵם
 נתעוררו בתשובה שלמה, והתחילו להשתוקק אל
 הקדוש-ברוך-הוא, והתלו לדבר אל הקדוש-ברוך-
 הוא, ושרו שירות ותשבחות אליו יתברך, ומרב
 הארה שהאירה בהם בעת יציאת מצרים, נדבקו
 לגמרי לאין סוף ברוך הוא וברוך שמו, וזה מה
 שהוציא אותם. אבל תכף ומיד פשיצאו ממצרים,
 הצרכו להזדבק מכל הזהמה שעבדה עליהם במשך
 שהותם במצרים. וכן קורה עם כל אחד ואחד
 מאתנו, ברגע שאנחנו מקבלים הרהור תשובה,
 לשוב בתשובה שלמה אליו יתברך, זו השמחה
 הכי גדולה, שיהודי מחליט לחזור בתשובה שלמה
 אל הקדוש-ברוך-הוא, איזו זכות זו?! אדם שהיה
 עד עתה רחוק לגמרי, חי בשטיות ובהבלים, חי
 בשקר, עם דמיונות וכו', ופתאם מתעורר ורוצה
 לחזור אל הקדוש-ברוך-הוא, אָבֵל נותנים לו
 ארבעים ותשעה ימים, "שבעה שבועות תספור
 לך", שבע שבתות נותנים לו לספור, ואומר הזהר:
 כמו שאשה צריכה לטהר עצמה, ולוקח שבעה

ימים, כף נשמות ישראל, אף אחר שהקריבו קרבן
 פסח, ויצאו ממצרים, עליהם לספור את הימים,
 כמו שכתוב אצל אשה: "וספרה לה". כף ישראל,
 בצאתם ממצרים, צריכים לספור שבע פעמים שבע,
 כדי לנקות עצמם מכל המדות הרעות, מכל
 השטיות והדמיונות שנדבקו בהם בעת היותם
 במצרים. אומר האר"י ז"ל (שער הכוונות, שער ספירת
 העמר), שבלייל פסח יורדים מחין עליונים, הארת
 השכינה, שכל יהודי מרגיש תשוקה עצומה אליו
 יתברך, ומוכן לעשות הכל בשביל הקדוש-ברוך-
 הוא. אבל תכף ומיד כשעובר יום ראשון של פסח,
 המחין מתחילים להתבלבל, והולך לו שלא כסדר,
 והולך לו בדיוק ההפך מאשר רוצה. וזו הספירה
 שאנו סופרים את העמר כל יום ויום ספירה אחרת.
 על מה זה מרמז? אלא בלייל פסח כשזכינו להארה
 לצאת ממצרים, נמשכנו מאד אחר הקדוש-ברוך-
 הוא, אבל אחר-כך הקדוש-ברוך-הוא מנסה
 אותנו, לראות אם פונתנו באמת, או עובר עלינו
 מה שעובר, ואם אנו מחזיקים מעמד, ועוברים את
 העליות והירידות, אז אנו זוכים לקבל את התורה
 ביום החמשים. וזה קורה אצל כל אחד ואחד
 מאתנו; ברגע שנכנס ביהודי ההתור תשובה,

ורוצה לחזור בתשובה שלמה, ורק חושב — אולי
באמת כדאי לחזור בתשובה, אולי באמת כדאי
לחזור אל השרשים, רק עם המחשבה הזו שאדם
חושב, אומרים חכמינו הקדושים, גדול כחה של
תשובה, שפיון שאדם מהרהר בלבו לעשות
תשובה, מיד הוא עולה לא עד עשרה מילין ולא
עד עשרים מילין ולא מאה מילין, אלא עד מהלך
חמש שנים, ולא עד רקיע ראשון ולא עד רקיע
שני אלא שעומד לפני פסא הכבוד; תתארו
לעצמכם, רק הרהור תשובה אחד שנכנס בנו,
שאנחנו רוצים כבר לקבל על עצמנו תשובה
שלמה, כבר עולה נשמתנו עד פסא הכבוד, ותכף
כשאנו מתחילים לשוב בתשובה, מתחיל לעבור
עלינו מה שעובר, ואז אנו נשברים ורוצים לברח,
אבל אם מתקרבים אל הצדיק האמת, שהוא בחינת
משה רבנו, הוא מגלה לנו: לא, לא, לא! זהו
הנסיון שלך, שהולך לך שלא כסדר, שהקדוש-
ברוך הוא מנסה, אם באמת פונתך בתשובה, אם
באמת אתה רוצה לזכות לגלוי אלקות ולהכליל
באין סוף ברוך הוא. לזאת, בני ובנותי היקרים!
עתה בעת ספירת העמר, סופרים בכל יום ויום את
הימים. וכך אומרים חכמינו הקדושים: מצוה

דמספר יימי ושבועי; כי בימי ספירת העמר, בשבועות אלו אנחנו מכינים את עצמנו לקבל את ההארה של שער החמשים, שהוא אור הבינה. לזאת, בני ובנותי היקרים! אם יתעורר בכם הרהור תשובה לחזור בתשובה שלמה אל הקדוש-ברוך-הוא, תהיו שמחים ועליזים, שברוך הוא וברוך שמו, זכותם להתחיל להסתכל אל רוחניות, ונשמתכם מושכת אתכם אל הקדוש-ברוך-הוא, ואיזו שמחה אתם גורמים להקדוש-ברוך-הוא! אבל עליכם לזכור גם, שתכף-ומיד יתחילו לעבור עליכם יסורים, חלישות הדעת, ירידות ונפילות, עד שידמה לכם, כאלו אבד מנוס ותקנה מכם. עליכם לידע, שפך צריך לעבור, ואם תחפו ותתאזרו בסבלנות, אזי תזכו להגיע ליום החמשים, שאז נתגלה הקדוש-ברוך-הוא בעצמו, ונתן לנו את התורה.

ב.

ימי העמר הם ימים של תקון המדות

בני ובנותי היקרים! כל ענין ספירת העמר, הוא ענין של מדה וצמצום. עמר הוא לשון מדה;

כי בימי ספירת העמר, עלינו לתקן את המדות שלנו הקדוש-ברוך-הוא איזן סוף-ברוך-הוא וברוך-שמו, כל העולם כלו זה אלקות ואלקות זה הכל, אבל הקדוש-ברוך-הוא כסה עצמו בעשר ספירות; כתר, חכמה, בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד מלכות. שזה מה שאמרו חכמינו הקדושים (אבות ה, א): בעשרה מאמרות נברא העולם, ומה תלמוד לומר? והלא במאמר אחד יכול להבראות, אלא להפרע מן הרשעים שמאבדין את העולם שנברא בעשרה מאמרות, ולתן שכר טוב לצדיקים שמקימין את העולם שנברא בעשרה מאמרות; הקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתנו, עמנו ואצלנו, למה איננו זוכים להרגיש את זאת?! למה איננו זוכים לחוש שכל מה שאנו רואים, כל מה שאנו שומעים, כל מה שאנו נושמים — זה אלקות?! למה אנו בדכאון, שבורים ורצוצים?! כי יש לנו מדות רעות. כל אחד ואחד מאתנו יש לו מדות רעות; אחד כעסן גדול, אינו יכול לשלט על עצמו, אחד עצוב ובדכאון, אינו יכול לשלט על עצמו, אחד זולל וסובא, אינו יכול לשלט על עצמו, אחד מדבר לשון הרע ורכילות, אינו יכול לשלט על עצמו, אחד נמשך לנאוף, אינו יכול לשלט על

עצמו, אחד כל ענינו זה כסף, אחד כל ענינו זה ריב ומחלקת, לכן נעלם ונסתר ממנו אלקות, ולכן בימים אלו, בימי "ספירת העמר", עלינו לתקן את המדות, שכל מדה ומדה, כל ספירה וספירה זה צמצום לגבי גלוי אין סוף, שנזכה להאיר על עצמנו אלקות שכונת עזו יתברך, להחיות את עצמנו עמו יתברך. לכן, בני ובנותי היקרים! דיקא בספירת העמר, הבה נתקן את מדותינו הרעות, ונעקר מאתנו את המדה הכי מגנה שהיא שנאה, שאחד שונא את השני. ומאין נובעת שנאה? מקנאה. אדם מקנא את השני, מקנא בזולת, ומקנאה באה אחר-כך שנאה, וברגע ששונאים את השני, עושים לו ר'שעות, עושים לו ר'ציחה, שזה מצטרף לאותיות: ש'ק'ר' — שנאה, קנאה, ר'ציחה או ר'שעות. ולכן בימים אלו ימי "ספירת העמר", עלינו לתקן את המדות הרעות שלנו, ולקבל על עצמנו לתקן את כל המדות שקלקלנו עד כה, שזו אצילות שנתלבשה בנו, ועל-ידי-זה נזכה להמשיך על עצמנו אור הקדוש-ברוך-הוא.

ג.

ימי העמר הם ימים של אהבה ושלוש

בני ובנותי היקרים! מה שאנו צריכים לתקן בימי "ספירת העמר", זה מה שקלקלו תלמידי רבי עקיבא; כי כף אמרו חכמינו הקדושים (יבמות סב): רבי עקיבא היו לו עשרים וארבעה אלף תלמידים, וכלם מתו בפרק אחד, מפני שלא נהגו כבוד זה בזה. אם אדם אינו נוהג כבוד בזולת, מה גורם? שנעלם ונסתר ממנו האור אין סוף ברוך הוא וברוך שמו, ונעשה רשע. ועל רשע אומרים חכמינו הקדושים (ברכות יח): רשעים בחייהם נקראים מתים; ברגע שתלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה בזה — הם מתו; הינו נעשו בכלל רשעים, כמאמר ז"ל 'רשעים בחייהם קרויים מתים'. וכן אומרים חכמינו הקדושים (יבמות סב): כלם בפרק אחד מתו, למה? שהיתה עינם צרה אלו באלו; ברגע שאין יכולים לסבל יהודי שני, זה הפגם הכי גדול, השנאה שיש כלפי הזולת, זה מה שהורס אותנו. לכן, בני ובנותי היקרים! עלינו לתקן את הפגם הזה, ועלינו למסור נפשנו שתהיה בינינו אהבה ואחדות, שנרגיש אחד את השני,

נאהב זה את זה, נעקר את הגזענות מאתנו, נתחיל
 לאהב את הזולת. ובאמת מאין בא דבר כזה,
 שאחד ישנא את השני? מנאוף, מי שנואף, רחמנא
 לצלן, המח־מחשבה שלו מקלקל, וברגע שדעתו
 מקלקלת, הוא רואה רק רע בזולת, ויש לו קנאה
 ושנאה כלפיו, ומתיר את דמו לרצחו. ולכן בימים
 אלו, צריך לתקן את פגם תלמידי רבי עקיבא,
 שעינם היתה צרה בזולתם ולא נהגו כבוד זה בזה.
 ואומר האר"י הקדוש: מי היו עשרים וארבעה
 אלף התלמידים? אלא בימי משה רבנו, אשר גלה
 (דברים ד'): "אתה הראת לדעת, כי הוי"ה הוא
 אלקים, אין עוד מלבדו"; קם זמרי בן סלוא, וגרם
 מה שגרם, והביא נאוף בעולם, ובשביל זה נגרם,
 שמתו במגפה עשרים וארבעה אלף נשמות
 ישראל, והם נתגלגלו בתלמידי רבי עקיבא, והיו
 צריכים לתקנם, אבל לא נהגו כבוד, ולא הסתכלו
 בעין טובה זה על זה, אלא עינם היתה צרה, ולכן
 מתו. ועלינו לתקן את הפגם הזה. לכן באו בני
 ובנותי היקרים, בימי "ספירת העמר", לתקן את
 הפגם של תלמידי רבי עקיבא, ולזכור, שרבי
 עקיבא לא התיאש, אלא הקים תלמידים חדשים,
 וביניהם את רבי שמעון בר יוחאי, שגלה את גדל

הָאֱהָבָה שְׁצָרִיכָה לְהִיּוֹת בֵּין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאָמַר
 'אֲנִי בְּחִבּוּבוֹתָא תְּלִיא'; מֵהַיּוֹם צְרִיכִים הַתְּלָמִידִים
 לְאֱהֹב זֶה אֶת זֶה. וְעַל כֵּן נִבְנִים כָּל סוּדוֹת הַזֶּהָר,
 שֵׁי הַיּוֹדִים צְרִיכִים לְהַחֲזִיק עֲצָמָם בְּיַחַד. וּבְרַגַע
 שֶׁהֵם מֵאַחַדִּים, יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה.

ד.

ימי העמר הם הכנה לקבלת התורה

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! עֲתָה בְּסִפְרֵת הָעֶמֶר,
 עָלִינוּ לְסַפֵּר אֶת הַיָּמִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה; כִּי
 מֵאַחַר שֶׁצָּאנוּ מִמִּצְרַיִם, לֹא נִעֲשֵׂנוּ עִם, אֶלָּא
 בְּשַׁעַת קַבְּלַת הַתּוֹרָה, כִּי עִם יִשְׂרָאֵל עִם רַק עַל-יְדֵי
 הַתּוֹרָה, אֲבָל כְּדֵי לְזַכּוֹת לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה, צְרִיכִים
 לְסַפֵּר אֶת הַיָּמִים, לִידַע שְׁכָל יוֹם מְנוּי וְסִפּוּר,
 וְאֵינָנו הִפְקֵר, יוֹם הָאֶתְמוּל אִף פַּעַם לֹא יָשׁוּב, לְכֵן
 בָּאוּ נַחֲזִיק אֶת הַיּוֹם הַזֶּה מְאֹד יָקָר, וְלִידַע שְׂאֵי
 אֲפֹשֶׁר לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה אֶלָּא עַל-יְדֵי סִפְרֵת
 הָעֶמֶר, שֶׁסּוֹפְרִים אֶת הַיָּמִים, וְיוֹדְעִים, שְׁכָל יוֹם
 הוּא יוֹם. לְכֵן מֵעַתָּה הַתְּחִילוּ הַתְּחַלָּה חֲדָשָׁה,
 וְתִשְׁכַּחוּ אֶת הָעֶבֶר, מֵעַתָּה סּוֹפְרִים אֶת הַיָּמִים, עַד
 שְׁעוֹמְדִים לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה, וְזוֹ הַשְּׂמִיחָה הַכִּי

גְּדוּלָה; כִּי הַשְּׂמֵחָה הָעֲלִיּוֹנָה בְּיוֹתֵר — שֶׁנַּעֲשֵׂנוּ
עִם עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה. וּכְמֵאֲמָרָם ז"ל (תְּנַחֲמוּ אֶת שְׂמִינֵי
ב'): אֵין הַשְּׂמֵחָה מִמֵּתֵנָת לָאָדָם, לֹא כָּל מִי שֶׁשְּׂמַח
לְהַיּוֹם שְׂמַח לְמָחָר, וְלָכֵן אֵל תִּדְחוּ אֶת הַשְּׂמֵחָה,
אַלֵּא תִתְחִילוּ מֵעַתָּה לְשִׂמְחָה, וּתְקַבְּלוּ עַל עֲצֻמְכֶם
מֵעַתָּה, שְׂאֵתֶם חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה וּמְקַבְּלִים אֶת
הַתּוֹרָה, וּבְזָכוֹת זֶה שֶׁנַּעֲשֵׂה בְּכָל יוֹם הַתְּחִלָּה
חֲדָשָׁה, וְנִשְׂכַּח אֶת הָעֶבֶר, וְנִסְפָּר אֶת הַיָּמִים, נִזְכָּה
לְהַגִּיעַ לְיוֹם הַחֲמִשִּׁים, שֶׁהוּא שַׁעַר הַחֲמִשִּׁים, וְנִזְכָּה
לְהַכִּלֵּל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא. הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
יַעֲזָרֵנוּ, שֶׁנִּזְכָּה דִּיקָא בְּיָמִים אֵלֵינוּ, יָמֵי "סְפִירַת
הָעֶמֶר", לְזַכֵּךְ עֲצֻמְנוּ בְּרַמ"ח אֵיבָרֵינוּ וְשֵׁס"ה
גִּידֵינוּ, שֶׁיְהִיוּ כָּלִים לְקַבֵּל בָּהֶם אֶת הַתּוֹרָה. מִהִי
הַתּוֹרָה? אֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקָּדוֹשִׁים, יֵשׁ בָּהֶם רַמ"ח
מִצְוֹת עֲשֵׂה כְּנֶגֶד רַמ"ח אֵיבָרִים שְׁבָאָדָם, וְשֵׁס"ה
לֹא תַעֲשֵׂה כְּנֶגֶד שֵׁס"ה גִּידִים שְׁבָאָדָם; וּבָזֶה שְׂאָדָם
מִזְכֵּךְ אֵיבָרָיו וְגִידָיו, אֲזִי יָכוֹל לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה.
יַעֲזֹר הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שֶׁנִּזְכָּה לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה,
וְנִזְכָּה לְהַרְגִישׁ אֶת הַשְּׂכִינָה עֲלֵינוּ!

שיר בר יוחאי

להרב המקובל האלהי הרב רבי שמעון לביא זיע"א בעהמח"ס כתם פז:

בר יוחאי נמשחת אשריך שמן ששון
מחבריך:

מלכות בר יוחאי שמן משחת קדש, נמשחת
ממדת הקדש, נשאת ציץ נזר הקדש,
חבוש על ראשך פארך: בר יוחאי

יסוד בר יוחאי מושב טוב ישבת, יום נסת
יום אשר ברכת, במערות צורים שעמדת,
שם קנית הודך והדרך: בר יוחאי

נצח הוד בר יוחאי עצי שטים עומדים, למודי
יהוה הם לומדים, אור מפלא אור היקוד
הם יוקדים, הלא המה יורוך מורך: בר יוחאי

תפארת בר יוחאי ולשדה תפוחים, עלית
ללקט בו מרקחים, סוד תורה פציצים
ופרחים, נעשה אדם נאמר בעבורך: בר יוחאי

גבורה בר יוחאי נאזרת בגבורה, ובמלחמת
אשדת השערה, וחרב הוצאת מתערה,
שלפת נגד צורריך: בר יוחאי

חסד בר יוחאי למקום אבני שיש, הגעת
 ופני אריה ליש, גם גלת כותרת על עיש,
 תשורי ומי ישורף: בר יוחאי

בינה בר יוחאי בקדש הקדשים, קו ירוק
 מחדש חדשים, שבע שבתות סוד חמשים,
 קשרת קשרי שין קשריף: בר יוחאי

חכמה בר יוחאי יוד חכמה קדומה, השקפת
 לכבודה פנימה, שלשים ושתים נתיבות
 ראשית תרומה, את כרוב ממשח זיו
 אורף: בר יוחאי

כתר בר יוחאי אור מפלא רום מעלה, יראת
 מלהביט כי רב לה, תעלומה ואין קורא
 לה, נמת עין לא תשורף: בר יוחאי

בר יוחאי אשרי יולדתה, אשרי העם הם
 לומדה, ואשרי העומדים על סודה, לבושי
 חשן תמיד ואוריף:

בר יוחאי נמשחת אשריף שמן ששון
 מחבריף:

וַאֲמַרְתֶּם כֹּה לַחֵי, רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי:

וַאֲמַרְתֶּם כֹּה לַחֵי, רַבִּי שְׂמַעוֹן צְדִיקָאִי:

אִישׁ אֱלָקִים קָדוֹשׁ הוּא, אֲשֶׁרֵי עֵינַי רָאִתִּהוּ, לֵב חָכֵם
יִשְׁכִּיל פִּיהוּ, אֲדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

וַאֲמַרְתֶּם

בְּרוּךְ הוּא מִפִּי עֲלִיּוֹן, קָדוֹשׁ הוּא מִחֲרִיּוֹן, מְאֹר גָּלִיל
הָעֲלִיּוֹן, אֲדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

וַאֲמַרְתֶּם

גְּבוּר וְאִישׁ מִלְחָמָה, בְּדַת תּוֹרָה תְּמִימָה, מָלֵא מִדַּע
וְחֲכָמָה, אֲדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

וַאֲמַרְתֶּם

דָּרֵשׁ כָּל תַּעֲלוּמוֹת, בְּעֵז וְתַעֲצוּמוֹת, עָלָה מַעֲלוֹת
רְמוֹת, אֲדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

וַאֲמַרְתֶּם

הַחֲבֵא בְּתוֹךְ מְעָרָה, מִפְּנֵי הַגְּזֵרָה, שָׁם לָמַד סִתְרֵי
תּוֹרָה, אֲדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

וַאֲמַרְתֶּם

וְשָׁם נִבְרָא מַעֲיָן לוֹ, וְחָרוּב לְמֵאֲכָלוֹ, מִה טוֹב חֲלָקוֹ
וְחִבְלוֹ, אֲדוֹנֵנוּ בֶר יוֹחָאִי:

וַאֲמַרְתֶּם

זָכַר צְדִיק לְבִרְכָה, דִּין רִיכָא וְכַר רִיכָא, זָכָה רַבִּים
וְזָכָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

חֲדָשׁ כַּמָּה הִלְכוֹת, הֵם בַּמִּשְׁנָה עֲרוּכוֹת, זֶה הַמִּרְגִּיז
מִמְלָכוֹת, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

טָהַר אֶת עֵיר טְבֵרְיָה, עָשָׂה אוֹתָהּ נִקְיָה, הוֹדוּ לוֹ
מִשְׁמַיָּא, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

יָדַע כָּל הַנְּסֻתָרוֹת, דְּבָרֵינוּ עוֹשִׂים פְּרוֹת, בְּטַל כַּמָּה
גְּזָרוֹת, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

כָּל יָמָיו אֲשֶׁר חָיָה, אוֹת הִקְשֶׁת לֹא נִהְיָה, כִּי הוּא
אוֹת עוֹלָם חָיָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

לְכָל יִשְׂרָאֵל הָאֵיר, בְּסוּד תּוֹרַת הַפְּהִיר, כְּאוֹר הַחֶמֶה
מִזְחִיר, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

מָקוֹם בָּחַר בְּשִׁמְיָא, עִם הַנְּבִיא אַחִיָּה, זֶה מִבְּנֵי
עֲלִיָּה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

נְחַמְד מְאֹד לְמַעַלָּה, זָכָה לִיקָר וּגְדֻלָּה, כִּתְר עֲלִיוֹן לוֹ
נִגְלָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

סִינֵי סִינֵי לוֹ נִקְרָא, אֲרִי שֶׁבַח־בּוֹרָה, מִמֶּנּוּ תֵצֵא
תּוֹרָה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

עָשָׂה שְׁבָעִים תְּקוּנִים, יְקָרִים מִפְּנִינִים, בָּם תִּקַּן
הָעֲלִיוֹנִים, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

פָּתַח אֶת פִּי בְחִכְמָה, הוֹצִיא אֹזַר תִּעְלוּמָה, תִּקַּן
זְהָרֵי חֶמֶה, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

צְדִיק יִסּוֹד הָעוֹלָם, גָּלָה מִדְּרָשׁ הַנֶּעְלָם, יְכוּל לִפְטוֹר
הָעוֹלָם, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

קוּלוּ זִמְר עָרִיצִים, וְהַכְרִית אֶת הַקּוֹצִים, וְהַצִּיל
הַלְחוֹצִים, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

רָאָה פָּנָיו מְאִירִים, בְּשִׁבְתּוֹ עִם חֲבֵרִים, עַת גָּלָה סוֹד
נִסְתָּרִים, אֲדוֹנֵנוּ בַּר יוֹחָאי:

וְאָמְרָתֶם

שְׁלוֹם רַב עַל מְשַׁכְּבוֹ, מֵהִיפּוֹ וּמֵהִטּוֹבוֹ, דּוֹבֵר
אֶמֶת בְּלִבּוֹ, אֲדוֹנָנוּ בַּר יוֹחָאִי:

וְאָמְרָתֶם

תּוֹרַתוֹ מִגֵּן לָנוּ, הִיא מְאִירַת עֵינֵינוּ, הוּא יִמְלִיץ טוֹב
בְּעַדְנוּ, אֲדוֹנָנוּ בַּר יוֹחָאִי:

וְאָמְרָתֶם

אָמַר, רַבִּי עֲקִיבָא, אֲשֶׁרִיכֶם יִשְׂרָאֵל,
לְפָנַי מִי אַתֶּם מִטְּהָרִין, וּמִי
מִטְּהָר אֶתְכֶם, אֲבִיכֶם שְׁבַשְׁמִים,
וְאָמַר, מִקְּנֹה יִשְׂרָאֵל יי, מִה מִקְּנֹה
מִטְּהָר אֶת הַטְּמְאִים, אַף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא מִטְּהָר אֶת יִשְׂרָאֵל:

ל"ג בעמר

עוד פזמון לכבוד אדוננו רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, מרבנו הרי"ח
ז"ל (בעל הבן איש חי)

בר יוחאי תגל יולדתך. ישמח אביך ואמך:
בר יוחאי שלמה משנתך. מורים ההלכה כמותך.
אשרי איש שזכה לראותך. ואשרי אוכלים
מלחמך:

בר יוחאי

בר יוחאי מורה לכל שואל. סודות התורה בעז
ואל. ואתה יסוד אור ישראל. נתקנו עשרה
ממך:

בר יוחאי

בר יוחאי עמוד הימני. יושב בפשטת תחכמוני. ועם
אחיה השילוני. בחרת לך את מקומך:

בר יוחאי

בר יוחאי ועד טוב הנה לך. ביום הנבחר להלולך.
ירדו העליונים בשבילך. לשמע סוד תורה
מפיך:

בר יוחאי

בר יוחאי נגלו לך מצפונים. רזים וסודות העליונים.
ותקנת כמה תקונים. הנה אור שכינה עמך:

בר יוחאי

ל"ג בעומר

בר יוחאי חסידא קדישא. נפשה עז והדר לבושה.
תורת אל על לבך חרושה. ברוך אתה וטוב
טעמך:

בר יוחאי

בר יוחאי זכרונך לברכה. תורת אל בפיה ערוכה.
ואורך האיר בתשכה. בכל טוב זכירו שמך:

בר יוחאי

בר יוחאי קדש הקדשים. מכבד תפארת ישישים.
נבון לחש חכם חרשים. יהיה כנהר שלומך.
בר יוחאי תגל יולדתך. ישמח אביך ואמך:

פיוט נוסף מרבנו הרי"ח ו"ל (פעל הבן איש חי)

שמחו נא שמחו נא בשמחת בר יוחאי:
ישמחו אהובים. ישמחו ברוכים. ישמחו גדולים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו דגולים. ישמחו הדורים. ישמחו ותיקים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ל"ג בעמר

ישמחו זכאים. ישמחו זהירים. ישמחו זקנים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו חסידים. ישמחו חכמים. ישמחו חברים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו טהורים. ישמחו ישרים. ישמחו יקרים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו פהנים. ישמחו לויים. ישמחו מלכים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו נביאים. ישמחו נשיאים. ישמחו
נבונים. בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו סמוכים. ישמחו ענוים. ישמחו עשירים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ישמחו פדויים. ישמחו צדיקים. ישמחו קדושים.
בשמחת בר יוחאי:

שמחו נא

ל"ג בְּעֹמֶר

יִשְׁמְחוּ רַחֲמָנִים. יִשְׁמְחוּ רַבָּנִים. יִשְׁמְחוּ רְצוּיִים.
בְּשִׂמְחַת בַּר יוֹחָאִי:

שמחו נא

יִשְׁמְחוּ שְׂלָמִים. יִשְׁמְחוּ שְׁפָלִים. יִשְׁמְחוּ תַּמִּימִים.
בְּשִׂמְחַת בַּר יוֹחָאִי:

שְׁמְחוּ נָא שְׁמְחוּ נָא. בְּשִׂמְחַת בַּר יוֹחָאִי:

מְשִׁירֵי "הֵיכַל-הַקֹּדֶשׁ"

בְּמַרוּמֵי הַר מְרוֹן. שׁוֹכְנֵים מְלֶךְ וְשָׂר. הֵם רַבֵּי
שְׁמַעוֹן וְרַבֵּי אֶלְעָזָר:

אִישׁ קָדוֹשׁ נוֹרָא. אָדוֹן מְלֶךְ נִקְרָא. בּוֹצִינָא קְדִישָׁא.
פְּנֵי הַקֹּדֶשׁה. שְׁבָחוּ מִי יִמְלִל. גְּדִלוֹ מִי יְהַלֵּל. זְכוּתוֹ
וְצַדִּיקְתּוֹ עָלֵינוּ תִּגְן.

לְכַבֹּדוֹ נִגְנֵן:

בְּמַרוּמֵי הַר מְרוֹן, שׁוֹכְנֵים מְלֶךְ וְשָׂר, הֵם רַבֵּי
שְׁמַעוֹן וְרַבֵּי אֶלְעָזָר:

ה' צַדִּיק יִכְחַן לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן. מְלָכוּת רְדַפְתָּהּ וּבָא
לְנִסְיוֹן. לְמַעְרָה פָּנָה. בְּצַדִּיקַת אֲמוּנָה. זְכוּתוֹ וְצַדִּיקְתּוֹ
עָלֵינוּ תִּגְן.

לְכַבֹּדוֹ נִגְנֵן:

ל"ג בעומר

בְּמַרְוֹמֵי הַר מְרוֹן. שׁוֹכְנִים מְלֶךְ וְשָׂר. הֵם רַבֵּי
שְׁמֵעוֹן וְרַבֵּי אֶלְעָזָר:
רְזִין עֲלִיוֹנִים. מָסַר לוֹ אֵל עֲלִיוֹן. זֶהר וְתַקּוּנִים
מִבְּהִיל הָרַעֲיוֹן. נִשְׁמַת אָדָם מִזְהִיר. חֲשֵׁק תּוֹרָה
מִגְבִּיר. זְכוּתוֹ וְצַדִּיקְתּוֹ עֲלִינוּ תִּגֵּן.

לְכַבֹּדוֹ נִגְנֵן:

בְּמַרְוֹמֵי הַר מְרוֹן. שׁוֹכְנִים מְלֶךְ וְשָׂר. הֵם רַבֵּי
שְׁמֵעוֹן וְרַבֵּי אֶלְעָזָר:
אֲנֵא הָתָם גְּלוּת הֵיחָה. וְהֵמֶשׁ כָּל עֹן. בְּזְכוּת הַזֹּהַר
זֶה. בְּזְכוּת רַבֵּי שְׁמֵעוֹן. יִהְיֶה הַדּוֹר הַזֶּה. כְּדוֹר רַבֵּי
שְׁמֵעוֹן. זְכוּתוֹ וְצַדִּיקְתּוֹ עֲלִינוּ תִּגֵּן.

לְכַבֹּדוֹ נִגְנֵן:

"אמרי מוהרא"ש"

כְּדֵי לְהַשְׁלִים אֶת הַגְּלִיּוֹן, נִעְתִּיק
מִסֵּפֶר שִׁיחֹת מֵהַסֵּפֶר "אמרי
מוהרא"ש"

וְאָמַר מוהֲרָא"ש נ"י, אֲשֶׁר אֵצֶל
אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמֵנו הוּא חֵק קְבוּעַ לְהִיּוֹת בְּל"ג
בְּעֶמֶד בְּצִיּוֹן הַתְּנָא הַקְּדוֹשׁ רַבִּי שְׂמַעוֹן
בֶּר יוֹחָאֵי בְּמֵרוֹן, וְלוֹמְדִים שָׁם אֶת
הַמֵּאמָר שֶׁגָּלָה רַבֵּנוּ ז"ל, וְאוֹמְרִים אֶת
הַתְּפִלָּה שִׁיְסָדָהּ מוהֲרַנ"ת ז"ל.
וּמוהֲרָא"ש נ"י אָמַר: מִי שְׂמַרְגִּיל אֶת
עֲצָמוֹ לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם בְּסֵפֶר הַזֶּהר
הַקְּדוֹשׁ, כָּבֵד אֵינּוּ צָרִיךְ שׁוֹם רְאִיּוֹת עַל
אֱלֻקוֹת, כִּי שָׁם נִפְתָּחִים לְפָנָיו כָּל
הָעוֹלָמוֹת, וְרוֹאֶה גְלוֹי אֱלֻקוֹת בְּגְלוֹי.

*

"אמרי מוהרא"ש"

וְאָמַר אַז: מִי שְׁמַרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ
לְלַמֵּד זֶהר הַקְּדוֹשׁ, נִמְשַׁכֶּת עָלָיו הָאָרָה
מִהָעוֹלָם הַבָּא, וְהוּא דָר כְּבָר לְמַעְלָה
וְכוּ', כִּי עַל-יְדֵי לְמוֹד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ
נִפְתָּחִים לוֹ שְׁעָרִים חֲדָשִׁים בְּגִלּוֹי עוֹלָם
הַבָּא.

*

וְרַבְּנּוּ ז"ל אָמַר, שְׁעַל-יְדֵי לְמוֹד
סֵפֶר הַזֶּהר נַעֲשֶׂה חֶשֶׁק לְאָדָם לְלַמֵּד בְּכָל
הַלְמוּדִים, וְהַלְשׁוֹן שֶׁל הַזֶּהר מְאֹד מְאֹד
מְעוֹרָרֶת אֶת לֵב הָאָדָם, וּמִמְשַׁכֶּת אוֹתוֹ
אֵלָיו יִתְבָּרַךְ.

*

וְאָמַר מוהֲרָא"ש נ"י: מִי שְׁמַרְגִּיל
אֶת עֲצָמוֹ לְלַמֵּד זֶהר, מְאִיר בּוֹ הָאוֹר
הַגָּנוּז מִמֶּשׁ, וּמְרַגֵּשׁ טַעַם אַחַר בְּחִיּוֹ,

”אמרי מוהרא”ש”

וּמַחֲשִׁבְתוֹ נִדְבַקְתָּ בְּעֵלְמָא דְאַתִּי, כִּי כָל
הַזֶּהר מְדַבֵּר רַק מֵה קוֹרָה בְּעוֹלָם הַבָּא.

*

מוהרא”ש נ”י אָמַר, שְׂאֲמִירַת
תְּקוּנִים הִיא כְּמוֹ מְרַחֵץ חַם לְנִשְׁמָה (א)
הַיִּסֵּעַ בָּאֵד פֶּאֶר דִּי נִשְׁמָה), מִי שְׂרָגִיל לֹאמַר
הַרְבֵּה תְּקוּנִים, זוֹכֶה לְרַחֵץ אֶת נִשְׁמָתוֹ.

*

וּסְפַר מוהרא”ש נ”י, כִּי רַבְּנוּ ז”ל
רָצוּ שְׂאֲנֵשֵׁי שְׁלוֹמֵנוּ יִהְיוּ רְגִילִים כָּל
הַשָּׁנָה בְּתְּקוּנִים לֹא רַק בִּימֵי אֱלוּל, וְהוּא,
זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה, בְּעֵצְמוֹ עָסַק בְּתְּקוּנֵי זֶהר
כָּל הַשָּׁנָה.

*

הספר הקדוש הזה

נדפס לעילוי נשמת

מרת שלומצ'ה ע"ה

בת הרה"ג ר' ישראל אריה זצ"ל

נפטרה ח' באייר ה'תשנ"ט

ת.נ.צ.ב.ה.

סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם
זה שמו נאה לו

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

תְּקוּן נוֹרָא וְנִפְלְא מְאֹד מְאֹד לְכֻלְלִיּוֹת הַחֲטָאִים
וְהוּא פָּגַם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לְצִלָּן

*

וּמִסְגָּל מְאֹד גַּם לְפִרְנָסָה וּלְהַצְלָחָה
בְּכֹל הָעֲנִינִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת
אֲשֶׁרֵי מִי שֵׁיאֲמָרֵם בְּכֹל יוֹם

*

יִסְדוּ, תְּקַנּוּ, גִּלּוּ וְצַוּה לְפָרְסְמוּ לְכָל יִשְׂרָאֵל.
רַבְנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנוֹרָא אֹר הַגְּנוּז וְהַצֶּפּוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנָנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְנֵי

רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ

*

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

תקון הכללי

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהנה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות נריע לו: כי אל גדול יהוה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו עלידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז * מכתם לדוד שמרני אל כי חסיתי בך:
= אמרת ליהוה אדני אתה טובתי בל עליך:
ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפציי
ד בם: ה ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסף
ו נסכיהם מדם ובל אשא את שמותם על שפתי:
ז יהוה מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי:
ח חבלים נפלתי בנעמים אף נחלת שפרה עלי:
ט אברך את יהוה אשר יעצני אף לילות ופרוני
כ כליותי: ח שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני
בל אמוט: ט לבן | שמח לבי ויגל כבודי אף
בשרי ישכן לבטח: י | לא תעזב נפשי לשאול
לא תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני ארח
חיים שבע שמחות את פניך נעמות בימינך
נצח:

לב * לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁר־י נְשׁוּי־פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה:
 ב אֲשֶׁר־אָדָם לֹא יַחֲשֵׁב יִהְיֶה לוֹ עֵז וְאֵין
 בְּרוּחוֹ רְמִיָּה: ג כִּי־הִחַרְשֹׁתִי בָלוּ עֲצָמַי בְּשֹׂאנְתִי
 כָּל־הַיּוֹם: ד כִּי | יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבֵּד עָלַי יָדְךָ נִהְפֵּךְ
 לְשֹׂדֵי בַחֲרַבְנִי קוֹיִן סָלָה: ה חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי
 לֹא־כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי אֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִיהוָה וְאַתָּה
 נִשְׂאת עֵז חֲטָאתִי סָלָה: ו עַל־זֹאת יִתְפַּלֵּל
 כָּל־חֹסֵד | אֵלֶיךָ לַעֲת מַעַא רַק לְשֹׁטֵף מִיָּם רַבִּים
 אֵלָיו לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה | סִתַּר לִי * מִצַּר תַּעֲרַנִּי
 חֲנִי פִלַּט תִּסּוּבְּנִי סָלָה: ט אֲשַׁכִּילְךָ | וְאוֹרֶךְ
 בְּדַרְדְּרוֹ תִלְךָ אִיעֲצֶה עָלֶיךָ עֵינָי: ט אֶל־תִּהְיוּ |
 כְּסוּס כְּפָרֵד אֵין הַבֵּין בְּמַתְגַּוְרֶסֶן עֲדִיו לְבָלוּם
 בַּל קָרַב אֵלֶיךָ: י רַבִּים מִכְּאוֹבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטָח
 בַּיהוָה חֶסֶד יִסּוּבְּנֵו: יא שְׂמַחוּ בַיהוָה וְגִילוּ
 עֲדִיקִים וְהֲרַנִּינוּ כָּל־יִשְׂרָאֵל לֵב:

מא * לְמַנְעַח מִזְמוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁר־י מִשְׁכִּיל אֶל־
 דָּל בַּיּוֹם רָעָה יִמְלִטְהוּ יִהְיֶה: ג יִהְיֶה | יִשְׁמְרֶהוּ
 וַיִּחַיְהוּ וְאֲשֶׁר בָּאָרֶץ וְאֶל־תִּתְנַהוּ בְּנַפְשׁ אִבְיוֹ:
 ד יִהְיֶה | יִסְעֲדֵנוּ עַל־עַרְשׂ דָּוִי כָּל־מִשְׁכָּבוֹ הַפִּכָּת
 בְּחַלְיוֹ: ה אֲנִי־אֲמַרְתִּי יִהְיֶה חֲנִנִי רַפָּאָה נַפְשִׁי
 כִּי־חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מָתִי יָמוּת
 וְאֶבֶד שְׁמוֹ: ז וְאִם־בָּא לְרֹאוֹת | שְׂוֹא יִדְבַר לְבוֹ

(* אחר אתה סתר לי — צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג)

תקוץ הכללי

יִקְבִּץ אֶזְנוֹן לֹא יֵצֵא לַחוּץ יִדְבֵּר: ׀ יִחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ
 כָּל־שִׁנְאֵי עָלַי ׀ יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי: ׀ דְּבַר־בְּלִיעַל
 יֵצוּק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא־יוֹסִיף לָקוּם: ׀ גַּם־אִישׁ
 שְׁלוֹמִי ׀ אֲשֶׁר־בָּטַחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לַחֲמֵי הַגְּדִיל עָלַי
 עֵקֶב: ׀ וְאַתָּה יְהוָה חֲנֻנִי וְהַקִּימְנִי וְאַשְׁלֶמְהָ לָּחֶם:
 ׀ בּוֹזֵאת יָדַעְתִּי כִּי־חִפְצָתָ בִּי כִּי לֹא־יָרִיעַ אִיבִי
 עָלַי: ׀ וְאַנִּי בַתְּמִי תִמְכַּת בִּי וְתַעֲיִבֵנִי לְפָנֶיךָ
 לְעוֹלָם: ׀ בָּרוּךְ יְהוָה ׀ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם
 וְעַד־הָעוֹלָם אָמֵן ׀ וְאָמֵן:

מִבּ ׀ לְמַנְעַח מִשְׁכִּיל לְבַנְי־קֶרַח: ׀ כְּאִיל תִּעְרַג
 עַל־אֲפִיקֵי־מַיִם כֵּן נַפְשִׁי תִעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים:
 ׀ צְמָחָה נַפְשִׁי ׀ לְאֱלֹהִים לֵאלֹהֵי חַי מְתֵי אָבוֹא
 וְאַרְאֶה פְּנֵי אֱלֹהִים: ׀ הִיתְהַלְּלִי דְמַעְתִּי לָחֶם יוֹמָם
 וּלְיָלֵלָה כַּאֲמַר אֱלִי כָּל־הַיּוֹם אֵיחָה אֱלֹהֶיךָ: ׀ אֱלֹהֵי
 אֲזַכְּרָה ׀ וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי ׀ נַפְשִׁי כִּי אֶעְבֵּר ׀ בַּסֶּף
 אֲדָדָם עַד־בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל־רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן
 חוֹנֵג: ׀ מִחַ־תְּשִׁתּוּחַחִי ׀ נַפְשִׁי וְתַהַמִּי עָלַי הוֹחֲלִי
 לְאֱלֹהִים כִּי־עוֹד אוֹדְנוּ יִשׁוּעוֹת פְּנִי: ׀ אֱלֹהֵי עָלַי
 נַפְשִׁי תְשִׁתּוּחַח עַל־כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאַרְצֵי יִרְדֵּן
 וְחַרְמוֹנִים מִהַר מְצַעֵר: ׀ תְּהוֹם־אֶל־תְּהוֹם קוֹרָא
 לְקוֹל צְנוּרִיךָ כָּל־מִשְׁבְּרֶיךָ וְגַלְיָךָ עָלַי עָבְרוּ:
 ׀ יוֹמָם ׀ יֵצֵנָה יְהוָה ׀ חֲסֵדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עִמִּי
 תִּפְלָה לֵאלֹהֵי חַיִּי: ׀ אֲזַמְּרָה ׀ לֵאלֹהֵי סִלְעֵי לְמָה

שכחתני למה קדר אלק בלחץ אויב: « ברצח |
 בעצמותי חרפוני עוררי באמרם אלי כל־היום
 איה אלהיך: » מה־תשתוחחי | נפשי ומה־תהמי
 עלי הוחילי לאלהים כי־עוד אודנו ישועת פני
 ואלהי:

נט « למנצח אל־תשחת לרוד מכתם בשלח
 שאול וישמרו את־הבית להמיתו: » הצילני
 מאיבי | אלהי ממתקוממי תשגבני: » הצילני
 מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני: » כי הנה
 ארבי לנפשי יגורו עלי עזים לא־פשעי ולא־
 חטאתי יהנה: » בלי־עון ירצון ויכוננו עורה
 לקראתי וראה: » ואתה יהוה־אלהים | עבאות
 אלהי ישראל הקיצה לפקר כל־הגוים אל־תחן
 כל־בגדי און סלה: » ישובו לערב יהמו ככלב
 ויסובבו עיר: » הנה | יביעון בפיהם חרבות
 בשפתותיהם כי־מי שמע: » ואתה יהוה תשחק
 למו תלעג לכל־גוים: » עזו אליך אשמרה כי־
 אלהים משגבני: » אלהי חסדי יקד־מני אלהים
 יראני בשררי: » אל־תהרגם | פן־ישכחו עמי
 הניעמו בחילך והורידמו מגננו אדני: » חטאת־
 פימו דבר־שפתימו וילכדו בגאונם ומאלה
 ומפחש יספרו: » כלה בחמה כלה ואינמו וידעו
 כי־אלהים משל ביַעקב לאפסי הארץ סלה:

תקון הכללי

טו וישבו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר: טז המה
 יניעון לאכל אם-לא ישבעו וילינו: יז ואני א
 אשיר עוד וארנן לבקר חסדך כי-היית משגב לי
 ומנוס ביום צר-לי: יח עזי אליך אזמרה כי-אלהים
 משגבי אלהי חסדי:

עז א למנצח על- ידותון לאסף מזמור: ב קולי (*
 אל-אלהים ואצעקה קולי אל-אלהים והאזין
 אלי: ג ביום צרתי אדני דרשתי ידי א לילה נגרה
 ולא תפוג מאנה הנחם נפשי: ד אזכרה אלהים
 ואהמיה אשיחה א ותתעטף רוחי סלה: ה אחזת
 שמרות עיני נפעמתי ולא אדבר: ו חשבת ימי
 מקדם שנות עולמים: ז אזכרה ננינתי בלילה
 עם-לבבי אשיחה ויחפש רוחי: ח הלעולמים
 ינח אדני ולא יסיף לרעות עוד: ט האפס לנצח
 חסדו גמר אמר לדר ודר: י השבת חנות אל
 אם-קפיץ באף רחמיו סלה: יא ואמר חלזתי היא
 שנות ימין עליון: יב אזכור מעללי-יה כי-אזכרה
 מקדם פלאך: יג והגיתי בכל-פעלך ובעלילותיך
 אשיחה: יד אלהים בקדש דרכך מי-אל גדול
 באלהים: טו אתה האל עשה פלא הודעת בעמים
 עוד: טז גאלת בזרוע עמך בני-יעקב ויוסף סלה:
 יז ראוך מים א אלהים ראוך מים יחילו אף ירגזו

(*) באמרך אל אלהים תכוונן המילוי כזה אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

תהמות: יח זרמו מים | עבות קול נתנו שחקים
 אף־הצִיף יתהלכו: יט קול רעמך | בגלגל האירו
 ברקים תבל רגזה ותרעש הארץ: כ בים דרכך
 ושביִלך במים רבים ועקבותיך לא נדעו:
 כא נחית כצאן עמך ביד־משה ואהרן:

צ * תפלה למשה איש־האלהים אדני מעון אתה
 היית לנו בדר ודר: ב בטרם | הרים ילדו
 ותחולל ארץ ותבל ומעולם עד־עולם אתה אל:
 ג תשב אנוש עד־דכא ותאמר שובו בני־אדם:
 ד כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר
 ואשמורה בלילה: ה זרמתם שנה יהיו בבקר
 כחציר יחלה: ו בבקר יציץ וחלה לערב ימולל
 ויבש: ז כי־כלינו באפך ובחמתך נבהלנו:
 ח שתה עונתינו לנגדך עלמנו למאור פניך: ט כי
 כל־ימינו פנו בעברתך פלינו שנינו כמו־הגה:
 י ימי־שנותינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת |
 שמונים שנה ורהבם עמל ואון כי־גז חיש ונעפה:
 יא מי־יודע עז אפך וכיראתך עברתך: יב למנות
 ימינו כן הודע ונבא לבב חכמה: יג שובה יהוה
 עד־מתי והנחם על־עבדיך: יד שבענו בבקר
 חסדך ונרננה ונשמחה בכל־ימינו: טו שמחנו
 כימות עניתנו שנות ראינו רעה: טז יראה אל־
 עבדיך פעלך והדרך על־בניהם: יז ויהי | נעם

אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ
 וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָהּ:

קה * הודו ליהוה קראו בשמו הודיעו בעמים
 עלילותיו: ב שירו-לו זמרו-לו שיחו בכל-
 נפלאותיו: ג התהללו בשם קדשו ישמח לב א
 מבקשי יהוה: ד דרשו יהוה ועזו בקשו פניו
 תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר-עשה מפתיו
 ומשפטי-פיו: ו זרע אברהם עבדו בני יעקב
 בחיריו: ז הוא יהוה אלהינו בכל-הארץ
 משפטיו: ח זכר לעולם בריתו דבר צנה לאלה
 הוד: ט אשר ברת את-אברהם ושבועתו לישחק:
 י ויעמידה ליעקב לחק לישראל ברית עולם:
 יא לאמר לה אתן את-ארץ-כנען חבל נחלתכם:
 יב בהיותם מתי מספר כמעט וגרים בה:
 יג ויתהלכו מגוי אל-גוי מממלכה אל-עם אחר:
 יד לא הניח אדם לעשקם ויזכח עליהם מלכים:
 טו אל-תגעו במשיחי ולנביאי אל-תרעו:
 טז ויקרא רעב על-הארץ כל-מטה-לחם שבר:
 יז שלח לפניהם איש לעבד נמכר יוסף: יח ענו
 בכבל רגלו ברזל באה נפשו: יט עד-עת
 בא-דברו אמרת יהוה צרפתהו: כ שלח מלך
 ויתירהו משל עמים ויפתחהו: כא שמו ארון
 לביתו ומשל בכל-קנינו: כב לאסר שריו בנפשו

וּזְקֵנוּ יַחֲפֹם: כג וַיָּבֹא יִשְׂרָאֵל מִעָרִים וַיַּעֲקֹב גֵּר
בְּאֶרֶץ־חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת־עֲמוּ מָאֵד וַיַּעֲצֵמָהּ
מִעָרֵיו: כה הִפָּךְ לִבָּם לְשֹׂנְאֵי עַמּוֹ לְהִתְנַפֵּל בְּעַבְדֵי־יוֹ:
כו שָׁלַח מֹשֶׁה עֲבָדָיו אַחֲרָיו אֲשֶׁר בְּחָר־בוֹ: כז שָׁמַר־
בָּם דְּבָרֵי אֱתוֹתָיו וּמִפְתִּימֵי בְּאֶרֶץ חָם: כח שָׁלַח
הַשֶּׁדֶךְ וַיַּחֲשֶׁד וְלֹא־מָרוּ אֶת־דְּבָרָיו: כט הִפָּךְ אֶת־
מִימֵיהֶם לָדָם וַיָּמַת אֶת־דֹּגְתָם: ל שָׂרִיץ אֲרָצָם
צִפְרֹדָעִים בְּחֹדְרֵי מַלְכֵיהֶם: לא אָמַר וַיָּבֹא עָרַב
בָּנִים בְּכָל־גְּבוּלָם: לב נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בְּרֹד אֵשׁ
לְחֹבוֹת בְּאֲרָצָם: לג וַיִּךְ גִּפְנִים וּתְאֵנֹתָם וַיִּשְׁבֵּר עֵץ
גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיָּבֹא אֲרָבָה וַיִּלֶּק וַאֲיִן מִסְּפָר:
לה וַיֹּאבֵל כָּל־עֵשֶׂב בְּאֲרָצָם וַיֹּאכַל פְּרֵי אֲדָמָתָם:
לו וַיִּךְ כָּל־בְּכוֹר בְּאֲרָצָם רֵאשִׁית לְכָל־אוֹנָם:
לז וַיּוֹצִיָאם בְּכֶסֶף וְזָהָב וַאֲיִן בְּשִׁבְטָיו כּוֹשֵׁל:
לח שָׁמַח מִעָרִים בַּעֲצָתָם כִּי־נִפְלַח פְּחָדָם עֲלֵיהֶם:
לט פָּרַשׁ עֵנָן לְמִסְךָ וְאֵשׁ לְהָאִיר לַיְלָה: מ שָׁאֵל
וַיָּבֹא שָׁלוֹ וְלָחֶם שָׁמַיִם יִשְׁבִּיעֵם: מא פָּתַח עוֹר
וַיִּזְוְבוּ מַיִם הִלְכוּ בַּעֲצוֹת נִחָר: מב כִּי־זָכַר אֶת־
דְּבַר קָדְשׁוֹ אֶת־אַבְרָהָם עֲבָדָיו: מג וַיּוֹצֵא עַמּוֹ
בְּשִׁשּׁוֹן בְּרָנָה אֶת־בְּחִירָיו: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת
גּוֹיִם וַעֲמַל לְאֻמִּים יִירָשׁוּ: מה בַּעֲבוּר אֵל יִשְׁמְרוּ
חֻקָּיו וְתוֹרֹתָיו יִנְעֲרוּ הַלְלוּיָהּ:

תקון הכללי

קלז * על-נהרות | בכל שם ישבנו גם-בכינו
בזכרנו את-ציון: ב על-ערבים בתוכה תלינו
פנרותינו: ג כי שם שאלונו שובינו דברי-שיר
ותוללינו שמחה שירו לנו משיר ציון: ד איך נשיר
את-שיר-יהוה על אדמת נכר: ה אם-אשכחך
ירושלם תשכח ימיני: ו תדבק לשוני | לחכי
אם-לא אזכרכי אם-לא אעלה את-ירושלם על
ראש שמחתי: ז זכר יהוה | לבני אדום את יום
ירושלם האמרים ערו | ערו עד היסוד בה:
ח בת-בבל השודדה אשרי שישלם-לך את-
גמולך שגמלת לנו: ט אשרי | שיאחו ונפיץ את-
עלליך אל-הסלע:

קנ * הללויה | הללו-אל בקדשו הללוהו ברקיע
עזו: ב הללוהו בגבורתיו הללוהו כרב גדלו:
ג הללוהו בתקע שופר הללוהו בנגבל וכנור:
ד הללוהו בתוף ומחול הללוהו במנים ועגב:
ה הללוהו בעלצלי-שמע הללוהו בעלצלי תרועה:
ו כל הנשמה תהלל יה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שכוח עמו יגל יעקב ישמח ישראל:
ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה: ויעזרם יהוה ויפלטם ויפלטם
מרשעים ויושיעם כי חסו בו: